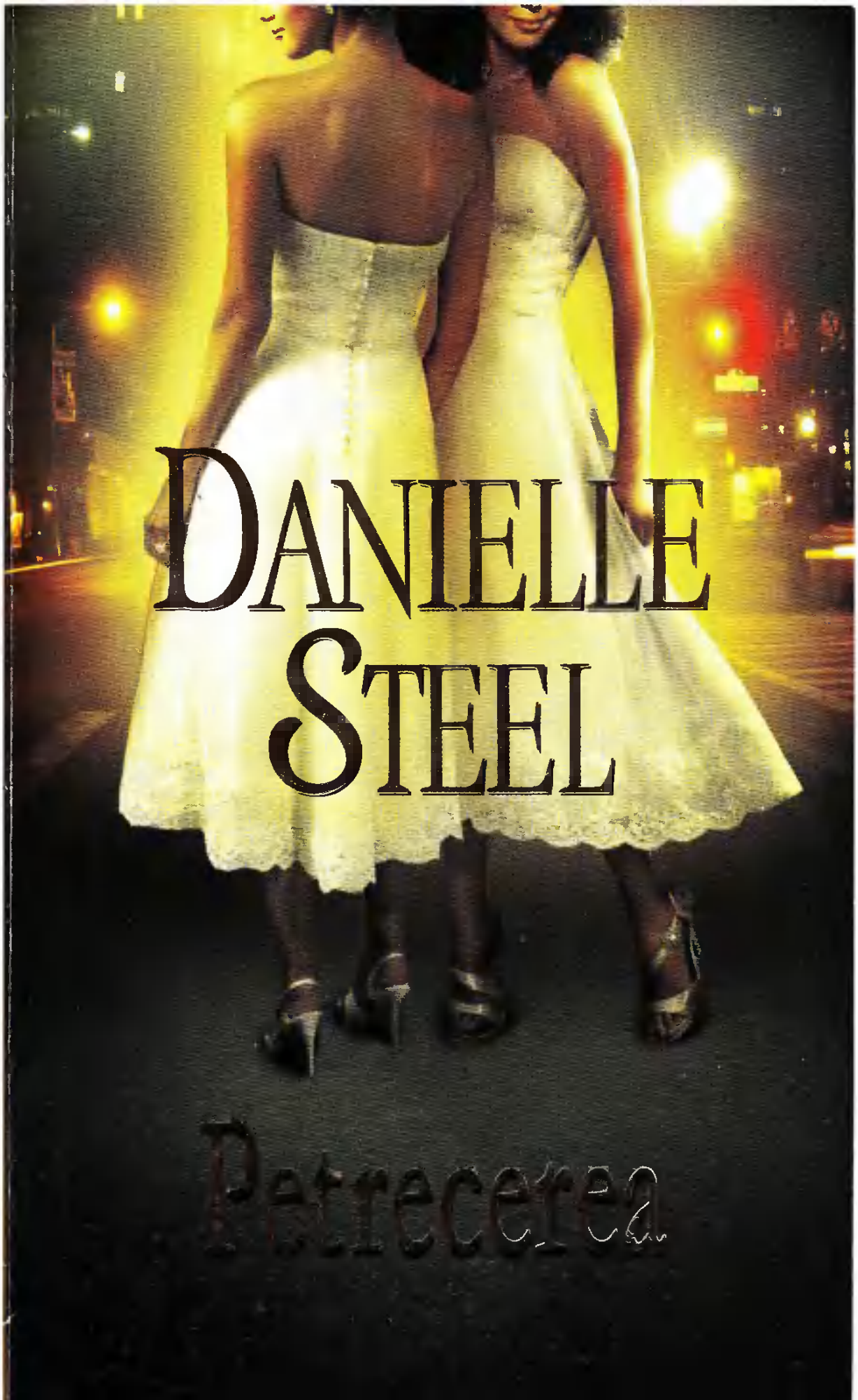
DANIELLE
STEEL
Betrecerea

Cu două fiice gemene absolvente de liceu, un fiu student la Dartmouth și un copil de grădiniță din a doua căsătorie, avocata Olympia Crawford Rubinstein pare capabilă să rezolve orice problemă cu grație și umor. Totul până într-o frumoasă zi de mai, când primește o invitație pentru fiicele ei la cel mai exclusivist bal de debut din New York, iar lucrurile o iau complet razna.

Pentru Harry, soțul ei, ideea unei petreceri simandicoase este respingătoare. Veronica, fiica rebelă, nu pare nici ea încântată, dar sora ei geamănă, Virginia, se gândește deja la rochia perfectă. Fostul soț al Olympiei își face și el apariția, văzând în acest bal ocazia perfectă pentru un conflict în familie. Ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, Charlie, fiul student, se află într-un moment de cotitură al vieții sale și are nevoie de mama lui mai mult ca oricând.

Pendulând între criza fiului și suferința fiicei părăsite de iubit, între varicelă și dezbaterile politice din propria casă, Olympia este pe punctul de a ceda..., când o serie de evenimente neașteptate transformă o noapte dezastruoasă într-una magică. Pe măsură ce se vindecă răni vechi, se rup bariere și se nasc noi tradiții, un bal al debutantelor devine elementul catalizator pentru schimbare, acceptare și dragoste.

580 de milioane de cărți vândute în 47 de țări!
Cel mai vândut autor în viață din toate timpurile!

Află mai mult pe:
www.litabooks.ro
ISBN 978 606 670-502-9

Lira

DANIELLE STEEL

Petrecerea

Traducere din limba engleză
Mihaela Popescu

Lira

Proverbe 31[1]

10: Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele.

11: Inima bărbatului se încrede în ea...

12: Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale.

13: ... și lucrează cu mâini harnice.

14: ... de departe își aduce pâinea.

15: Ea se scoală când este încă noapte și dă hrană casei sale...

16: Se gândește la un ogor și-l cumpără; din rodul muncii ei sădește o vie.

18: ... Lumina ei nu se stinge noaptea.

20: Ea își întinde mâna către cel nenorocit, își întinde brațul către cel lipsit.

25: Ea este îmbrăcată cu tărie și slavă și râde de ziua de mâine.

26: Ea deschide gura cu înțelepciune, și învățături plăcute îi sunt pe limbă.

27: Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei, și nu mănâncă pâinea lenevirii.

28: Fiii ei se scoală și o numesc fericită; bărbatul ei se scoală și-i aduce laude zicând:

---

[1] *Pildele sau Proverbele lui Solomon*, traducere de Dumitru Cornilescu, 1924 (n.tr.)

29: „Multe fete au o purtare cinstită, dar tu le întreci pe toate."

31: Răsplătiți-o cu rodul muncii ei, și faptele ei s-o laude la porțile cetății.

capitolul 1

Într-o dimineață însorită de mai, Olympia Crawford Rubinstein trebăluia prin bucătăria casei în care locuia împreună cu familia sa, o clădire din cărămidă roșiatică aflată pe Jane Street în New York, în apropiere de vechiul cartier de abatoare din West Village. Trecuse mult timp de când devenise un cartier în vogă, în mare parte cu clădiri moderne de apartamente, cu ușieri la intrare și cu vechi case de cărămidă, renovate. Olympia pregătea prânzul pentru băiețelul ei de cinci ani, Max. Autobuzul școlii trebuia să-l aducă acasă în câteva minute. Mergea la grădiniță la Dalton, iar vinerea avea zi scurtă. Așa că Olympia își lua liber în fiecare vineri, ca să-și petreacă timpul cu băiețelul ei. Avea trei copii mai mari din prima căsătorie, dar Max era singurul ei copil cu Harry.

Olympia și Harry renovaseră casa cu șase ani în urmă, pe când ea era însărcinată cu Max. Mai înainte, după ce divorțase, locuise într-un apartament de pe Park Avenue, împreună cu cei trei copii ai ei. Apoi li se alăturase Harry. Îl cunoscuse pe Harry Rubinstein la un an după divorț. Iar acum, erau căsătoriți de treisprezece ani. Așteptaseră opt ani pentru a-l avea pe Max, iar părinții și frații lui îl adorau. Era un copil iubitor, amuzant și fericit.

Olympia era asociată într-o firmă de avocatură în plină dezvoltare, specializată în drept civil și în procese colective. Cazurile ei preferate, în care se și specializase, erau cele referitoare la discriminarea copiilor sau la orice forme de abuz asupra acestora. Își crease un nume în acest

domeniu. Intrase la Drept după divorț, cu cincisprezece ani în urmă, și se căsătorise cu Harry doi ani mai târziu. Acesta îi fusese propus la Facultatea de Drept Columbia, și acum era judecător la Curtea Federală de Apel. De curând, fusese propus pentru un loc la Curtea Supremă. Până la urmă, nu fusese numit, deși avea șanse reale, și atât ea, cât și Harry sperau că, data viitoare, când avea să se elibereze un loc, Harry avea să fie cel numit să-l ocupe.

Ea și Harry împărtășeau aceleași credințe, valori și pasiuni – deși aveau origini complet diferite. El provenea dintr-o familie de evrei ortodocși, ambii lui părinți fiind supraviețuitori ai Holocaustului în copilărie. Mama lui ajunsese de la München la Dachau când avea zece ani și își pierduse întreaga familie. Tatăl lui fusese unul dintre puținii supraviețuitori de la Auschwitz și o cunoscuse pe mama lui în Israel, mai târziu. Se căsătoriseră când erau adolescenți, se mutaseră la Londra și de-acolo în State. Ambii își pierduseră familiile, iar unicul lor fiu devenise centrul tuturor acțiunilor, al visurilor și al speranțelor lor. Munciseră ca niște sclavi toată viața pentru a-i oferi o educație – tatăl lui fiind croitor și mama lui, cusătoreasă, la atelierele de pe Lower East Side și mai apoi pe Seventh Avenue, în ceea ce s-a numit mai târziu cartierul confecțiilor. Tatăl său murise chiar după ce Harry și Olympia se căsătoriseră. Cel mai mare regret al lui Harry era că tatăl său nu-l cunoscuse pe Max. Frieda, mama lui Harry, era o femeie puternică, inteligentă și iubitoare, de șaptezeci și șase de ani, care îl considera pe fiul ei un geniu, iar pe nepotul ei, un copil-minune.

Când se căsătorise cu Harry, Olympia se convertise de la anglicanism la iudaism. Mergeau la o sinagogă reformistă, și Olympia spunea rugăciunea de Sabat

și aprindea lumânările în fiecare seară de vineri, lucru care-l emoționa întotdeauna pe Harry. Nu exista nici un dubiu pentru acesta – și nici chiar pentru mama sa – că Olympia era o femeie fantastică, o mamă extraordinară pentru toți copiii ei, un excelent avocat și o soție minunată. La fel ca Olympia, Harry mai fusese căsătorit, însă el nu mai avea alți copii. Olympia făcea patruzeci și cinci de ani în iulie, iar Harry avea cincizeci și trei. Se potriveau foarte bine din toate punctele de vedere, deși originile lor nici că puteau fi mai diferite. Chiar și din punct de vedere fizic, erau o combinație interesantă și se completau unul pe celălalt. Ea avea părul blond și ochi albaștri, el era brunet, cu ochi căprui; ea era micuță, el era un bărbat solid ca un urs, cu o față zâmbăreață și un temperament calm. Olympia era timidă și serioasă, deși nu-i trebuia prea mult ca să izbucnească în râs, mai ales când era provocată de Harry sau de copiii ei. Era o noră incredibil de atentă și de iubitoare cu Frieda, mama lui Harry.

Trecutul Olympiei era total diferit de-al lui Harry. Familia Crawford era o familie newyorkeză ilustră și extrem de cunoscută, ai cărei strămoși aristocrați fuseseră căsătoriți cu membri ai familiilor Astor și Vanderbilt, pe parcursul mai multor generații. Clădiri și instituții academice le purtau numele, iar ei erau proprietarii uneia dintre cele mai mari vile din Newport, Rhode Island, unde-și petreceau verile. Până să moară părinții ei pe când ea era la facultate –, averea familiei se topise aproape complet, și Olympia fusese obligată să vândă vila și proprietățile ce-o înconjurau pentru a le plăti datoriile și taxele. Tatăl ei nu lucrase practic niciodată și, după cum spusese o rudă de-a lor, după ce acesta murise, „făcuse o mică avere dintr-una mare". Odată ce Olympia plătise

toate datoriile și vânduse proprietatea, banii dispăruseră cu totul, lăsând în urmă doar râuri de sânge albastru și legături aristocratice. Îi mai rămăsese doar cât să-și plătească școala și să pună deoparte o mică rezervă cu care avea să-și achite mai târziu cursurile la facultate.

Olympia se căsătorise cu iubitul ei pe când era la facultate, Chauncey Bedham Walker al IV-lea, la șase luni după ce ea absolvise cursurile la Vassar, iar el la Princeton. Era fermecător, chipeș și iubitor de distracții, căpitanul echipei de canoe, un călăreț priceput, jucător de polo și, atunci când se cunoscuseră, Olympia fusese, în mod justificabil, fascinată de el. Fusese îndrăgostită până peste cap și nu-i păsase câtuși de puțin de averea imensă a familiei lui. Îl iubea enorm pe Chauncey, atât de mult, încât nu observa că acesta bea peste măsură, că era pasionat de jocurile de noroc, îi fugeau ochii după femei și cheltuia mult prea mulți bani. Chauncey lucra la banca de investiții a familiei sale și făcea tot ce-și dorea, ceea ce până la urmă ajunsese să însemne că mergea la serviciu cât mai rar, nu-și petrecea deloc timpul cu ea și avea aventuri cu o mulțime de femei. Până când Olympia și-a dat seama de ceea ce se petrecea, ea și Chauncey aveau deja trei copii. Charlie venise pe lume la doi ani după căsătorie și surorile lui gemene, Virginia și Veronica – trei ani mai târziu. Atunci când ea și Chauncey se despărțiseră – după șapte ani de căsătorie –, Charlie avea cinci ani, gemenele doi, iar Olympia douăzeci și nouă. Imediat după divorț, Chauncey renunțase la slujba lui de la bancă și plecase să locuiască la Newport cu bunica sa, reprezentantă de seamă a societății din Newport și Palm Beach, dedicându-se jocului de polo și femeilor.

Un an mai târziu, Chauncey se căsătorise cu Felicia Weatherton, perechea perfectă pentru el. Își construiseră

o casă pe domeniul bunicii sale, pe care în cele din urmă îl moștenise, umpluse grajdurile de cai noi și, împreună, cei doi făcuseră trei fiice în patru ani. La un an după ce Chauncey se căsătorise cu Felicia, Olympia se căsătorise cu Harry Rubinstein, lucru nu doar ridicol, ci îngrozitor, după părerea lui Chauncey. Rămăsese fără cuvinte atunci când fiul lor, Charlie, îi spusese că mama lui se convertise la iudaism. Fusese la fel de șocat și puțin mai înainte, când Olympia se înscrisese la Drept, lucru care-i demonstra ceea ce Olympia înțelegea cu mult timp în urmă – și anume, că, în ciuda originilor similare, ea și Chauncey nu ar fi avut absolut nimic în comun și nici nu vor avea vreodată. Pe măsură ce înainta în vârstă, Olympia înțelegea că ideile care i se păruseră normale în tinerețe o îngrozeau acum. Aproape toate valorile lui Chauncey – sau, mai bine zis, lipsa acestora – erau o anatemă pentru ea.

Cei cincisprezece ani scurși de la divorțul lor fuseseră ani de armistiții sporadice și de răfuieli ocazionale minore, cel mai adesea din cauza banilor. Chauncey le asigura celor trei copii ai lor un trai decent, dar nimic mai mult. În ciuda moștenirilor primite de la rudele sale, Chauncey era zgârcit când venea vorba despre prima sa familie și mult mai generos cu a doua. Iar lucrurile se înrăutățiseră când o obligase pe Olympia să-i promită că nu avea să-i forțeze pe copiii lor să devină evrei. Oricum, asta nu era o problemă. Olympia nu avea nici cea mai mică intenție să facă asta. Convertirea ei fusese o decizie strict personală, luată de ea și de Harry. Chauncey era un antisemit declarat. Pentru Harry, primul soț al Olympiei era încrezut, arogant și lipsit de valoare. Lăsând la o parte faptul că era tatăl copiilor ei și că ea-l iubise în momentul când se căsătoriseră, în ultimii cincisprezece ani Olympiei

îi fusese imposibil să-i găsească scuze. „Prejudecată" era al doilea nume al lui Chauncey. Nu exista absolut nimic corect din punct de vedere politic la Chauncey sau la Felicia, iar Harry nu-l putea suporta. Cei doi întruchipau tot ceea ce el detesta, și nu putuse niciodată înțelege cum de reușise Olympia să-l tolereze chiar și zece minute, darămite șapte ani de căsnicie. Oamenii ca Chauncey și ca Felicia – și întreaga ierarhie a societății din Newport – și tot ce reprezentau aceștia erau un mister pentru Harry. Nu voia să știe nimic despre ei, iar explicațiile ocazionale ale Olympiei erau o pierdere de vreme.

Harry o adora pe Olympia, la fel și pe cei trei copii ai ei și pe fiul lor, Max. Și, din anumite puncte de vedere, fiica ei, Veronica, părea mai mult fiica lui Harry decât a lui Chauncey. Împărtășeau aceleași idei extrem de liberale și de responsabile social. Virginia, sora ei geamănă, amintea ceva mai mult de originile lor din Newport, fiind ceva mai superficială decât sora sa. Charlie, fiul lor mai mare, era student la Dartmouth, studia teologia și susținea că voia să devină preot. Max era o ființă aparte, un suflet matur și înțelept, bunica lui jurând că era leit tatăl ei, care fusese rabin în Germania înainte de a fi trimis la Dachau, unde ajutase o mulțime de oameni după cum putuse, înainte de a fi exterminat împreună cu restul familiei ei.

Poveștile despre copilăria Friedei și despre pierderea celor pe care-i iubise o făceau întotdeauna pe Olympia să plângă. Frieda Rubinstein avea un număr tatuat pe partea interioară a încheieturii de la mâna stângă, o amintire tristă a copilăriei sale furate de naziști. Din cauza acestuia, purtase toată viața haine cu mâneca lungă, lucru încă valabil. Olympia îi cumpăra adesea bluze superbe de mătase și pulovere cu mâneca lungă. Între cele două

femei exista o legătură puternică bazată pe respect și pe dragoste, ce se adâncise odată cu trecerea anilor.

Olympia auzi poștașul împingând corespondența prin fanta ușii de la intrare; o ridică, o aruncă pe masa din bucătărie, după care termină de pregătit prânzul pentru Max. Printr-o sincronizare perfectă, auzi soneria aproape în același moment. Max venise acasă de la școală, iar ea abia aștepta să-și petreacă după-amiaza cu el. Zilele de vineri erau întotdeauna speciale. Olympia știa că avea tot ceea ce-și dorea: o carieră pe gustul ei și care-i aducea satisfacții și o familie care era centrul existenței sale emoționale, sufletul ei. Iar cele două parcă se completau și se consolidau reciproc.

În acea după-amiază, Olympia trebuia să-l ducă pe Max la antrenamentul de fotbal. Îi plăcea tare mult să-și petreacă timpul acasă cu copiii săi. Gemenele aveau să vină mai târziu, după ce-și terminau activitățile extrașcolare, care în cazul lor includeau softball, tenis, înot și întâlniri cu băieții, pe cât de des se putea, mai ales în cazul Virginiei. Veronica era mai rezervată, mai timidă, la fel ca mama sa, și foarte selectivă cu oamenii cu care-și petrecea timpul. În mod oficial, Virginia era „la modă", iar Veronica era eleva-model. Ambele fete terminau liceul în iunie și, din toamnă, fuseseră admise la facultatea Brown.

Charlie intrase la Princeton, la fel ca tatăl său și ca trei generații de Walkeri înaintea sa, dar se hotărâse să meargă la Dartmouth, unde juca hochei pe gheață; Olympia spera să absolve cu brio, chiar și în aceste condiții. Charlie trebuia să vină acasă într-o săptămână, pentru perioada verii, și, după ce avea să-și viziteze tatăl, mama vitregă și cele trei surori vitrege din Newport,

urma să lucreze într-o fermă din Colorado, predând călăria și având grijă de cai. Moștenise dragostea tatălui său pentru domeniul ecvestru și era un jucător talentat de polo, dar prefera aspectele mai informale ce țineau de sport. Să călărească toată vara într-o fermă de cai și să-i educe pe copii i se păruse o idee bună, iar Harry și Olympia erau de acord. Harry nu credea că fiul său vitreg ar trebui să-și piardă vara petrecând, așa cum făcea tatăl lui, în Newport. Harry era de părere că stilul de viață al lui Chauncey și toți cei care luau parte la el erau o pierdere de vreme. Și observa întotdeauna cu plăcere că Charlie avea mai mult caracter și o inimă mai mare decât tatăl său. Era un tânăr grozav, cu capul pe umeri, cu o inimă caldă, cu principii și credințe solide.

Fetele plecau în Europa cu niște prieteni, ca dar de absolvire, iar Olympia, Harry și Max urmau să se întâlnească cu ele la Veneția în august, de unde aveau să plece împreună într-o călătorie prin Umbria, la lacul Como, iar apoi în Elveția, unde Harry avea rude îndepărtate. Olympia aștepta cu nerăbdare excursia. La întoarcere, urma să le ducă pe fete la Brown, iar apoi avea să rămână acasă doar cu Max și cu Harry. Casa îi părea deja prea tăcută în ultimele zile, după plecarea lui Charlie. Iar despărțirea de fete avea să fie o mare pierdere pentru ea. Chiar și acum, când mai aveau puțin să absolve și să devină libere, fetele nu mai stăteau aproape deloc pe acasă. Îi fusese teribil de dor de Charlie în ultimii trei ani. Îi părea rău că ea și Harry nu mai avuseseră și alți copii după Max, dar, la aproape patruzeci și cinci de ani, nu se vedea luând-o de la capăt cu scutece și cu program de alăptare. Zilele acelea se încheiaseră pentru ea, iar faptul că-l aveau pe Max

în viața lor, legându-i și mai mult unul de celălalt, i se părea un dar incredibil.

Imediat ce auzi soneria, Olympia alergă la ușă să deschidă și-l găsi pe Max, în toată splendoarea lui de copil de cinci ani, zâmbind larg și vesel în timp ce-și petrecea mâinile pe după gâtul mamei sale și o îmbrățișa, așa cum făcea de fiecare dată când o vedea. Era un băiețel vesel și drăgăstos.

–Am avut o zi *excelentă*, mamă! spuse el entuziasmat.

Max era îndrăgostit de viața lui, de părinții săi, de surorile sale, de fratele lui – pe care, deși îl vedea foarte rar, îl plăcea la nebunie –, de bunica sa, de sporturile pe care le practica, de filmele pe care le vedea, de mâncarea pe care i-o făcea mama lui, de profesorii și de prietenii lui de la școală.

–Am mâncat prăjituri, a fost ziua lui Jenny! Erau de ciocolată, cu bomboane pe deasupra! adăugă el, de parcă ar fi descris ceva fabulos, deși Olympia știa, după ce fusese voluntară la grădinița lui, că aveau aproape săptămânal o aniversare cu prăjituri și bomboane.

Dar, pentru Max, fiecare zi – și oportunitățile pe care aceasta le oferea – era ceva nou și minunat.

–Sună delicios, spuse ea privindu-l și observând tricoul lui mânjit de acuarele.

Își lăsase hanoracul pe fotoliu, și Olympia văzu că și adidașii lui noi erau pătați de acuarele. Max era exuberant în tot ceea ce făcea.

–Ai avut oră de arte azi? îl întrebă ea, așezându-se pe un scaun la masa mare și rotundă din bucătărie, unde mâncau de cele mai multe ori cu toții. Aveau și un salon unde luau masa, decorat cu antichități moștenite de Olympia, dar îl foloseau doar pentru rarele petreceri

pe care le dădeau și pentru sărbători precum Crăciunul, Hanukkah[1], Pascha și Ziua Recunoștinței. Celebrau ambele tipuri de sărbători, atât creștine, cât și evreiești, pentru a fi corecți față de toți copiii lor. Voiau ca aceștia să aprecieze și să respecte ambele tradiții. La început, soacra Olympiei fusese circumspectă față de această idee, dar acum admitea în secret că-i plăcea să ia parte la ele, „pentru copii". Bucătăria era un loc important pentru familie și centrul activităților Olympiei. Avea un birou mic într-un colț, cu un calculator și cu un teanc de ziare așezate neglijent unul peste altul, o mare parte dintre ele legate, într-un fel sau altul, de familie. Olympia avea o cameră mică la etaj, lângă dormitor, pe care o folosea ca birou în diminețile de vineri, sau ocazional noaptea, când se ocupa de un caz important și lucra și acasă. În cea mai mare parte a timpului, încerca să-și lase treburile la birou și să-și îndrepte atenția asupra copiilor atunci când era acasă. Dar jonglarea cu ambele vieți era o provocare în anumite momente. Harry și copiii mai mari o admirau pentru felul în care reușea să facă acest lucru. Max nu părea să observe. Tot ce se întâmpla acasă era centrat pe familie, nu pe munca de avocat. Olympia făcea tot ce putea pentru a menține separate cele două lumi. Rareori le vorbea copiilor despre munca ei, în afară de cazul în care aceștia o întrebau. Acasă, era interesată mai mult să afle ce făceau ei. Avea o bonă pentru Max doar pentru orele în care ea era la serviciu, nici un minut în plus. Îi plăcea tare mult să stea cu el și se bucura de timpul pe care-l petreceau împreună.

[1] Sărbătoarea Luminii este celebrată de poporul evreu timp de opt zile, comemorând rededicarea Templului Sfânt din Ierusalim, după desacralizarea sa de către sirieni. (n.red.)

–De unde ai știut că am avut oră de arte? întrebă Max atent, mușcând din sendvișul cu friptură de curcan pe care Olympia i-l pregătise.

Îl făcuse exact așa cum îi plăcea lui, cu cantitatea optimă de maioneză și cu chipsurile preferate de el. Aptitudinile ei de mamă erau atent cultivate și primeau nota zece din partea lui Max. Soțul ei și ceilalți trei copii erau de acord. Era o bucătăreasă bună, o mamă devotată și gata oricând să-i asculte și să le rezolve problemele. Știa cam tot ce făceau. Nu divulga niciodată secrete și dădea sfaturi pertinente în legătură cu problemele sentimentale – sau cel puțin așa spunea Virginia. De obicei, Veronica își păstra poveștile de dragoste pentru ea, și Charlie proceda la fel. Se baza pe propria putere de judecată atunci când venea vorba despre relațiile lui din timpul facultății, la fel cum o făcuse și atunci când era acasă, la liceu. Charlie era o persoană discretă și foarte retrasă, și așa fusese întotdeauna. Harry spunea că era un „*mensch*", un om integru și de mare valoare. Câteodată afirma și despre Olympia că este un „*mensch*", chiar dacă era femeie. Olympia știa că era un adevărat compliment, venind din partea lui.

–Sunt medium, îi răspunse Olympia lui Max, zâmbind în timp ce privea ochii căprui ce semănau atât de mult cu ai tatălui său.

Părul lui era atât de închis la culoare și de lucios, încât părea aproape albastru.

–Poate că acuarelele de pe tricoul tău mi-au oferit un mic indiciu.

Nu spuse nimic despre adidași, fiind sigură că el nu observase. Max iubea arta și, la fel ca Charlie și ca Veronica, era un cititor înfocat. În schimb, era o agonie constantă să o facă pe Virginia să lectureze cărțile pentru școală.

Din punctul ei de vedere, erau o mulțime de lucruri mai bune de făcut – de pildă, să trimită e-mailuri prietenilor, să vorbească la telefon sau să se uite la MTV.

–Ce spuneai că înseamnă „me-rium"? întrebă Max puțin încurcat, molfăind niște chipsuri și încercând să-și amintească semnificația cuvântului, care momentan îi scăpa.

Avea un vocabular mult peste vârsta lui.

–Medium. Înseamnă că știu ce gândești, îi explică ea, încercând să nu râdă de el.

Era al naibii de simpatic!

–Da, aprobă el și încuviință din cap, cu o privire gânditoare și admirativă. Întotdeauna știi. Presupun că asta fac mamele.

Din punctul lui de vedere, ea știa totul.

După părerea Olympiei, vârsta de cinci ani era una grozavă. De câte ori vreuna dintre fete îi spunea că este un adevărat monstru, îl avea pe Max ca s-o asigure că nu făcea nimic greșit. Era reconfortant și așa fusese în ultimii ani, pe parcursul cărora gemenele își negociaseră drumul urcând și coborând prin anii adolescenței. În special Virginia, care de multe ori nu era de acord cu mama sa, mai ales în legătură cu lucrurile pe care nu avea voie să le facă. Bătăliile Veronicăi cu Olympia aveau la bază subiecte mai importante și se refereau mai degrabă la necazurile și la nedreptățile din lume.

După părerea Olympiei, era mult mai greu să faci față fetelor adolescente decât băieților de grădiniță sau chiar fratelui lor student, care fusese întotdeauna tăcut, cooperant și extrem de rezonabil. Charlie era negociatorul și pacifistul familiei, dornic să vadă pe toată lumea înțelegându-se, mai ales cele două ramuri ale familiei sale extinse.

De multe ori, privea punctele de vedere divergente ale mamei și ale tatălui său și era o interfață între cei doi, iar atunci când una dintre surorile sale se certa cu mama lor, Charlie era cel care făcea legătura dintre ele și negocia împăcarea. Veronica era recunoscută ca rebela impulsivă, cu puncte de vedere politice din când în când riscante, iar Virginia era superficiala familiei, după părerea surorii sale. Virginia era întotdeauna mai preocupată de felul în care arăta și de viața ei amoroasă decât de subiecte mai profunde, de natură socială sau politică. Serile, Veronica și Harry se angajau în discuții lungi și aprinse, deși, de cele mai multe ori, opiniile lor erau extrem de asemănătoare. Virginia era pe altă lungime de undă decât sora ei și petrecea ore întregi absorbită de revistele de modă sau citind bârfele de la Hollywood. Spunea că vrea să devină model sau să studieze actoria. Veronica voia să facă Dreptul, la fel ca Harry și ca mama lor, și se gândea ca, după terminarea facultății, să intre în politică.

Charlie nu se hotărâse încă asupra carierei, deși mai avea doar un an la dispoziție. Se gândea ca, imediat după facultate, să lucreze la banca de investiții a familiei tatălui sau poate să studieze un an în Europa. Max era mascota familiei – îi făcea pe toți să râdă în momentele încordate și să-l îmbrățișeze de câte ori îl vedeau. Cei trei frați ai săi îl adorau. Acesta nu cunoscuse niciodată pe cineva care să nu-l iubească; îi plăcea tare mult să petreacă timp cu mama sa în bucătărie, să stea pe jos doar pentru că era amuzant, să deseneze sau să construiască diverse chestii cu piese Lego atunci când ea vorbea la telefon. Era un copil ușor de distrat. Era aproape mereu fericit. Iubea tot ce ținea de lumea lui, mai ales oamenii din aceasta.

Olympia îi întinse o înghețată pe băț, din suc de struguri, și un biscuit, în timp ce ea se uită peste corespondență și își turnă un pahar de ceai rece. Vremea fusese călduroasă în ultima săptămână, spre marea ușurare a tuturor. Se făcuse, în sfârșit, primăvară. Vremea caldă se lăsa întotdeauna prea mult așteptată, din punctul ei de vedere. Ura iernile lungi din est. Prin mai, era sătulă până peste cap de haine groase, cizme, salopete și mănuși, de tot felul de furtuni de zăpadă care se iscau din senin în aprilie. Abia aștepta vara și excursia lor în Europa. Ea, Max și Harry mergeau în sudul Franței pentru două săptămâni înainte de a se întâlni cu fetele la Veneția. Până atunci, avea să fie sătulă de căldura toridă din New York. Până când plecau, Max urma să meargă la grădinița de vară, unde putea să facă proiecte artistice după pofta inimii.

Lui Max, înghețata din suc de struguri îi picura din belșug pe bărbie și mai jos pe tricou, pe măsură ce mânca biscuitul, în timp ce mama lui se uita la ultimul plic din corespondența primită, punându-și jos paharul cu ceai. Era un plic mare ecru care semăna cu o invitație la nuntă, însă Olympiei nu-i venea în minte nici măcar o persoană cunoscută care s-ar fi putut căsători. Îl deschise, în timp ce Max fredona o melodie pe care o învățase de curând, și observă că nu era o invitație la nuntă, ci la un bal care urma să aibă loc în decembrie, un bal extrem de special. Era o invitație la balul foarte elitist al debutantelor, la care participase și ea pe când avea optsprezece ani. Era numit Arcada de Flori, după numele și designul elegant al domeniului Astor unde fusese ținut la început. Domeniul dispăruse cu mult timp în urmă, dar numele rezistase peste ani. Multe dintre cele mai importante familii de aristocrați ale orașului organizaseră evenimentul la sfârșitul

anilor 1880, când scopul balului debutantelor era acela de a prezenta tinerele domnișoare în societate, pentru a-și găsi soți. În cei o sută douăzeci și cinci de ani de la inițierea lui, scopul balului se schimbase în mod inevitabil. Tinerele femei își făceau acum apariția în „societate" cu mult înainte de a împlini optsprezece ani și nu mai erau sechestrate în săli de clasă. Acum, balul era pur și simplu un eveniment social amuzant, un ritual ce avea ca unic scop divertismentul într-o așa-numită societate politicoasă, dar și ocazia de a purta rochii albe superbe de seară. Semăna puțin cu o nuntă și-i erau asociate tot soiul de tradiții arhaice – reverența pe care o fac fetele atunci când intră în cameră pe sub o arcadă de flori, primul dans oficial cu tatăl lor, întotdeauna un vals demn și grațios, așa cum fusese și pe vremea Olympiei, dar și mult înainte de asta. Era un moment emoționant în viața tinerelor fete care erau invitate să-și facă debutul la Arcada de Flori și o amintire pe care multe dintre ele aveau să o prețuiască pentru tot restul vieții, cu o condiție: nimeni să nu se îmbete prea tare, să nu se certe cu partenerul și să nu sufere vreun accident oribil cu rochia, fix înaintea prezentării. Lăsând la o parte incidentele minore, era o seară distractivă și, chiar dacă oarecum demodată și elitistă, nu deranja pe nimeni. Olympia încă mai prețuia amintirile plăcute ale propriului debut, și presupusese întotdeauna că și fetelor ei avea să le vină rândul.

Se aștepta ca acesta să aibă loc la un moment dat și știa cât de puțin important era în ordinea lucrurilor și în lumea reală, dar și cât de amuzant putea fi pentru fetele care participau. Era un punct de referință inofensiv, chiar dacă lipsit de importanță, în viața unei fete. Știa, de asemenea, că Chauncey se aștepta ca fetele să participe

și că ar fi fost îngrozit dacă nu ar fi făcut-o. Spre deosebire de Olympia, el considera că a fi debutantă era un lucru care *chiar* conta, din toate motivele greșite posibile. Olympia era sigură că Veronica avea să bombăne, iar Virginia se va arăta atât de încântată, încât, aproape imediat ce va afla, va dori să meargă la cumpărături să-și caute rochie.

Nu se mai aștepta nimeni să-ți găsești un soț la balul debutantelor în societate, deși, când și când, foarte rar, o poveste de dragoste serioasă lua naștere în seara respectivă și se transforma în căsnicie, ani mai târziu. Dar, în general, fetele erau însoțite de verișori și de frați sau de colegi de școală. A-i cere prietenului să meargă împreună cu tine, cu șapte luni în avans, nu era tocmai indicat. La vârsta aceea, înainte de a pleca la facultate, poveștile de dragoste, oricât de pasionale erau în iunie, nu rezistau, de obicei, până în decembrie. Acum, seara nu mai reprezenta decât o viitoare amintire pe care fetele să o păstreze și să o îndrăgească și o ocazie de a se distra. Olympia nu fusese surprinsă, dar se arătă încântată că fuseseră invitate. Ea se distanțase atât de mult de scena socială oficială în ultimii ani, încât exista o vagă posibilitate, totuși puțin probabilă, ca fetele să fi fost tăiate de pe listă. Ambele fete studiaseră la Spence, o școală la care multe fete urmau să fie debutante, pe perioada de iarnă a primului lor an de facultate. Desigur, existau și alte posibilități și baluri ale debutantelor pentru fete cu ceva mai puțin sânge albastru. Dar Arcada de Flori fusese întotdeauna recunoscut drept cel mai important bal al debutantelor din înalta societate a New Yorkului.

Olympia debutase și ea acolo, cu douăzeci și șapte de ani în urmă, la fel ca mama, ca bunica și ca străbunicile ei. Era o tradiție de care-și dorea să aibă parte și fetele ei,

oricât de mult se schimbaseră între timp lumea, societatea și chiar viața ei. În ziua de azi, femeile lucrau, oamenii se căsătoreau mult mai târziu, ba chiar era perfect acceptabil să nu te căsătorești deloc. Iar alegerea persoanei cu care să te căsătorești nu mai ținea de sângele albastru sau de societate, din punctul de vedere al Olympiei. Tot ce-și dorea era ca fetele ei să aibă parte de bărbați buni, serioși, inteligenți și de încredere, care să se poarte frumos cu ele. De preferat, bărbați ca Harry, nu ca tatăl lor. Acum, mai mult decât oricând, debutul era doar o scuză pentru a arăta minunat, pentru a purta mănuși albe și lungi și rochii superbe și albe de seară, de cele mai multe ori fiind vorba despre prima rochie de seară purtată de fetele care debutau. Urma să fie distractiv să le ajute pe Virginia și pe Veronica să-și aleagă ținuta, mai ales că știa că opțiunile fetelor aveau să fie diferite, așa cum fuseseră întotdeauna. A avea gemene care să meargă la Arcada de Flori urma să fie de două ori mai distractiv pentru ea. Se așeză privind visătoare invitația, cu un zâmbet blând stârnit de nostalgie și de aduceri-aminte, în timp ce Max o urmărea. El nu o vedea prea des pe mama lui într-o asemenea ipostază. Iar ea aproape că se simțea din nou ca o tânără, propriile amintiri ieșind la suprafață și învăluind-o, în vreme ce Max o studia cu interes. Își dădea seama că mama lui se gândea la ceva ce o făcea fericită.

–Ce-i aia, mamă? întrebă el, ștergându-și sucul de struguri de pe bărbie cu dosul mâinii și apoi ștergându-și mâna pe jeanși, nu pe șervețel.

–E o invitație pentru surorile tale, spuse ea, punând-o la loc în plic, reamintindu-și să ceară comitetului o invitație dublă, ca să poată face un album pentru fiecare fată, asemănător celui pe care îl avusese ea pentru debutul ei,

aflat la loc de cinste în biblioteca de la etaj. O să fie plăcut să le aibă mai târziu, să le arate propriilor fiice. Gemenele se uitaseră de multe ori peste al ei, atunci când erau mai micuțe. Virginia spunea mereu, cam când era de vârsta lui Max, că mama lor arăta ca o prințesă din povești.

–E o invitație la o aniversare? întrebă Max privind-o intrigat.

–La un bal al debutantelor în societate, explică ea. E o petrecere mare la care porți rochii superbe, albe, adăugă ea făcând ca totul să pară magic, de parcă ar fi fost vorba despre Cenușăreasa la o seară de bal, ceea ce nu era chiar așa departe de adevăr.

–Unde debutezi? întrebă Max mirat, în timp ce mama lui zâmbea.

–E o întrebare bună. Nu debutezi practic nicăieri. Fetele obișnuiau să debuteze în societate pentru a-și găsi soți. Acum, pur și simplu merg la petrecere și se simt bine.

–Ginny și Ver o să se căsătorească? întrebă Max îngrijorat.

Știa că plecau la facultate, dar căsătoria părea ceva mult mai serios pentru el.

– Nu, dragul meu. Doar se vor îmbrăca frumos și vor merge la petrecere. Eu și tati ne vom duce să privim. Tati o să danseze cu ele, și la fel și tatăl lor. O să meargă și bunica Frieda, apoi ne vom întoarce cu toții acasă.

–Sună plictisitor, spuse el cu seriozitate. Din punctul lui de vedere, aniversările erau mult mai amuzante. Trebuie să merg și eu?

–Nu. Doar adulții.

De fapt, conform tradiției evenimentului, nu putea participa nimeni mai tânăr decât cei care debutau. Fraților mai mici nu le era niciodată permis să ia parte. Olympia

se gândi că una dintre fete o să-l vrea pe Charlie ca partener, însă habar n-avea cu cine urma să meargă cealaltă. Probabil cu unul dintre prieteni. Asta hotărau singure. După părerea ei, Veronica urma să pună mâna pe Charlie, iar Ginny avea să invite un prieten. Aveau patru săptămâni la dispoziție pentru a da un răspuns, dar nu era nevoie să aștepte atât. Intenționa să trimită cecul săptămâna următoare. Taxa de participare era foarte mică, urmând a fi donată unei anumite societăți caritabile, care câștiga de pe urma evenimentului. Dar era imposibil să mergi la bal doar plătind intrarea. Aici nu era vorba despre bani, ci trebuia să fii invitat fie ca o moștenire, cum era cazul fetelor ei, fie ca rezultat al faptului că aveai anumiți strămoși sau conexiuni aristocratice – fapt care, de asemenea, era valabil în situația fetelor ei, deși Olympia nu profitase niciodată de originile familiei sale. Era, pur și simplu, o realitate pentru ei, un fapt incontestabil, o parte a mobilierului istoriei și a familiei lor. Nici măcar nu se gândise vreodată la asta. Era mult mai mândră de propria familie și de realizările sale decât de „sângele albastru" al înaintașilor.

Max plecă sus, la el în cameră, să se joace. Harry sună să anunțe că urma să ajungă acasă târziu. Avea o întâlnire cu alți doi judecători, după tribunal, în acea după-amiază, și Olympia nu apucă să-i spună de invitație. Era o chestie amuzantă, dar nu atât de importantă. Avea să-i spună seara, când urma să le anunțe și pe fete. Așa că Olympia plecă în grabă să-l ducă pe Max la fotbal. La întoarcere, se opriră la piață să facă niște cumpărături, iar când ea și Max ajunseră acasă, amândouă fetele sosiseră deja. Și amândouă se grăbeau să iasă în oraș, fiecare cu alt grup de prieteni. Harry ajunse mai târziu decât se așteptase, și chiar în timp ce Olympia pregătea cina și fetele trecură

pe lângă el în grabă îndreptându-se spre ușă, Max le spuse că se simțea rău și începu să vomite.

Până să-l bage în pat – după ce vomitase încă de două ori –, se făcu nouă și jumătate. Harry era extrem de obosit, așa că Olympia băgă mâncarea în frigider și se ghemui alături de el pe canapea, în camera de lucru. Își schimbase hainele de două ori, se spălase pe cap și părea epuizată, iar Harry se uita încruntat la teancul de hârtii pe care le adusese acasă de la birou, pentru a lucra în weekend. Harry o privi cu un zâmbet cald, bucuros s-o vadă și să aibă un moment liniștit alături de ea, după o zi haotică.

–Bun venit în viața reală, îi zise ea și-i zâmbi trist. Îmi pare rău de cină.

–Oricum, nu-mi era foame. Vrei să-ți pregătesc ceva? se oferi el cu generozitate.

Îi plăcea să gătească și era un bucătar mult mai creativ decât ea. Specialitățile lui erau omletele și mâncarea thailandeză, și era întotdeauna gata să gătească pentru familie la nevoie, mai ales dacă ea stătea până târziu la birou în timpul săptămânii, ceea ce se întâmpla rar, sau dacă apărea vreo problemă cu copiii, cum fusese în seara asta cu Max. Aveau o bonă care să stea cu Max în zilele în care ea lucra, și atât ea, cât și Harry făceau eforturi să vină direct acasă de la birou în zilele respective. Olympia clătină din cap. Oricum, nu-i era foame nici ei.

–Max e OK?

–Cred că da. A alergat ca nebunul azi la fotbal și a luat câteva lovituri în stomac. Fie asta, fie a contractat vreun virus. Sper să nu se îmbolnăvească.

Erau obișnuiți cu o asemenea situație; cu patru copii în casă – trei rămași acum –, virusurile se răspândeau precum ciuma, afectându-i chiar și pe ei, cei mari. Făcuseră față

situației ani la rând. La început, fusese un șoc pentru Harry, dar între timp se obișnuise.

A doua zi de dimineață, Max se simțea în continuare rău și avea un pic de febră, ceea ce îi sugera Olympiei că era vorba mai probabil despre o răceală decât despre efortul făcut la fotbal. Așa că Olympia ieși să închirieze niște casete video pentru el, în timp ce Harry îi ținu companie, iar Max dormi cam toată după-amiaza. Fetele lipsiră aproape tot weekendul, Ginny rămânând la o prietenă. Erau pe ultima sută de metri, ultimele săptămâni de liceu, și aveau o grămadă de motive de distracție.

Când toată lumea se reuni acasă, era deja duminică seară. Max se simțea bine, și se adunaseră cu toții în jurul mesei din bucătărie, Harry și Veronica jucând cărți cu Max, Virginia citind o revistă și Olympia pregătind cina. Olympiei îi plăceau reuniunile lor de familie, îi plăcea să-i aibă pe toți aproape în timp ce gătea. Tocmai de-asta amenajaseră o bucătărie mare și confortabilă. Pentru prima dată după două zile, Olympia își aminti de invitația sosită vineri. Privi spre masă, spunându-le tuturor despre ea, în timp ce scotea doi pui din cuptor.

–Fetelor, ați fost invitate să participați la balul Arcada de Flori, spuse ea cu nonșalanță, scoțând o cratiță de cartofi copți din cuptor și așezând-o pe blatul din bucătărie, în timp ce Veronica își ridică privirea.

Știa ce era Arcada de Flori și deja auzise mai multe fete de la școală vorbind despre asta în săptămâna respectivă. Toate invitațiile fuseseră trimise și toți cei invitați să debuteze erau deja la curent.

–Ce prostie! izbucni Veronica dezgustată, împărțind cărțile pentru Harry și Max.

Jucau Trombon, și până la momentul respectiv Max câștigase, spre mare lui încântare. Îi plăcea tare mult să-și bată părinții și frații mai mari la diverse jocuri.

–Ce-ai spus, mama? întrebă Ginny, ridicând privirea cu interes.

Cele două surori erau niște blonde superbe cu ochi albaștri. Ginny avea părul lung și drept, căzându-i pe umeri, și era machiată discret. Veronica îl avea prins în coadă, iar fața ei era cât se poate de naturală, pentru că nu avea nevoie de machiaj atunci când își petrecea timpul jucând cărți cu tatăl vitreg și cu fratele ei și, de fapt, cam niciodată. Arătau la fel, dar aveau stiluri vizibil diferite. Erau astfel ușor de identificat, lucru ce-i fusese de ajutor lui Harry pe parcursul anilor. Dacă s-ar fi îmbrăcat și coafat la fel, acesta ar fi avut o problemă. De fapt, dacă nu țineai cont de haine și de coafuri sau de machiaj – lucruri care constituiau indicii pentru privitor –, mama lor era singura care reușea să le deosebească întotdeauna. Chiar și Max se mai încurca din când în când, și fetele îl șicanau pe tema asta.

–Am spus că sunteți amândouă invitate să participați la balul Arcada de Flori, în decembrie. Invitația a sosit săptămâna aceasta.

Olympia părea mulțumită pentru amândouă, în timp ce punea unt peste cartofii copți și tăia puiul. Făcuse deja salata.

–Doar nu te aștepți să mergem, nu-i așa? întrebă Veronica privind-o dezaprobator, în timp ce Olympia dădea aprobator din cap și Virginia zâmbea cu gura până la urechi.

–Ce tare, mama! Mi-era teamă că nu ne vor invita. Toți cei de la școală care merg au primit invitațiile la începutul acestei săptămâni.

Tatăl lor comentase ironic cu ani în urmă cum că trecerea mamei lor la iudaism ar fi putut fi o bilă neagră.

–Invitația voastră a venit vineri. Am uitat să vă spun, pentru că s-a îmbolnăvit Max, răspunse Olympia.

–Când pot să merg la cumpărături? întrebă Ginny în mod previzibil când mama lor se întoarse spre ea cu un zâmbet, dar Veronica le întrerupse:

–Cumpărături? Ești nebună? izbucni ea sărind de pe scaun și privindu-și sora, indignată. Vrei să spui că vei lua parte la farsa aceea elitistă și discriminatorie? Pentru numele lui Dumnezeu, Ginny, scoate pentru cinci minute capul din revistele tale mondene! Nu ți se cere să devii regină pentru o zi, nici nu ți se dă vreun premiu, ci ți se cere să discriminezi pe oricine nu face parte din elită și să te faci de râs, în cadrul unei tradiții totalmente arhaice, lipsite de valoare și sexiste.

Veronica se ridicase, cu ochii scăpărând, în timp ce mama și sora ei o priveau uluite. Olympia se așteptase ca ea să riposteze puțin, dar nu să o ia complet razna.

–Hai să nu exagerăm. Nu te-a rugat nimeni să te alături unei mișcări fasciste, Veronica. E doar un bal al debutantelor.

–Care-i diferența? Există afro-americani la Arcada de Flori? Dar evrei? Hispanici sau asiatici? Cum poți fi atât de ipocrită, mamă? Ești evreică! Ești căsătorită cu Harry. Dacă ne pui să facem asta, e ca și cum i-ai da o palmă.

Veronica își ieșise complet din minți de indignare, iar Virginia părea gata să izbucnească în plâns.

–Nu îl plesnește nimeni pe Harry. Este vorba despre un bal al debutantelor cât se poate de inofensiv, la care voi două purtați rochii frumoase, faceți o reverență și vă simțiți bine. Și nu am nici cea mai vagă idee despre restul

persoanelor care vor participa alături de voi sau de ce rasă sunt acești oameni. Nu am mai fost la balul debutantelor de ani de zile.

–Prostii, mamă! Știi că e vorba despre un eveniment dedicat strict înaltei societăți, și singurul lui scop este să excludă oameni. Nici o persoană care are conștiință nu ar trebui să participe, iar eu nu am de gând să merg. Nu mă interesează ce-o să spui sau ce-o să facă Ginny, eu nu merg, sublinie Veronica protestând mânioasă, în timp ce Virginia izbucni în lacrimi.

–Calmează-te, îi ceru Olympia liniștit, dar răspicat, ușor enervată de reacția exagerată a Veronicăi, în timp ce Harry le privea cu o expresie mirată pe față.

–Pot să întreb despre ce discutăm? Din câte înțeleg, fetele au fost invitate la o reuniune organizată de către Marele Vrăjitor al Ku Klux Klanului, iar Veronica dorește să refuze.

–Exact, întări Veronica plimbându-se prin cameră și spumegând, în vreme ce Ginny o privea îngrozită pe mama lor.

–Vrei să spui că nu putem merge? întrebă Ginny cu o față speriată. Mamă, n-o lăsa să strice totul... Toată lumea merge. Două dintre fete și-au cumpărat deja rochii de la Saks în weekend! adăugă Ginny, în mod clar panicată fiindcă i-o luase altcineva înainte.

–Calmați-vă amândouă, le ceru Olympia, punând mâncarea pe masă, întinzându-i un șervețel Virginiei și încercând să emane o stare de calm pe care, de fapt, nu o simțea. Nu se așteptase ca vreuna dintre reacțiile fetelor să fie atât de extremă. Vom discuta despre asta. Nu este o întâlnire a Ku Klux Klanului, pentru numele lui Dumnezeu, Veronica! Este un bal al debutantelor.

Eu am trecut prin asta, bunicile voastre au trecut prin asta, străbunicile voastre la fel. Și o să fie distractiv să participi alături de sora ta.

–Mai bine *mor*! țipă Veronica drept răspuns.

–Mamă, eu *vreau* să merg! spuse Ginny, plângând și mai tare și ridicându-se și ea de pe scaun.

– Ai vrea! urlă Veronica la sora ei, cu lacrimi în ochi. Este cea mai stupidă idee pe care am auzit-o vreodată. De-a dreptul jignitoare. Ne face să părem niște idioate snoabe și rasiste! Aș prefera să merg la un marș al păcii sau să sap șanțuri în Apalahia ori în Nicaragua, sau oriunde altundeva, decât să mă îmbrac într-o rochie albă idioată, să mă dau în spectacol în fața unor snobi stupizi, cu idei politice complet bolnave! Mamă, spuse ea, întorcându-se spre mama ei cu o privire înghețată, eu nu merg! Nu-mi pasă ce-mi faci. N-o să merg, spuse, privindu-și sora, total indignată și dezgustată. Și, dacă tu vrei s-o faci, sincer, cred că ești bolnavă!

Spunând acestea, ieși ca o furtună din bucătărie; câteva secunde mai târziu, o auziră trântind ușa camerei sale, în timp ce Ginny rămăsese în mijlocul bucătăriei, suspinând.

–Mereu face așa! N-o poți lăsa să facă asta, mama! Strică totul!

–Nu a stricat nimic. Exagerați amândouă. Ce-ar fi să lăsăm pe toată lumea să se calmeze și să reluăm peste câteva zile discuția. O să se calmeze. Lăsați-o în pace.

–N-o să se calmeze, spuse Ginny cu o privire îngrijorată. Este o *comunistă*, și o urăsc! adăugă ea, ieșind din cameră în lacrimi, iar un minut mai târziu auziră trântită și ușa camerei sale.

Harry o privi uluit și complet consternat pe Olympia, peste masă.

–Pot să întreb ce se petrece? Ce este Arcada de Flori, pentru numele lui Dumnezeu, și ce le-a apucat pe fete?

Doi dintre copiii lor păreau să o fi luat razna. Max scormoni în cartoful lui copt și clătină din cap.

–Mama vrea ca ele să-și găsească soți, spuse el simplu, și nu cred că ele își doresc asta. Poate că Ginny vrea, pentru că-i plac mai mult băieții decât lui Ver. Mie mi se pare că Ver nu vrea să se căsătorească. Nu-i așa, mamă?

–Nu... da... nu, sigur că nu, spuse Olympia agitată, așezându-se și privindu-i pe amândoi. Pe vremuri, balul avea ca scop găsirea unui soț; acum, nu mai este așa, îi explică ea lui Max din nou, după care se uită la Harry, dându-și la o parte o șuviță de păr din ochi.

În bucătărie părea dintr-odată mult prea cald. Seara se încinsese mai tare decât se așteptase, iar Olympia era vizibil supărată de reacțiile fetelor. Se întoarse spre Harry, încercând să pară mai calmă decât era de fapt.

–Fetele au fost invitate la Arcada de Flori, să-și facă debutul în societate. Invitația a sosit vineri. M-am gândit că ar fi distractiv pentru ele. Și eu am fost la rândul meu și, sincer, Harry, nu este mare lucru.

–Îmi pare rău. Sunt în ceață. Singurele arcade pe care le cunosc sunt cele de la McDonald's. De ce să ne certăm că ies la McDonald's? Ceva îmi spune că-mi scapă o mare parte din informație.

–Arcada de Flori este un bal al debutantelor în societate. Este cel mai vechi și mai respectat din oraș. În cercurile sociale serioase, este foarte important. Era mult mai important când eu eram de vârsta lor. Mama mea și-a făcut debutul acolo, la fel ca ambele bunici și ca străbunicile. În ziua de azi, este doar o petrecere frumoasă și, într-un

fel, un obicei arhaic. Total inofensiv. Se poartă rochii frumoase, și fiecare fată dansează vals cu tatăl ei. Veronica încearcă să transforme totul într-un eveniment de natură politică. Nu este cazul. E doar o petrecere, pentru numele lui Dumnezeu! Și se pare că Ginny vrea să meargă.

–Se poate înscrie oricine la acest eveniment? se interesă Harry cu o privire precaută.

–Nu, trebuie să fii invitat. Fetele au fost, pentru că au moștenit acest drept, răspunse ea simplu.

–Exclude oamenii de alte rase și religii? o întrebă Harry direct.

De data aceasta, Olympia ezită ușor înainte de a răspunde, în timp ce Max își termina cartoful copt și, în același timp, îi privea cu interes, total nepăsător la untul ce-i picura pe tricou.

–Probabil. Așa era pe vremuri. Nu știu ce politică au acum.

–Judecând după reacția Veronicăi, ea pare să știe mai multe decât tine. Dacă tot ce a spus este adevărat, și fetele de culoare, asiatice și hispanice nu pot participa, atunci sunt de acord cu ea. Și presupun că și fetele evreice sunt pe lista lor cu persoane de evitat.

–Of, pentru numele lui Dumnezeu, Harry! Da, este o chestie socială simandicoasă. Oamenii participă de ani de zile. Este demodat, tradițional, elitist, dar la fel sunt și Registrul Social și cluburile. Cum rămâne cu cele care nu acceptă femei?

–Eu nu frecventez nici unul, spuse el scurt. Sunt judecător la Curtea de Apel, nu-mi permit să mă asociez cu nici o organizație discriminatorie, așa cum pare a fi aceasta. Știi ce părere am despre lucrurile de genul ăsta. Crezi că ar invita-o pe fiica noastră, dacă am avea una, dacă ar ști că acum ești evreică?

Era o întrebare interesantă, dar fetele nu erau evreice, ci descendente a două familii puternice, bine-cunoscute, aristocratice și elitiste. Iar Olympia și Harry nu aveau o fiică. Întrebarea era irelevantă în cazul lor. Știa fără nici o urmă de îndoială că Chauncey se aștepta ca fetele lui să debuteze acolo. Ar fi fost îngrozit dacă nu ar fi făcut-o. Și, deși Olympia era mult mai liberală decât fostul ei soț sau soția acestuia, tot considera că era o tradiție inofensivă. Era convinsă că Harry și fetele exagerau.

–Înțeleg aspectul discriminatoriu. Scopul acestui eveniment nu este să supere oamenii, ci doar să le ofere unor fete o seară de distracție. Este ca și cum ar fi Cenușărese. Poartă o rochie albă frumoasă, și la miezul nopții totul se termină. E chiar așa de groaznic, de greșit? De ce-i așa mare lucru?

–Pentru că-i exclude pe unii oameni. Germania nazistă a fost fondată exact pe tipul acesta de principii. Este o petrecere ariană elitistă, iar fetele care debutează în societate, dacă asta spui că fac, se presupune că sunt ariene. Poate că există și una, două evreice, dar întregul concept este greșit, principiile sunt greșite. Evreii au fost discriminați sute de ani la rând. Nu susțin continuarea acestei tradiții. Pentru a fi corect din punct de vedere politic în lumea de azi, toți ar trebui să se poată înscrie dacă ar dori să participe.

–Dacă asta ar fi adevărat, nu ar mai exista cluburi. Nu ar mai exista școli private. OK, spune-i club de elitiști, unde fetele acestora debutează. Pur și simplu, nu văd de ce trebuie să fie o problemă de natură politică. De ce nu poate fi doar o seară distractivă pentru fete, și cu asta, basta?

–Mama mea este o supraviețuitoare a Holocaustului, spuse el sumbru. Știi asta. La fel și tatăl meu. Familiile lor au fost exterminate de oameni care-i urau pe evrei.

Oamenii care organizează petrecerile acestea sunt rasiști, din câte-mi dau seama. Asta se contrazice cu toate lucrurile în care cred și pe care le susțin. Nu vreau să am nimic de-a face cu un astfel de eveniment.

Harry îi vorbise de parcă Olympia tocmai ar fi desenat o svastică pe peretele lor din bucătărie. Părea a se retrage din fața ei în timp ce-i vorbea, iar fiul lui îi privea dintr-odată supărat.

–Harry, te rog, nu face din țânțar armăsar. Este doar un bal al fetelor, nimic mai mult.

–Veronica are dreptate, spuse el încet, apoi se ridică.

Nu se atinsese deloc de cină. Olympia nu-i tăiase carnea lui Max, așa că acesta se apucase de al doilea cartof copt. Îi era foame. Iar adulții erau derutanți.

–Nu cred că fetele ar trebui să ia parte la această petrecere, spuse Harry hotărât, chiar dacă tu ai participat. Votul meu merge la Veronica. Și, orice decizi în legătură cu asta, să nu cumva să te aștepți ca eu să particip, spuse el aruncându-și șervetul pe masă și ieșind din încăpere, în timp ce Max îl urmări cu privirea și apoi se întoarse spre mama sa, îngrijorat.

–Se pare că petrecerea e o idee proastă, spuse Max cu tristețe. Toată lumea s-a enervat rău.

–Da, așa este, admise Olympia, așezându-se pe scaun și privindu-l. Este doar o petrecere, Max, atâta tot.

Doar el mai rămăsese acolo ca să-i poată explica, și avea numai cinci ani.

–O să le facă lucruri rele evreilor acolo? întrebă el, cu un aer îngrijorat.

Aflase de la bunica lui că oamenii numiți naziști făcuseră lucruri groaznice, deși nu știa detalii. Știa că le făcuseră ceva evreilor și mai știa că el și părinții lui erau evrei, la fel ca bunica lui și ca mulți prieteni de la școală.

–Sigur că nu le vor face lucruri rele evreilor acolo, spuse Olympia, îngrozită. Tati era doar supărat. Nimeni n-o să le facă nimic evreilor.

–Asta e bine, spuse Max, părând mai liniștit. Presupun că n-o să meargă oricum la petrecere, nu? Cred că Ginny voia o rochie nouă.

–Da, așa este. Nu știu dacă vor merge sau nu, dar cred că ar trebui s-o facă.

–Chiar dacă nu le vei găsi soți? întrebă Max cu interes.

–Chiar dacă nu le voi găsi soți, răspunse Olympia, zâmbind trist. Nu vrem soți pentru ele, dragule. Tot ce vrem sunt niște rochii albe și niște băieți care să danseze cu fetele.

–Nu cred că tata va merge, adăugă Max, clătinând din cap, în timp ce mama lui îi tăia carnea.

Erau doar ei doi la masă, iar Olympiei nu-i era deloc foame. Știa că tatăl fetelor avea să facă o criză dacă ele nu luau parte la bal. Din punct de vedere politic, era la capătul opus al spectrului față de Harry. Viața ei veche și cea nouă, ilustrate de ambii soți, nu aveau absolut nimic în comun. Ea era puntea dintre cele două.

–Sper ca tati să meargă, îi spuse Olympia încet fiului ei. E un lucru distractiv.

–Mie nu-mi sună a distracție, recunoscu Max, clătinând din cap solemn. Nu cred că Ginny și Ver ar trebui să debuteze în societate, zise el privindu-și mama cu ochii mari. Cred că mai bine ar rămâne așa cum sunt.

Având în vedere reacțiile tuturor din seara respectivă, Olympia începea să fie și ea de aceeași părere.

capitolul 2

A doua zi, Olympia îl sună de la birou pe fostul ei soț și-i explică situația. Îi spuse pur și simplu că Virginia voia să meargă la bal, însă Veronica nu, și-l anunță cu oarecare tristețe că era posibil ca Veronica să nu cedeze. Avusese loc o nouă ceartă pe tema asta, la micul dejun, înainte ca fetele să plece la școală. Veronica amenințase că se mută la bunica ei vitregă dacă mama sa nu o lăsa în pace, iar Harry o susținuse. Mai pusese și gaz pe foc zicând că nici una dintre fete nu ar trebui să participe la bal, iar Ginny plecase la școală cu ochii în lacrimi spunând că-l urăște. Peste noapte, în familie explodase un adevărat război civil. Virginia îl sunase pe fratele său cu o seară înainte și, deși acesta înțelegea obiecțiile Veronicăi față de eveniment, le ținuse partea Virginiei și Olympiei și spusese că ambele fete ar trebui să dea curs invitației. Toți verii lor din Newport participaseră și știa, la fel ca Olympia, că tatăl lor s-ar supăra dacă n-ar merge și ele. Harry s-ar supăra dacă ar participa. Oricum o dădea, cineva urma să fie nemulțumit din cauza acestui lucru. Olympia și Harry nici măcar nu-și vorbiseră când plecaseră la serviciu, lucru rar pentru ei doi. Nu se certau mai niciodată. Dar de data aceasta, liniile de bătaie fuseseră stabilite.

În mod previzibil, ca întotdeauna, Chauncey nu numai că nu îmbunătăți situația, dar o făcu și mai rea.

–Ce fel de gospodărie demagogică de stânga conduci acolo, Olympia, dacă Veronica consideră debutul

ei în societate o persecuție a clasei de rând? Toți îmi păreți o gașcă de comuniști.

Era exact genul de replică pe care Olympia se aștepta s-o audă de la el.

–Of, pentru numele lui Dumnezeu, Chauncey, sunt doar niște copile. Amândouă sunt temperamentale. Veronica a avut întotdeauna idei politice extremiste; este susținătoarea celor năpăstuiți. Se crede o combinație a Maicii Tereza cu Che Guevara. O să-i treacă odată cu vârsta. Acesta e felul ei de a se exprima. Peste șapte luni, cred că o să fie mai calmă și o să accepte, dacă nu ne cramponăm prea tare de ideea asta acum. Dacă însă o facem, o s-o țină pe-a ei. Așa că hai să fim rezonabili, te rog.

Cineva trebuia să fie. Și, după toate aparențele, nu era cazul lui Chauncey, ceea ce nu reprezenta nici o surpriză pentru Olympia.

–Ei bine, hai să-ți spun poziția mea în legătură cu asta, Olympia, insistă el, pe un ton incredibil de arogant și de disprețuitor, tipic lui. Nu o să tolerez o fiică revoluționară, și cred că acest comportament ar trebui stârpit chiar acum. Ar fi trebuit să faci asta cu ani în urmă, dacă ai văzut în ce direcție se îndrepta. Nu am de gând să tolerez prostiile astea comuniste de la nici unul dintre voi, dacă înțelegi ce vreau să zic. Dacă Veronica va decide că participarea la Arcada de Flori este prea de dreapta pentru ea, atunci nu o să-i plătesc taxa la Brown pentru anul viitor. Poate să se ducă să sape șanțuri în Nicaragua, în El Salvador sau oriunde crede că ar trebui să se ducă, și să vadă dacă-i place viața de extremist politic. Și, dacă nu va fi atentă, va ajunge în pușcărie.

–Nu o să ajungă la pușcărie, Chauncey, spuse Olympia exasperată.

Chauncey reprezenta cealaltă extremă și, posibil, motivul pentru care Veronica era atât de radicală față de el. Nu exista nimeni pe planetă mai snob decât Chauncey și soția sa. Considerau că toată lumea are cai de polo, sau ar trebui să aibă, și că pe pământ nu mai exista nimeni în afara celor trecuți în Registrul Social. Olympiei nu-i plăcea nici punctul lui de vedere. Dacă ar fi fost să aleagă o ideologie, o prefera pe a lui Harry, dar și el reacționa absurd.

–Veronica are o conștiință socială puternică. Trebuie doar s-o lăsăm să se calmeze – și să sperăm că o va face – și să-și dea seama că nimeni nu are de suferit la acest bal. Este doar o seară amuzantă, o activitate plăcută pentru ele. Nu deschide o discuție cu ea, pentru că, dacă o vei amenința în legătură cu taxa, e posibil să facă un gest prostesc și să se hotărască să nu mai meargă la școală.

–Asta primești când te căsătorești cu un evreu extremist, spuse el, vorbele lui răsunând ca niște țipete, în timp ce Olympia stătea jos, imobilă parcă, pe scaunul ei.

Nu-i venea să creadă că avusese tupeul să spună așa ceva. Îi venea să-l strângă de gât.

–Ce-ai spus? întrebă ea cu stupoare.

–Ai auzit ce-am spus, îi răspunse el, sacadat, pe un ton de superioritate.

Câteodată, părea atât de snob, de parcă ar fi fost într-un film de la 1930. Nimeni nu mai vorbea așa, la nici un nivel al societății, doar Chauncey, Felicia și o mână de snobi ca ei.

–Să nu cumva să-mi mai spui așa ceva vreodată. Nu ești demn nici să-i ștergi picioarele. Nici nu-i de mirare

că Veronica e atât de supărată de tema asta, cu un exemplu ca tine. Iisuse, te-ai obosit vreodată să observi că există o grămadă de oameni în lume, nu doar idioți ca tine, care au cai de polo?

Chauncey nu mai avusese o slujbă adevărată de douăzeci de ani. Mai întâi trăise de pe urma bunicii sale, apoi a moștenirii și – îl suspecta Olympia – de pe urma investițiilor Feliciei. Amândoi erau lipsiți de valoare, nu făcuseră niciodată nimic pentru rasa umană și nici nu aveau să facă vreodată. Poate că Veronica încerca să plătească pentru păcatul indiferenței lor față de omenire.

–Ți-ai pierdut mințile când te-ai convertit, Olympia. Nu am înțeles niciodată cum ai putut face asta. Ești o Crawford, pentru numele lui Dumnezeu!

–Nu, sunt o Rubinstein, spuse ea clar. Îmi iubesc soțul. Convertirea mea era importantă pentru el. Și nu este treaba ta. Religia mea este treaba mea, nu a ta.

Era furioasă pe el. Era exact genul de rasist contra căruia Harry obiectase atunci când spusese că nu avea să participe la eveniment.

–Ți-ai trădat întreaga moștenire doar pentru a-i face pe plac unui bărbat care stă la stânga lui Lenin, își menținu Chauncey poziția.

–Habar n-ai despre ce vorbești. Aici discutăm despre o petrecere la care vrem ca fetele noastre să meargă, nu despre propriile vederi politice. Lasă-mi-l mie pe Lenin! Problema este Veronica, nu Harry.

–Mie îmi par a fi unul și același.

De fapt, la momentul respectiv, așa era, dar Olympia nu avea de gând să recunoască asta în fața lui Chauncey. Mai întâi trebuia s-o calmeze pe Veronica, apoi să se ocupe de Harry. Era un om rezonabil, și ea știa că până

la urmă el avea să se dea pe brazdă. Cu Chauncey era altă poveste – dacă avea vreo ocazie să fie enervant, ignorant și să creeze probleme, profita de ea imediat. Iar Felicia era chiar mai bătută în cap decât el. Olympia nici măcar nu-și putea închipui cum de se putuse căsători cu el cândva, chiar și la douăzeci și unu de ani. La patruzeci și patru, ar fi preferat să i se taie capul decât să fie căsătorită cu el pentru zece minute. Doar simpla discuție cu el o înnebunea.

–Nu vreau s-o amenințI pe Veronica în legătură cu taxa. Dacă faci asta, o să reacționeze și mai aiurea. Hai să discutăm doar despre petrecere, nu despre taxă sau despre școală. Nu le poți face asta fetelor. Pot să te duc la tribunal pe tema asta dacă este cazul.

Chauncey era obligat să le plătească fetelor taxa, deși Olympia știa că era suficient de ignorant, încât să nu o facă doar pentru a demonstra un punct de vedere, în ciuda consecințelor pe care acest lucru le-ar fi avut asupra lui.

–N-ai decât, du-mă la tribunal, Olympia. Nu mă interesează dacă o faci. Dacă nu-i transmiți tu mesajul meu Veronicăi, o voi face eu. De fapt, doar pentru a fi sigur că nu face ceva prostesc, poți să-i spui că nu voi plăti taxa pentru nici una dintre ele, dacă nu merg amândouă de Crăciun la petrecere. Veronica n-o să vrea să strice totul pentru Ginny, iar dacă Veronica nu acceptă să participe, Ginny o va face. Nu mă interesează dacă mă bagi la închisoare. Nu plătesc nici o lețcaie pentru nici una dintre ele dacă nu merg amândouă la bal. Poți să-i pui cătușe Veronicăi sau s-o sedezi, dar va merge la Arcada de Flori!

Chauncey era la fel de încăpățânat ca fiica lui, dacă nu chiar mai rău. Și transforma totul într-un mare război, pentru toți. Toată lumea o luase razna din cauza unui bal.

–Nu-i corect să-i faci asta Virginiei. Ăsta e șantaj, Chauncey. Și așa este terminată din cauza poziției Veronicăi. Ginny vrea să meargă, nu este vina ei că sora sa nu e rezonabilă. Fii măcar tu rezonabil!

–O pedepsesc și pe Virginia, pentru a-i băga mințile în cap Veronicăi.

Și o pedepsea și pe Olympia. Aceasta nu avea nici o intenție să-l acționeze în justiție în legătură cu taxa. Copiii ar fi urât-o pentru asta, Veronica ar fi fost și mai scandalizată și știa că până și Charlie s-ar fi supărat. Era absurd, și nu erau vorbe goale din partea lui. Olympia știa că Chauncey putea să fie într-atât de absurd, încât să facă asta și să suporte consecințele.

–Of, pentru numele lui Dumnezeu, Chauncey, e un lucru josnic! E doar o petrecere, nu merită ca două familii să se certe din cauza asta – și nici să nu plătești taxa de facultate a fetelor.

Ca să nu mai spună că plata ambelor taxe întregi, pe lângă partea ei din taxa lui Charlie, ar fi fost o cheltuială destul de mare, care l-ar fi enervat și mai tare pe Harry. Și-o puteau permite, dar Chauncey ar fi trebuit să plătească pentru copiii lui. Iar a o pedepsi pe Ginny pentru poziția Veronicăi i se părea Olympiei dezgustător. Dar ăsta era Chauncey, manipulator până în pânzele albe. Îl ura pentru asta de ani de zile. Mereu o amenința cu ceva, iar acum făcea același, lucru profitând de balul debutantelor. Deja începea să-i pară o nebunie chiar și Olympiei.

–Nu am de gând să permit ca fiica mea să nu participe la acest bal tradițional. Pentru numele lui Dumnezeu, Olympia, gândește-te ce rușine ar fi!

–Mă pot gândi la lucruri mai rele, spuse Olympia sumbru.

Dar Chauncey nu putea face asta, în mod clar. Pentru el, a nu debuta în societate era ceva mai rău decât moartea. Olympia voia ca fetele să se simtă bine, chiar dacă părea ceva prostesc, dar nu avea de gând să le strice viețile din cauza unui refuz. Dacă Veronica chiar se încăpățâna să nu participe, nu avea de gând s-o forțeze, iar Virginia putea merge oricum la bal, cu sau fără sora ei. Complotul lui Chauncey de a o pedepsi era extrem și prea nedrept pentru toată lumea, inclusiv pentru ea.

–Nici că mă pot gândi la ceva mai umilitor, și nu am de gând să fac după cum vrea ea. Poți să-i spui că am zis asta, Olympia.

–Ce-ar fi să-i spui singur? zise Olympia, sătulă să fie prinsă la mijloc.

Asta urma să o enerveze și mai tare pe Veronica. Dacă Chauncey voia s-o amenințe în asemenea hal, atunci n-avea decât s-o facă el personal.

–Îi voi spune, zise el, părând furios. Nu știu cum le-ai crescut pe fetele astea. Măcar Ginny are ceva minte.

–Cred că trebuie să lăsăm lucrurile să se calmeze, spuse Olympia liniștită. Ne putem ocupa de asta în septembrie sau mai târziu. O să le înscriu pe amândouă și o să trimit cecul.

Oricum, era o sumă neglijabilă. Nu era vorba despre plată, ci în joc era culoarea sângelui ce-ți curgea prin vene. Orice altceva decât albastru nu era acceptabil.

–Veronica nici nu trebuie să știe că a fost înscrisă, continuă ea. Îi putem spune că vom decide în toamnă și că nu mai discutăm despre asta pe perioada verii.

–Nu vreau să existe nici o urmă de îndoială în mintea ei despre balul de debut din iarna aceasta. Vreau s-o fac să înțeleagă limpede acest lucru.

–Sunt convinsă că vei reuși, spuse Olympia, imaginându-și explozia ce avea să urmeze.

Veronica va transforma totul într-o cauză controversată, cu provocarea și cu ajutorul tatălui ei. Era un idiot când venea vorba despre comunicarea cu oamenii și nu se înțelesese bine niciodată nici cu cele două fete, nici cu ea. Avea subtilitatea unui camion și niște valori care o făceau până și pe Olympia să-și dorească să devină o „comunistă", așa cum spunea el. Orice, numai să se afle cât mai departe posibil de el.

–Dacă au nevoie de fotografii ale fetelor, le pot trimite două cu Virginia, zise Olympia. Fiind vorba despre gemene identice, nu ar observa niciodată diferența, din fericire. Eu și Ginny îi putem cumpăra o rochie. Mai bine lasă lucrurile așa cum sunt, Chauncey. O să am eu grijă de tot.

–Ar fi bine să faci asta. Dacă nu capitulează, intru eu în acțiune.

–Mulțumesc pentru ajutor, spuse ea sarcastic, fără însă ca Chauncey să remarce.

–Vrei să vorbească Felicia cu ea?

Olympia aproape că oftă la auzul sugestiei.

Felicia nu era cunoscută nici pentru tact, nici pentru popularitate când venea vorba despre cele două fete. Acestea o tolerau de dragul tatălui lor, dar o considerau enervantă și stupidă, iar Olympia era de acord.

–O să mă ocup singură de asta, replică Olympia, reușind să încheie conversația înainte de a-și ieși din fire, ceea ce era un mic miracol.

Tot ce ținea de Chauncey Walker o făcea să-și dorească să-l strângă de gât. Era încă enervată de discuția lor atunci când soacra ei o sună după-masă. Olympia era ocupată

până peste cap, pregătind un caz pentru litigiu, când secretara ei o anunță că o avea pe doamna Rubinstein la telefon. Olympia habar nu avea despre ce voia să vorbească. Dar spera să nu fie vorba despre bal. Harry nu obișnuia să se plângă mamei sale, dar orice era posibil acum. Toata familia era pe picior de război.

–Bună, Frieda, spuse Olympia cu o voce obosită. Era stresată de problema familiei și avusese o zi lungă. E totul în regulă?

–Tu să-mi spui mie. Veronica m-a sunat și mi-a zis că e supărată pe tine și că vrea să doarmă la mine.

Olympia strânse din buze. Nu-i plăcea ideea Veronicăi, care fugea de conflictele de-acasă, deși aprecia relația strânsă pe care o aveau ambele fete cu mama lui Harry. Era o femeie bună, blândă și înțeleaptă, cu o inimă de aur, și îi iubea pe copiii Olympiei de parcă ar fi fost ai ei. Voiam să verific și să văd ce vrei să fac.

–Îți mulțumesc. De fapt, cred că mi-ar plăcea să rămână acasă pentru câteva zile și să ne rezolvăm problemele – sau cel puțin să lăsăm lucrurile să se liniștească. Poate ar putea să vină la tine în weekend, cu Max, dacă vrei să-l vezi și pe el.

–E-n regulă. Știi că-mi place să stea la mine. Vrei s-o trimiți și pe Ginny?

–Adevărul e că fetele sunt certate, recunoscu Olympia.

–Din ce cauză?

–E prea stupid ca să discutăm despre asta și este greu de explicat.

Frieda nu-i spuse nurorii sale că Harry făcuse asta deja. Venise pe la ea la prânz, ceea ce era neobișnuit, și își descărcase sufletul. Perspectiva ei asupra situației fusese destul de diferită de a lui și nu ezitase să-i spună asta.

Îi zisese că exagera și că ei petrecerea nu i se părea așa o catastrofă. Nu se simțise discriminată sau persecutată. Iar când el îi spuse sarcastic că era un eveniment rasist, îl mustrase pentru că era ridicol și exagerat. Nu era cu nimic diferit de alte cluburi. Iar acesta era un club pentru tinere fete protestante. Îi atrase atenția că nu existau femei catolice în grupul ei Hadassah, și nimeni nu făcea caz din asta, boicotându-le. Toate cluburile aveau dreptul să accepte pe cine doreau, și Frieda era de părere că ar fi fost o experiență minunată pentru fete. Credea că Veronica ar fi trebuit să participe și avea de gând să-i spună asta, dacă se ivea ocazia. Harry îi răspunsese că era mult prea liberală pentru gusturile lui și, după prânz, plecase enervat. Încă era supărat când se întorsese la birou. Olympia nu primise nici o veste de la el toată ziua.

–Îmi pare rău că Veronica te-a deranjat cu chestia asta, își ceru ea scuze. E o furtună într-un pahar cu apă, dar, pentru moment, toată lumea este foarte agitată.

–Cum vă pot ajuta? întrebă Frieda.

Era o femeie minunată, inteligentă, cu o abordare tinerească pentru vârsta ei și o fire extrem de iertătoare, având în vedere experiențele prin care trecuse în copilărie. Vorbea rar despre asta, dar Olympia știa de la Harry cât de terifiant și de devastator fusese pentru ea să-și piardă întreaga familie și să treacă peste torturile din lagăre. Avusese coșmaruri ani de zile și făcuse terapie pentru asta, lucru foarte înțelept din partea ei. Atitudinea sa era extraordinară, și Olympia îi purta o adâncă afecțiune și respect, simțindu-se binecuvântată să o aibă ca rudă.

–Nu cred că ne poți ajuta cu ceva, Frieda. Se vor liniști cu toții. E o poveste lungă și prostească. Fetele au fost invitate să participe la balul la care am debutat și eu în urmă

cu mulți ani. E o tradiție arhaică, dar frumoasă pentru fete. Există netoți ca Chauncey care încearcă să facă din asta o cerință pentru viața reală, ceea ce nu este. E doar o seară a Cenușăresei, foarte drăguță, superficială, dar frumoasă. După cum văd eu lucrurile, nu face nici un rău nimănui. Presupun că este elitistă, dar Harry crede că este un eveniment neonazist. Veronica îl consideră fascist. Chauncey crede că suntem comuniști și spune că nu le va plăti taxa pentru facultate fetelor dacă nu merg amândouă, ceea ce este incorect. Veronica nu a aflat despre partea asta, dar încă de azi-dimineață refuză să participe și amenință să se mute la tine, din moment ce valorile mele sunt atât de îngrozitoare. Și Ginny este disperată să meargă. Harry spune că n-o să vină și se poartă de parcă are de gând să divorțeze. Charlie este supărat pe Veronica. Fetele sunt la cuțite una cu cealaltă, și toată lumea mă urăște. Singurul întreg la minte în familie a rămas Max, care spune că toată treaba asta cu debutul este atât de complicată, că fetele ar face mai bine să renunțe.

Râseră amândouă de sfatul înțelept al lui Max.

–Nu știu ce să fac. Nu merită toată osteneala, dar, din pură nostalgie și dintr-un sentiment al tradiției, mi-ar plăcea ca ele să meargă. Nu credeam că aveau să apară atâtea controverse. Încep să mă simt ca un monstru pentru că le-am rugat să meargă. Iar Harry este furios pe mine, îi explică Olympia Friedei, părând tare tristă.

–Zi-le tuturor să facă o plimbare, spuse clar bătrâna femeie. Du-te la cumpărături pentru rochie cu Ginny și cumpără una și pentru Veronica. Spune-i fiului meu să-și revină. Naziștii dau foc la sinagogi în Germania, nu au timp pentru evenimente pompoase.

Îi spusese și ea exact același lucru.

–Nu-i băga în seamă. Veronica trebuie să-și descarce nervii. O să-i treacă până la urmă. Cu ce-o să te îmbraci? întrebă Frieda cu interes, iar Olympia râse.

Era cea mai logică întrebare pe care i-o putea pune.

–O cămașă de forță, dacă nu se calmează cu toții, spuse Olympia și apoi se gândi la ceva și se întrebă cum ar reacționa soacra ei, având în vedere ce spuse Harry. Frieda, ai vrea să vii?

–Vorbești serios?

Părea uimită. Din ceea ce zisese Harry, presupusese că așa ceva nu era posibil, dacă evenimentul era într-adevăr unul antisemit, și nu ar fi zis niciodată că vrea să meargă, nici nu s-ar fi așteptat s-o facă. Chiar și în acest caz, tot era de părere că gemenele ar trebui să debuteze în societate, indiferent dacă ea era sau nu acolo. Nu-i plăcea să se autoinvite nicăieri atunci când venea vorba despre nora ei, despre fiul ei sau despre copiii lor. Era extrem de discretă, și se purtase minunat cu Olympia încă de la început, spre deosebire de prima ei soacră, care fusese o bestie și cea mai snoabă ființă de pe pământ, la fel ca fiul ei. Așchia nu sărise departe de trunchi, în cazul lui.

–Sigur că vorbesc serios, o asigură Olympia, recunoscătoare pentru susținere.

–Credeam că evreii și negrii nu pot participa, spuse Frieda cu grijă.

Asta zisese Harry la prânz, și era unul dintre motivele pentru care era atât de supărat.

–Nu au scris asta pe invitație, pentru Dumnezeu, deși, se gândi Olympia, pe vremuri, existau reguli nescrise de excludere.

Dar presupunea că toate astea se schimbaseră. Nu mai fusese la un bal al debutantelor de ani de zile. Arcada

de Flori era cel mai cunoscut dintre toate și de departe cel mai exclusivist. Dar nici nu se gândea să n-o invite pe Frieda la eveniment, indiferent de ceea ce credea lumea și de standardele actuale.

–Cui îi pasă de ceea ce cred ei? Faci parte din familie, iar fetele ar fi foarte supărate dacă nu ai fi și tu acolo. Și eu la fel.

–O, Doamne... nu am crezut niciodată... nu mi-am imaginat niciodată... Harry o să fie furios... dar mi-ar plăcea să vin. Cu ce-o să mă îmbrac?

Olympia râse, ușurată. Soacra ei părea încântată.

–Găsim noi ceva. Putem merge amândouă la cumpărături, în toamnă. O să luăm ceva deosebit.

Olympia înțelese dintr-odată că era vorba de ceva important pentru soacra ei, la fel cum era și pentru Ginny, și pentru Harry – în sensul opus. Reprezenta toate lucrurile de la care Frieda fusese exclusă, toate lucrurile care-i fuseseră refuzate în tinerețe, o formă de victorie și o confirmare pentru ea. Nu avusese parte de baluri sau de petreceri în tinerețe. Ci doar de sărăcie și de muncă dificilă în atelierele de cusut. Faptul că știa că nora ei voia ca ea să participe la un asemenea eveniment însemna foarte mult pentru ea, iar Olympia nu i-ar fi răpit această ocazie pentru nimic în lume. Putea auzi în vocea Friedei cât de mult însemna pentru ea această invitație.

–Trebuie să găsesc ceva cu mâneci lungi, spuse ea încet, și Olympia înțelese.

Voia să-și acopere tatuajul, ca-ntotdeauna.

–O să găsim rochia perfectă. Promit, o asigură Olympia cu blândețe.

–Bine. O să mă ocup de Veronica în weekend. Nu trebuie să-i strice și surorii ei cheful. Cesar Chavez n-o

să afle niciodată că ea a mers, și o să fie mult mai amuzant pentru amândouă să se ducă împreună. Și spune-i fiului meu să nu mai fie așa o pacoste. De fapt, nu vrea să poarte smoching. Dar, dacă el nu merge, o să ne simțim bine și singure. Mai e mult până în decembrie, se vor calma cu toții între timp. Nu-i lăsa să te supere, spuse Frieda pe un ton iubitor, obișnuit în relația ei cu Olympia în cei treisprezece ani de căsnicie cu Harry.

Olympia câștigase dragostea și devotamentul soacrei sale pentru totdeauna atunci când se convertise la iudaism. Era o fată extraordinară, și Frieda spusese că nu vedea nimic rău în participarea fetelor la un eveniment exclusivist și elitist. Era chiar fericită să meargă și ea.

—O să-mi trec în calendar ședința de cumpărături din septembrie, imediat ce sosesc rochiile din colecția de toamnă, adăugă ea. Mă gândesc că poate s-ar potrivi ceva din catifea neagră. Cum ți se pare?

—Mi se pare că ești cea mai minunată femeie pe care o știu, spuse Olympia cu lacrimi în ochi. Sunt norocoasă să te am.

—Nu-i nici o problemă. Totul o să fie bine. Lui Harry o să-i treacă. E doar netot și exagerează. Ar trebui să-și lase deoparte principiile pentru o seară și să se bucure de moment, fără să te streseze atâta.

Când închise telefonul, Olympia se simțea deja mai bine. Dar, în ciuda asigurărilor liniștitoare ale soacrei sale, era în continuare obosită și stresată. Se făcuse ora cinci și voia să ajungă acasă, la Max. După cinci minute, una dintre asociatele ei intră în birou și observă expresia de pe chipul Olympiei.

—Arăți de parcă ai avut o zi distractivă, spuse Margaret Washington cu un zâmbet obosit.

Avusese și ea o zi grea, lucrând la contestația pentru un proces colectiv pe care îl intentaseră unui lanț de fabrici care producea reziduuri toxice. Pierduseră. Margaret era unul dintre cei mai buni avocați ai firmei. Făcuse patru ani la Harvard și apoi trecuse la Facultatea de Drept de la Yale. Era afro-americană, și Olympia nu avea de gând să-i explice problemele sale, dar, după ce ocoli subiectul cu grijă pentru câteva minute, îi spuse până la urmă despre ce era vorba. Margaret avu exact aceeași reacție ca soacra Olympiei.

–Of, pentru Dumnezeu, otrăvim mediul, vindem țigări și alcool, jumătate din tineretul națiunii este dependent de droguri pe care le pot cumpăra la orice colț de stradă, ca să nu mai vorbim despre arme, avem una dintre cele mai înalte rate ale sinuciderilor din lume în rândul tinerilor sub douăzeci și cinci de ani, nu pierdem ocazia să intrăm în războaie cu care nu aveam nici o treabă, securitatea socială este falimentară sau foarte aproape de faliment, națiunea este schilodită de datorii. Politicienii noștri sunt în cea mai mare parte corupți, sistemul nostru educațional se duce pe apa sâmbetei, și tu ar trebui să te simți vinovată pentru că fetele tale vor să se joace de-a Cenușăreasa pentru o seară, la nu știu ce bal elitist? Las-o baltă! Hai să-ți spun ceva: nu există albi în clubul de bingo al mamei mele din Harlem, și nu se simte vinovată nici măcar o clipă nenorocită. Harry ar trebui să știe mai multe – spune-i să se ducă să picheteze pe cineva. Nu este o mișcare nazistă de tineret, ci o adunătură de fete naive, în rochii albe și frumoase. La naiba, dacă aș fi în locul tău și aș avea un copil, și eu aș vrea să meargă. Și nici eu nu m-aș simți vinovată. Spune-le tuturor să se relaxeze. Nu mă deranjează pe mine, care am boicotat cam tot

ce se putea pe planetă, în timpul facultății. Așa ceva nu m-ar fi făcut nici măcar să ridic o sprânceană.

–Asta a spus și soacra mea. Harry a zis că este o lipsă de respect pentru fiecare membru al familiei lui care a murit în Holocaust. M-a făcut să mă simt ca Eva Brown.

–Soacra ta pare mult mai rezonabilă. Ce altceva ți-a mai spus? întrebă Margaret cu interes.

Era o femeie care arăta demențial, cu câțiva ani mai tânără decât Olympia, și fusese model în facultate. Apăruse în *Harper's Bazaar* și în *Vogue* pentru a-și suplimenta bursa de la Harvard.

–Voia să știe ce părere am despre catifeaua neagră și cât de curând putem merge să-și cumpere rochia.

–Exact. Exact așa simt și eu. La naiba cu toți, Ollie! Spune-i fetei tale revoluționare să-și revină și soțului tău s-o lase baltă. Evenimentul acesta nu se află pe radarul Societății Liberalilor Civili Americani, așa că nu are de ce să fie nici pe-al lor. Iar fostul tău soț pare un mare nesimțit.

–Este. Dacă i se oferă șansa, o să înrăutățească lucrurile. Ar prefera să aibă o fată conectată la aparate decât una care nu participă la acest bal. Eu vreau doar ca ele să se simtă bine și să treacă prin aceeași experiență ca mine. Pe vremea mea, nu era mare lucru, ci pur și simplu un eveniment la care mergeai. Eu am fost în anii șaptezeci, în anii șaizeci nimeni nu voia să participe, iar în anii cincizeci și patruzeci trebuia s-o faci, ca să-ți găsești un soț. Acum nu mai e așa, e vorba doar să porți o rochie și să mergi la o petrecere. Atâta tot. O aventură de-o seară, în spiritul tradiției și pentru albumul de familie. Nu o parodie a valorilor sociale.

–Crede-mă, nu mi-am pierdut nopțile visând la asta atunci când eram copil și știam fete de la Harvard care

participau în New York și în Boston. De fapt, una dintre ele m-a invitat să merg, dar lucram ca model la Chicago în weekendul acela, ca să-mi plătesc școala.

–Sper să vii, spuse Olympia cu generozitate, și Margaret rânji.

–Mi-ar plăcea la nebunie.

Olympia nici măcar nu se gândise că prezența lui Margaret acolo avea să creeze probleme, și nici nu o interesa. Până la momentul respectiv, invitase o femeie evreică și una afro-americană, și ea însăși era evreică acum. Iar în cazul în care comitetului nu i-ar fi fost pe plac asta, din vreun motiv anume, deși se îndoia, oricum nu-i păsa.

–Sper doar să vină și Harry, spuse ea, cu o privire tristă.

Nu suporta să se certe cu el.

–Dacă nu vine, e pierderea lui și o să pară un prost. Dă-i timp să-și vină în fire. Ar trebui să-i spună ceva faptul că mama lui este de acord și crede că fetele ar trebui să participe.

–Da, admise Olympia. Acum tot ce trebuie să fac este să le conving pe fete. Sau cel puțin pe Veronica. Dacă nu, ea și Harry sunt în stare să picheteze evenimentul. Ar putea să vină cu niște pancarte prin care să protesteze contra femeilor care poartă blănuri.

Râseră amândouă, și, o jumătate de oră mai târziu, Olympia plecă acasă, unde o aștepta o atmosferă încordată. Nimeni nu scoase o vorbă la cină, dar cel puțin de data aceasta toată lumea stătu jos și mâncă. Iar când merseră la culcare în seara aceea, Harry se mai înmuiase puțin. Olympia nu discută despre bal nici cu el, nici cu Veronica. Nu atinse subiectul cu nici unul dintre ei, până

când Veronica își ieși din minți trei zile mai târziu, când primi o scrisoare de la tatăl ei.

Îi scrisese amenințând că nu avea să le plătească ei și lui Ginny taxa pentru facultate dacă nu mergeau amândouă la bal, iar Veronica începu să tune și să fulgere despre cât de respingător era el și cât de manipulatoare și oribilă era încercarea de-a o pedepsi și de-a o șantaja. Olympia nu comentă nimic la amenințarea lui, dar observă că fetele se împăcară. Veronica nu spuse că o să meargă la bal, dar nici nu mai spunea că n-o s-o facă. Nu voia ca acțiunile sale să o afecteze pe sora sa, nici s-o forțeze pe mama lor să le plătească întreaga taxă. Era furioasă pe tatăl lor acum și făcea comentarii pe șleau despre valorile lui de rahat, despre ce nemernic era și despre cât de prostească era toată situația.

Olympia trimise cecul la comitetul balului Arcada de Flori pentru ambele fete și îi asigură pe organizatori că amândouă erau încântate să participe. Nu-i mai spuse nimic despre asta lui Harry și se gândi că, până în decembrie, aveau destul timp la dispoziție pentru a discuta pe această temă. Iar singurul lui comentariu referitor la subiect veni într-o seară târziu, după ce Charlie se întorsese acasă de la Dartmouth și adusese vorba despre asta. Harry le zise doar două cuvinte lui și Olympiei, dar acestea spuneau tot.

– Nu merg, mormăise el ieșind din cameră și lăsând-o pe Olympia să discute subiectul cu fiul lor mai mare.

– Foarte bine, șoptise Olympia, amintindu-și ce spuseseră mama lui și Margaret Washington.

Avea șapte luni la dispoziție să-l facă să se răzgândească.

Charlie acceptă să fie partenerul lui Ginny la bal, deși aceasta cunoscuse de curând un băiat pe care-l plăcea.

Ginny urmase sfatul mamei sale de a nu lua ca partener la bal o persoană de care era interesată în felul acela. Multe se puteau schimba în șapte luni. Olympia conta pe asta. Tot mai trebuia să-i convingă pe Harry și pe Veronica. Pentru moment, cel puțin, toată lumea părea să se fi calmat.

capitolul 3

Când Charlie se întoarse acasă de la Dartmouth pentru perioada verii, îi păru tăcut mamei sale. Avea rezultate bune la școală, juca în campionatul de tenis, jucase hochei pe gheață toată iarna și se apucase de golf. Se întâlnea cu toți prietenii, petrecea timp cu surorile lui și ieșise la o întâlnire cu una dintre prietenele Veronicăi. Fusese să se joace cu mingea cu Max în Central Park și îl dusese la plajă în Long Island în iunie. Dar, oricât ar fi fost de ocupat, Olympia era îngrijorată. Îi părea mai tăcut decât de obicei, distant și morocănos. Urma să plece curând la jobul de la ferma din Colorado și spunea că de-abia aștepta. Olympia nu putea spune exact ce se petrecea, dar Charlie îi părea trist și stânjenit în propria-i piele.

Îi spuse despre asta lui Harry după ce jucaseră tenis sâmbătă dimineața, în timp ce Charlie avea grijă de Max. Ea și Harry jucau tenis și squash cu mare plăcere. Era un prilej de a fi singuri și de a se relaxa. Prețuiau timpul pe care reușeau să-l petreacă amândoi, care era destul de scurt, având în vedere că mai toate serile și weekendurile îi erau dedicate lui Max. Cu Charlie acasă, aveau o bonă la dispoziția lor. Iar el se oferea întotdeauna să aibă grijă de Max.

—Nu am observat nimic, zise Harry, ștergându-se pe față cu un prosop, după meci.

O bătuse, dar la limită. Amândoi făcuseră un joc bun și erau în formă. Olympia tocmai îi împărtășise grijile

ei cu privire la Charlie, iar Harry fu surprins să audă că Olympiei i se părea că Charlie era morocănos.

–Mie îmi pare în regulă.

–Mie nu. Nu a spus nimic, dar, de câte ori nu știe că-l urmăresc, pare deprimat sau gânditor – ori pur și simplu trist. Sau preocupat. Nu știu din ce cauză. Poate nu-i place la școală.

–Îți faci prea multe griji, Ollie, spuse el zâmbindu-i și apoi aplecându-se și sărutând-o. A fost un meci bun. M-am distrat.

–Da, replică ea și zâmbi, în timp ce Harry își puse un braț în jurul ei. Pentru că ai câștigat. Mereu spui că a fost un meci bun atunci când câștigi.

–M-ai bătut ultima dată la squash.

–Doar pentru că ai făcut o întindere. Fără așa ceva, mă bați mereu. Joci squash mai bine decât mine.

Dar Olympia îl bătea des la tenis. Nu conta, de fapt, cine câștiga, pur și simplu îi făcea plăcere să fie cu el, chiar și după atâția ani.

–Tu ești un avocat mai bun decât eram eu, afirmă Harry, și Olympia păru uimită.

Nu îi mai spusese niciodată asta.

–Nu, nu sunt. Nu fi ridicol! Ești un avocat excelent. Ce vrei să spui? Încerci doar să mă faci să mă simt mai bine pentru că m-ai bătut.

–Nu, nu e adevărat. Ești un avocat mai bun decât mine, Ollie. Știam asta chiar și atunci când erai studentă. Ai un fel ordonat, convingător și meticulos de a face ceea ce întreprinzi și, în același timp, reușești să fii creativă. Unele lucruri pe care le întreprinzi sunt absolut geniale. Îți admir enorm munca. Am fost întotdeauna metodic în cazurile mele atunci când practicam. Dar nu am avut

niciodată genul de creativitate pe care-l ai tu. Câteodată e de-a dreptul impresionant.

–Uau! Vorbești serios? se miră ea, privindu-l cu recunoștință și cu încântare.

Era cel mai frumos compliment pe care i-l făcuse vreodată referitor la munca ei.

–Da. Dacă aș avea nevoie de sfaturi legale, aș veni la tine cât ai zice pește. Nu știu sigur dacă te-aș vrea ca profesoară de tenis. Dar ca avocat, oricând.

Olympia îl împinse ușor, iar el o sărută. Mereu se simțea bine alături de el. Și era bucuroasă să vadă că Harry se relaxase în final, după certurile lor stârnite de bal. Încă spunea că nu avea să meargă, dar nu mai discutase despre asta cu el de ceva timp. Olympia voia să lase apele să se liniștească înainte de a încerca încă o dată.

Discutară din nou despre Charlie, în drumul lor spre casă.

–Pur și simplu, am senzația că îl supără ceva, dar nu pare să vrea să vorbească despre asta.

–Dacă ai dreptate, o să discute cu tine până la urmă, o liniști Harry. Întotdeauna o face.

Harry știa cât de apropiată era Olympia de fiul ei mai mare, la fel cum era și de gemene și de Max. Era o mamă nemaipomenită și o soție minunată. Erau atâtea lucruri pe care le admira și le admirase întotdeauna la ea! La fel cum ea îl iubea și îl respecta pe el. Și știa că Olympia avea instincte bune atunci când era vorba despre copiii ei. Dacă i se părea că îl supăra pe Charlie ceva, poate că avea dreptate, deși păru mai relaxată în legătură cu asta după discuția cu Harry. Poate îi frânsese inima vreo fată. Se întrebară amândoi dacă asta era cauza. Charlie nu mai avusese o relație serioasă de ceva timp. Ieșea des

și testa terenul, dar nu mai avusese nimic pe termen lung de aproape doi ani.

–Nu cred că e asta. Cred că mi-ar spune dacă ar fi vorba despre o fată. Îmi dă senzația că e mai mult de-atât. Pur și simplu, pare trist.

–Munca la ferma din Colorado o să-i facă bine, spuse Harry când ajunseră la ușa casei lor.

Îi văzură pe băieți hârjonindu-se, imediat ce intrară în casă. Charlie se juca de-a cowboy-i și indienii cu Max, și strigătele lor înfricoșătoare de război se auzeau de la jumătatea străzii. Charlie folosise pastă de dinți și rujul Olympiei pe post de vopsea pentru a se mânji pe față, iar Olympia izbucni în râs. Max alerga prin casă, în chiloți și cu o pălărie de cowboy pe cap, fluturând un pistol de jucărie spre fratele său mai mare. Harry se alătură distracției, iar Olympia plecă să le pregătească prânzul. Fusese o dimineață minunată.

Dar Olympia deveni și mai îngrijorată câteva zile mai târziu, când primi o factură de la Dartmouth pentru servicii de consiliere. Îi pomeni discret despre asta lui Charlie, dar el insistă spunând că se simțea bine. Îi spuse că un prieten de-al lui se sinucisese în semestrul al doilea și fusese foarte supărat la momentul respectiv, dar acum îi era mai bine. Olympia se neliniști auzind despre asta, pentru că nu voia ca fiul ei să aibă astfel de idei, și își aduse aminte că citise despre copii ce nu dau nici un semn de supărare și apoi se sinucid fără nici un avertisment. Când îi povesti lui Harry, acesta îi spuse că este nevrotică și îi sublinie că faptul că Charlie apelase la consiliere era un semn bun. De obicei, copiii care nu făceau terapie sau nu primeau consiliere o luau pe drumul cel rău. Charlie îi părea în regulă lui Harry. Jucaseră golf amândoi în mai multe weekenduri,

și Charlie venise să-l ia de la birou ca să ia prânzul împreună. Spunea că se gândea să facă Teologia după ce termina facultatea, iar preoția i se părea potrivită lui Harry pentru el. Harry fusese impresionat de ceea ce spunea Charlie și de perspicacitatea lui când venea vorba despre oameni și despre situații delicate. Charlie abordase subiectul balului o dată sau de două ori, dar Harry refuzase să discute despre asta cu el. Spunea că nu putea fi de acord cu un eveniment care excludea pe cineva în mod tacit sau altfel, și că luase atitudine.

La fel făcuse și Veronica, deși părea să se mai fi înmuiat până să plece în Europa în iulie, cu prietenii lor. Ginny comandase deja o rochie de bal albă, superbă, de tafta, fără bretele, cu perle mici cusute într-un model floral pe margini. Arăta ca o rochie de nuntă, și Ginny era încântată de ea. Și, fără să-i spună ceva Veronicăi, Ginny și mama ei aleseră o rochie dreaptă de satin alb, cu o fâșie pe un umăr, care părea genul de rochie pe care Veronica ar purta-o. Era sexy, elegantă, fără spate și i-ar fi scos în evidență silueta subțire. Ginny prefera rochia ei de bal. Ambele rochii erau impecabile, și, deși fetele semănau perfect, rochiile urmau să scoată în evidență diferențele dintre ele și stilurile lor contrastante. Olympia ascunse rochia de satin în dulapul ei și o puse pe Virginia să promită să păstreze secret faptul că o cumpăraseră. Iar înainte de a pleca în Europa, Ginny poză îmbrăcată în ambele rochii pentru catalogul balului. Nici nu trebuia să discute cu Veronica despre asta. Acum, ambele fete aveau fotografii – sau cel puțin așa părea. Dacă Veronica făcea vreo criză mai târziu, aveau să găsească atunci o soluție. Deocamdată, totul era liniștit.

Fetele plecară în Europa binedispuse și în relații bune. Charlie porni spre Colorado două zile mai târziu, iar Olympia și Harry se duseră și ei în excursia din Franța cu Max. Se simțiră excelent la Paris, vizitară toate monumentele și muzeele și îl duseră pe Max la Jardin de Luxembourg, unde acesta se distră pe cinste jucându-se cu niște copii francezi și se dădu în toate mașinuțele. Serile îl luau cu ei la bistrouri, unde mâncau pizza și friptură cu cartofi prăjiți. Mergeau la Berthillon pe Ile Saint Louis pentru înghețată, iar lui Max îi plăceau la nebunie clătitele cumpărate de pe strada Saint Germain. Și îl duseră și în vârful Turnului Eiffel. A fost o excursie minunată și, deși Max dormi în camera alăturată, Harry și Olympia avură parte de zile romantice. Stătură la un hotel micuț pe care îl știa Harry, pe malul stâng al Senei, și se simțiră cu toții tare triști când se văzură nevoiți să părăsească Parisul. În ultima seară, făcură o plimbare lungă și liniștită cu vaporul pe Sena, admirând luminile Parisului și minunatele clădiri și monumente pe lângă care alunecau ușor.

După aceea, plecară pe Riviera Franceză. Petrecură câteva zile în Saint Tropez, o noapte în Monte Carlo și câteva zile la Cannes. Max se jucă pe plajă și începu să prindă câteva cuvinte în franceză de la un grup de copii de vârsta lui. La sfârșitul săptămânii, toți trei erau odihniți, fericiți și bronzați. Toată săptămâna mâncaseră *bouillabaisse*, homari și pește. Max îi trimise lui Charlie un tricou de la Saint Tropez, iar Charlie le trimise mai multe vederi amuzante, povestindu-le aventurile de la fermă. Părea să se simtă bine.

Se întristară din nou când trebuiră să plece de la Nisa la Veneția pentru a se întâlni cu fetele. Toți cinci se simțiră

grozav acolo, vizitând fiecare biserică și monument. Max hrăni porumbeii din piața San Marco, și făcură cu toții o plimbare cu gondola pe sub Puntea Suspinelor. Harry o sărută pe Olympia când trecură pe sub ea, iar gondolierul le spuse că asta însemna că aveau să rămână împreună pentru totdeauna. Când se sărutară, Max se strâmbă la ei, iar gemenele le zâmbiră și apoi râseră de Max.

Continuarea excursiei prin nordul Italiei și prin Elveția se dovedi o aventură de familie de neuitat. Stătură la un hotel superb pe malul lacului Geneva, călătoriră peste Alpi și ajunseră la Londra, pentru ultimele zile de vacanță. Max spuse că-i plăcuse totul la nebunie, și recunoscură cu toții că plecarea gemenelor la facultate îi întrista. Casa urma să fie teribil de liniștită fără ele. În timpul zborului înapoi spre New York, Olympia rămase tăcută, dorindu-și ca fetele să nu fi plecat de-acasă atât de curând. Excursia în Europa fusese grozavă pentru toți, dar uite-așa trecuse și vara.

Ultimele zile petrecute de gemene la New York înainte de plecarea la facultate se dovediră foarte agitate – împachetatul, organizarea a tot soiul de lucruri, de la transportul calculatoarelor și al bicicletelor la întâlnirile cu toți prietenii. Ginny era încântată să afle că mai multe dintre prietenele ei acceptaseră invitația la Arcada de Flori și participau alături de ea. Veronica însă continua să respingă ideea. Cu o zi înainte de a pleca la Brown, dădu din întâmplare peste fotografiile cu Ginny în cele două rochii. Rămase holbându-se la fotografii pentru câteva secunde, plină de indignare, cu o privire neîncrezătoare.

–Cum ai putut face asta? se răsti la mama sa, acuzându-și sora că o mințise, până când Ginny recunoscu, într-un târziu.

–De ce să plătească mama ambele noastre taxe doar pentru că tu vrei să fii întruchiparea moralității și ai de gând să-l enervezi pe tata?

Pur și simplu, nu era corect față de ea. Veronica refuzase să-l viziteze pe Chauncey la Newport în vara aceea, în semn de protest față de poziția pe care acesta o luase. Ginny își făcuse datoria și se dusese acolo singură în weekendul următor după întoarcerea lor din Europa.

–Pur și simplu, nu este corect. De ce să fie mama pedepsită pentru că tu nu vrei să mergi? insistă Ginny, reușind în sfârșit să o impresioneze pe Veronica, la fel cum făcuse și mama lui Harry, care o scosese la o masă liniștită înainte de plecare și o rugase să fie ea mai tolerantă.

Iar în ultima ei seară la New York, Veronica acceptă. Jură că ura toată treaba asta și încă se opunea cu vehemență ideii, dar poziția absurdă a tatălui lor o convinse până la urmă. Nu voia ca acesta s-o pedepsească pe mama lor, așa că, deși cu reticență, acceptă. Olympia îi mulțumi din inimă și-i promise să încerce să facă experiența cât mai ușoară cu putință pentru ea. Veronica probă rochia și spuse c-o ura, dar arăta extraordinar pe ea. Nu avea un partener încă. Dar promise să se gândească la asta. Trebuia să transmită comitetului numele lui înainte de Ziua Recunoștinței.

–Ce zici de unul dintre prietenii lui Charlie? sugeră Olympia, iar Veronica spuse că putea găsi ea singură pe cineva.

Era de-ajuns deocamdată că fusese de acord să meargă, nu mai dorea să fie sâcâită și în legătură cu partenerul ei, așa că Olympia o lăsă în pace. Singurul protestatar rămas era Harry, care refuză până și să discute despre asta cu Olympia. Era dezamăgit că Veronica cedase, dar, având

în vedere poziția manipulatoare și represivă, fu de acord că procedase corect, de dragul mamei ei. Însă nu exista nici o pedeapsă dacă el nu participa. Refuză să se mai gândească la asta și spuse că nimic pe lume nu l-ar putea face să meargă. Era incredibil de încăpățânat și insista că era o problemă de principiu. Charlie încercă să abordeze problema înainte de a pleca pentru ultimul an la Dartmouth, dar Harry schimbă subiectul. Era clar pentru toată lumea, inclusiv pentru Max, că Harry nu avea să meargă. În ciuda zilelor minunate petrecute împreună în Europa, Harry nu se înmuia deloc atunci când venea vorba despre bal.

Olympia și Charlie luară prânzul împreună în ultimul lui weekend de-acasă, iar el arăta relaxat și fericit. Părea să se simtă mai bine în propria piele decât în iunie, iar Olympia nu mai era îngrijorată în legătură cu el. Era ocupat cu prietenii lui din oraș, spunea că abia aștepta anul școlar și plănuia să încerce la Teologie în toamna respectivă. Spunea și că voia să urmeze cursurile postuniversitare la Oxford, sau să-și ia un an liber și să călătorească, sau poate să accepte o slujbă ce-i fusese oferită în San Francisco, unde să lucreze cu tatăl colegului său de cameră. Nu se hotărâse încă pe care dintre variante s-o aleagă, însă toate li se păreau rezonabile mamei lui și lui Harry. Câteodată, Olympiei îi era milă de el; părea așa tânăr! Era atât de greu să faci alegeri de viață irevocabile și să iei deciziile corecte! Era un băiat responsabil și un student bun, iar toți cei pe care îi întâlnea îl plăceau. Se gândea și la o slujbă ca profesor. Mintea îi fugea în toate direcțiile.

–Săracul copil, nu mi-ar plăcea deloc să fiu iar tânără, îi spuse Olympia lui Harry în ziua în care luă masa

cu Charlie. Se simte tras în o mie de direcții. Tatăl lui vrea să vină la Newport și să antreneze cai de polo cu el. Mulțumesc lui Dumnezeu că asta nu este una dintre opțiunile pe care le ia în considerare.

Nici lucrul în banca familiei lui Chauncey din New York nu era printre ele. Decisese că nu-l interesa. Charlie voia să facă altceva, doar că încă nu știa ce. Harry era de părere că ar trebui să meargă la Oxford. Olympiei îi plăcea cum suna slujba din San Francisco. Iar Charlie nu era sigur de nici o alegere. Harry îi sugerase și facultatea de drept, dar Charlie se împotrivise. Pe el tot teologia îl atrăgea cel mai mult.

–Nu prea mi-l imaginez preot, spuse cu sinceritate Olympia, deși era credincios, mai mult decât restul familiei.

–Poate i s-ar potrivi, spuse Harry gânditor. Însă n-o să facă bani din asta. Ar fi bine dacă ar avea și o altă opțiune, ceva mai profitabil.

Slujba din San Francisco era, de fapt, în Palo Alto, la o companie de calculatoare, iar Olympia îl încurajase să o ia în considerare. Charlie plănuia să meargă să-și viziteze prietenul și pe tatăl acestuia după Crăciun, după ce mergea cu sora lui la bal. Toată familia planificase o excursie de Crăciun la Aspen, idee ce li se păruse excelentă tuturor. Urmau să sărbătorească Hanukkah la New York, înainte de bal.

A doua zi după plecarea lui Charlie, Frieda și Olympia se duseră la cumpărături pentru rochiile de bal. Merseră la Saks și la Bergdorf și până la urmă găsiră la Barney's exact ce căutau. O rochie dreaptă din satin bleumarin pentru Olympia, cu un șal asortat, și o rochie de catifea neagră cu mâneci lungi și guler înalt pentru Frieda,

sobră, adecvată vârstei sale și care-i venea foarte bine. Se întoarseră victorioase din aventura lor la cumpărături. După aceea, băură un ceai acasă la Frieda și discutară ca două fete. Frieda părea mai încântată de bal pe zi ce trecea. Acum, că avea o rochie, abia aștepta. Spuse că avea să poarte cerceii mici cu diamante pe care Harry și Olympia i-i făcuseră cadou când împlinise șaptezeci și cinci de ani și un șirag de perle de la tatăl lui Harry.

–Mă îngrijorează Charlie, recunoscu Olympia, în timp ce stăteau amândouă în bucătăria plăcută a Friedei.

Casa acesteia era imaculată, și Frieda era mândră că încă putea să facă singură curat. Era plină de viață și independentă și refuza cu mândrie toate ofertele lui Harry de a-i găsi pe cineva s-o ajute.

–Bietul copil are atâtea opțiuni pentru după facultate! Pare atât de confuz!

–Este încă tânăr. O să-și găsească locul. Cum se mai înțelege cu tatăl lui?

Frieda știa că relația lor fusese pe alocuri dificilă, în ultimii cincisprezece ani. Comportamentul lui Chauncey lăsase întotdeauna de dorit. Părea mai interesat de cele trei fete pe care le avea cu Felicia decât de cei trei copii din căsătoria anterioară. Pe gemene nu părea să le deranjeze asta, dar pe Charlie aparenta indiferență a tatălui său atunci când venea vorba de el, îl afecta destul de tare. Dar așa era Chauncey. Superficial și cu o mare aversiune față de responsabilitate. Dacă ceva nu era distractiv și nu presupunea prezența unui cal, atunci pe Chauncey nu-l interesa. Își dorise mereu ca Charlie să joace polo, și era enervat fiindcă nu se întâmplase așa. Charlie îi spusese Friedei în repetate rânduri că i se părea un joc stupid.

–Relația lui cu Chauncey e inexistentă, spuse Olympia, părând tulburată. Iar Harry este atât de ocupat, că nu-și poate petrece prea mult timp cu el. Charlie nu prea discută cu nimeni în ultima vreme.

Îi povesti apoi Friedei despre sinuciderea prietenului său, din primăvara anterioară.

–Nu mi-a spus prea multe despre asta, dar am primit o factură pentru consiliere de la Dartmouth, și mi-a explicat că de-asta s-a dus. Încă era supărat atunci când a venit acasă, în iunie. Dar, când s-a întors din Colorado, în august, părea iar cel dintotdeauna.

–Crezi că e OK? întrebă Frieda îngrijorată.

Avea mai degrabă interesele și percepțiile unei femei mult mai tinere decât indiferența și oboseala tipice pentru vârsta ei.

–Cred că da, spuse Olympia cu precauție. Cred că analizează totul în amănunt și ține foarte multe lucruri doar pentru el. Nu mai discută cu mine atât de mult pe cât o făcea înainte. Presupun că este normal, dar tot îmi fac griji.

–Are o prietenă?

Frieda pierduse șirul cuceririlor lui de peste vară. Nu petrecuse prea mult timp în oraș după ce se întorsese din Colorado, înainte de a pleca din nou la Dartmouth. Timpul trecea întotdeauna prea repede, iar Charlie fusese ocupat cu prietenii.

–Pe nimeni special. A ieșit cu câteva dintre prietenele lui Ginny și ale Veronicăi în vara asta. A avut o prietenă în primul an de facultate, dar s-au despărțit de Crăciun în anul acela. Nu cred că a mai existat cineva important de atunci încoace și poate că a fost prea supărat din cauza prietenului său. N-a spus nimic despre vreo persoană

importantă pe care s-o fi cunoscut în Colorado, în vară. E destul de pretenţios pentru vârsta lui.

Frieda încuviinţă din cap. Charlie era un băiat bun, sensibil şi atent, care petrecea mult timp cu surorile şi cu fratele lui, avea o legătură solidă cu mama sa şi o afecţiune profundă pentru Harry. Frieda simţea că preoţia ar fi putut constitui alegerea corectă pentru el. Apoi îi zâmbi nurorii sale, în timp ce turna câte o ceaşcă de ceai pentru fiecare. Avuseseră o după-amiază minunată împreună, ca-ntotdeauna.

—Poate ar trebui să se facă rabin, în loc de preot. Tatăl meu a fost un rabin minunat, atât de bun cu oamenii, şi atât de înţelept şi de învăţat!

Frieda vorbea rar despre părinţii săi şi mereu o emoţiona pe Olympia atunci când făcea asta.

—Chauncey ar fi încântat. Râseră amândouă la ideea reacţiei fostului ei soţ snob la convertirea lui Charlie şi la transformarea în rabin. Îmi place la nebunie ideea. L-ar scoate din sărite.

Frieda îi întâlnise pe Chauncey şi pe Felicia doar o singură dată, când el avusese un comportament la limita bunului-simţ faţă de ea. Frieda nu reprezenta nici măcar un impuls pe ecranul radarului său. O concediase imediat, la fel cum proceda cu oricine nu făcea parte din lumea sa familiară. Olympia ştia că avea să se enerveze pentru că o invitase pe Frieda la Arcada de Flori. Mai mult ca sigur, urma s-o ignore, fiind chiar mai supărat pentru că o invitase şi pe Margaret Washington să-i însoţească. Femeile evreice în vârstă şi afro-americanii nu erau tocmai ideea lui Chauncey de oaspeţi potriviţi pentru un bal al debutantelor. Olympiei îi era uşor să-şi imagineze pe cine aveau să invite ei. Doar snobi

aristocrați, tipici Registrului Social și groaznic de plictisitori. Cel puțin Frieda era amuzantă și interesantă, călătorise mult, citea constant, discuta cu plăcere pe teme politice și era amabilă cu oamenii. Iar Margaret era una dintre cele mai deștepte persoane pe care Olympia la cunoștea. Olympia era încă supărată pentru că Harry refuza să meargă. Se încăpățâna să se împotrivească și nu voia să discute cu ea pe tema asta. Aproape că renunțase să mai încerce să-l convingă – și Frieda, de asemenea. Mai erau, oricum, trei luni până la bal. Cel puțin acum aveau amândouă rochii, și fetele la fel. Conversația trecu spre niște cazuri ale Olympiei și un scandal din Senat care fusese difuzat recent la știri.

Olympia plecă abia spre ora cinei. Când ajunse acasă, Harry pregătea masa, iar Max îl ajuta. Făcuseră o mare harababură în bucătărie, dar păreau să se distreze. Harry încinsese grătarul în grădină și pregăteau friptura. Max abia începuse clasa întâi.

–Unde ai fost? o întrebă Harry în timp ce ea îl sărută și apoi se aplecă să-și îmbrățișeze fiul.

–La cumpărături cu mama ta, zise ea, fericită să fie acasă cu ei.

Era genul de scenă domestică pe care o adora.

–Ea este bine? întrebă el, punând carnea pe o tavă.

Afară era cald încă.

–Da. Am găsit o rochie tare drăguță pentru bal.

–Ah, făcu el, încruntându-se și ieșind să pună carnea pe grătar, în timp ce Max se întoarse spre mama sa.

–Tata tot nu merge, anunță Max cu o expresie serioasă.

–Știu, zise Olympia, și-i zâmbi fiului său.

–Nu mai ești supărată pe el? întrebă Max preocupat.

–Nu. Are dreptul la propriile opinii. În timp ce spunea acest lucru, Harry intră iar în casă, iar Olympia i se adresă lui: Chiar dacă hotărârea ta de a nu merge la bal este, de fapt, discriminatorie. Îi discriminezi pe aristocraţi.

–Ei îi discriminează pe negri şi pe evrei.

–Atunci se pare că scorul este egal, spuse ea calm. Nu sunt sigură că o discriminare este mai bună decât alta. Mie, una, mi se pare cam acelaşi lucru.

–Ai vorbit cu mama, spuse el, amestecând salata. Ea vrea, pur şi simplu, o ocazie ca să se îmbrace elegant. Cu toate vreţi asta. Scăpaţi din vedere semnificaţia acestui gen de eveniment.

–Este doar un ritual, Harry. Nu face nici un rău, iar fetele vor fi dezamăgite dacă nu mergi. Mi se pare mai grav să-i rănești pe cei pe care-i iubeşti şi care te iubesc, doar pentru a susţine un punct de vedere în faţa unor oameni pe care nu-i cunoşti şi cărora n-o să le pese că nu eşti acolo. Nouă o să ne pese.

–O să vă descurcaţi fără mine. Eu şi Max o să stăm acasă.

–Cum o să debuteze în societate? întrebă Max, confuz încă în legătură cu ceea ce aveau să facă fetele şi cum urma să le ajute Charlie, în timp ce mama şi bunica lui aveau să privească, chiar dacă tatăl lui nu era de acord.

–Fetele vor merge pe o scenă mare, pe sub o arcadă de flori, şi vor face o reverenţă, aşa, îi făcu Olympia o demonstraţie, aplecându-se cu graţie cu capul sus şi spatele drept şi apoi ridicându-se din nou, cu mâinile întinse, ca o balerină.

–Asta-i tot? spuse Max intrigat, în timp ce Harry ieşise să întoarcă friptura pe grătar.

Văzuse reverența Olympiei, dar se făcuse că nu observă. Nu dorea să știe nimic.

–Asta-i tot. Arată mai bine cu o rochie lungă.

–Și așa a arătat destul de bine, zise Max impresionat.

Mama lui era frumoasă, și la fel și surorile sale. Era mândru de toate, și de Charlie, și de tatăl lui.

–Fetele știu să facă asta?

Max nu le văzuse exersând, și i se părea greu. Suspecta, în mod corect, că era mai greu decât părea.

–Nu încă, dar vor învăța. Vor avea o repetiție în după-masa dinaintea balului.

–Pun pariu că o vor face mai bine decât restul, afirmă Max. Charlie ce va face?

–O să stea lângă Ginny cât face reverența și apoi îi va oferi brațul lui și vor coborî scările. După care fetele vor dansa cu tatăl lor.

–Amândouă în același timp?

Lui Max i se părea complicat.

–Nu, pe rând.

Cealaltă fată ar fi putut dansa cu Harry, dacă acesta ar fi fost acolo, apoi ar fi schimbat partenerii. Altfel, fără el, aveau să danseze pe rând.

–Și cine o să coboare scările cu Veronica?

–Nu știm încă. Veronica trebuie să se hotărască până la Ziua Recunoștinței.

–Trebuie să fie cineva bun, ca să o poată prinde în cazul în care cade pe scări sau când face chestia pe care ai făcut-o tu.

Harry și Olympia râseră, și ochii li se întâlniră, în timp ce el punea fripturile pe farfurii. Apoi, Olympia râse dintr-odată amintindu-și de propriul partener de bal. Nu se mai gândise la asta de ani de zile.

–Partenerul meu s-a îmbătat înainte să ieșim pe scenă. A leșinat, și au trebuit să găsească alt băiat să apară cu mine pe scenă. Nu-l mai văzusem până atunci, dar a fost foarte drăguț.

–Pun pariu că s-au supărat tare pe cel care s-a îmbătat.

–Da, așa este.

Olympia își mai amintea și că fusese ultima dată când dansase cu tatăl ei, dar nu spuse nimic despre asta. Acesta murise în anul următor, iar Olympia rememora cu drag această amintire dulce-amară a ultimului ei dans cu el. Fusese o seară importantă pentru ea, așa cum spera că avea să fie și pentru fete. Nu un moment care îi schimbase viața, ci unul care, privind retrospectiv, însemnase întotdeauna mult pentru ea. Nu-i acordase niciodată vreo importanță prea mare sau vreo semnificație socială. Fusese doar o seară în care se simțise specială și importantă, și toată lumea se agitase în jurul ei. Nu se mai simțise la fel de frumoasă decât în ziua nunții sale. Alte evenimente din viața ei avuseseră semnificații mai profunde – căsătoriile cu Chauncey și cu Harry, nașterea copiilor săi, absolvirea la Vassar și apoi la Facultatea de Drept din Columbia, ziua în care aflase că trecuse examenul de barou. Dar și seara aceea de la Arcada de Flori însemna foarte mult pentru ea. Mai ales acel ultim dans cu tatăl său.

–Sună ca o sărbătoare *bat mitzvah*, șopti Harry, ascultând-o.

–Ai dreptate, recunoscu ea, cu blândețe. Este vorba despre cât de importantă este o fată într-o zi specială.

Olympia îl însoțise pe Max la câteva sărbători *bat mitzvah* și fusese impresionată de cât de specială se simțea fata sărbătorită, când se țineau discursuri despre ea,

se arătau filme din copilărie și o purtau pe mama ei prin cameră pe un scaun. Sărbătorile *bar mitzvah* pentru băieți erau chiar mai impresionante și urmau, de asemenea, un ritual. Erau puncte de trecere importante între tinerețe și maturitate – oficial, finalul copilăriei și începerea vieții adulte. Olympiei i-ar fi plăcut să poată împărtăși cu Max ritualul trecerii Veronicăi și a Virginiei.

Harry nu vedea încă lucrurile în felul acesta. I se părea mai important să susțină faptul că evenimentul era unul incorect din punct de vedere politic. Max mai puse câteva întrebări despre *bar mitzvah*, iar Harry îi povesti despre al său. Fusese un moment pe care avea să și-l amintească întotdeauna cu dragoste și cu bucurie. Max deja era încântat gândindu-se la al său, deși mai erau șapte ani până atunci.

Olympia și Harry făceau curat după cină, când sunară fetele. Le plăceau materiile, și spuneau că totul era în regulă la școală. Împărțeau un apartament cu încă două fete. Charlie avea o cameră de un loc, fiind în ultimul an la Dartmouth. Alesese să stea în campus, în cămin. Ar fi vrut să-și ia o casă cu câțiva colegi, dar renunțase la idee până la urmă. Spunea că nu-l deranja să stea din nou la cămin. Părinții lui nu mai primiseră nici o veste de la el de când plecase. Știau că era ocupat și că avea multe de făcut, având în vedere că era la începutul ultimului său an. Nici unul dintre copii nu avea să mai vină acasă până la Ziua Recunoștinței, iar Olympiei îi părea prea lung acest interval. Era mai recunoscătoare decât oricând că-l aveau pe Max alături de care mai aveau de petrecut încă vreo doisprezece ani.

Harry și Olympia îl duseră pe Max la culcare împreună în seara aceea, iar Harry îi citi o poveste, în timp

ce Olympia îl sărută și-l înveli. Apoi merseră în camera lor și stătură mult timp de vorbă. Amândoi aveau mult de lucru și cazuri importante pe cap. Le plăcea să discute despre munca lor și despre ce făceau toată ziua. Olympiei îi plăcea să împărtășească toate aspectele vieții sale cu Harry și să-i asculte punctele de vedere. Ținea foarte mult la părerile lui, în toate privințele, mai puțin la cele despre bal. Considera că era absurd în privința asta.

În seara aceea, se cuibări în pat alături de el, recunoscătoare că-l avea alături. Olympia își iubea viața și copiii. Duceau un trai bun, iar copiii erau o binecuvântare perpetuă pentru ei. Adormi în brațele lui Harry în timp ce-și vorbeau în șoaptă și, pentru prima dată în ultimele luni, balul nu părea să mai conteze, fie că Harry mergea, fie că nu. Chiar dacă refuza să meargă, ea tot îl iubea.

capitolul 4

Toți copiii veniră acasă de Ziua Recunoștinței. Charlie sosi marți, iar fetele – miercuri. Abia trecuseră de chinul examenelor parțiale, și toți trei se simțeau liberi și relaxați. Max era și el tare fericit să-i aibă aproape și să se joace împreună. Charlie îl luă de la școală în ziua în care se întoarse acasă și îl duse în Central Park, la grădina zoologică, unde îi cumpără castane prăjite și un balon. Iar în după-amiaza următoare ieșiră cu rolele. Se întoarseră îmbujorați, cu ochii sclipitori și tare binedispuși. Fetele erau deja acasă atunci când ajunseră ei, și avură cu toții o cină însuflețită, după care Charlie și fetele ieșiră în oraș să-și întâlnească prietenii. Prezența lor gălăgioasă îi reaminti Olympiei cât de mult îi plăcea să-i aibă pe toți copiii săi acasă.

În dimineața de Ziua Recunoștinței, Frieda sosi la timp pentru a o ajuta pe Olympia la prepararea cinei. Harry pregătise umplutura, Olympia găti curcanul, Frieda se ocupă de legume, Charlie prepară gogoșile de porumb, fetele piureul, iar Olympia îl ajută pe Max să bată frișca, aceasta urmând să fie servită cu plăcintele cu mere și cu dovleac, la sfârșitul mesei. Era singura masă din an la care toată lumea își aducea contribuția și depunea efort, rezultatul fiind extraordinar. Se așezară la masă la ora șase și, până la opt, mâncaseră cu toții atât de mult, că nu se mai puteau mișca. Și, ca întotdeauna, Olympia pregătise o masă kosher pentru Frieda, care se declară mai mult decât satisfăcută.

–O să trebuiască să mă înfometez trei săptămâni de-acum încolo, ca să pot intra în rochia mea, glumi Frieda, după ce mâncă plăcinta cu dovleac și frișcă, ce fusese contribuția lui Max la cină.

–Și eu, adăugă Ginny îngrijorată.

Veronica îi anunțase mai devreme că invitase să-i fie partener la bal un băiat pe nume Jeff Adams, pe care-l cunoscuse la școală. Urma să vină în vizită în weekendul cu balul, după ce închiria un smoching din Providence, ca să nu mai facă asta în New York.

–Sper că este de încredere, zise Olympia, părând ușor îngrijorată. Cât de bine îl cunoști?

–Destul de bine, spuse Veronica simplu. Ies cu el de vreo trei săptămâni.

–Ce se întâmplă dacă vă despărțiți înainte de bal? Ar putea fi ciudat.

Toată lumea era de acord că prietenii nu erau parteneri potriviți, pentru că, dacă te despărțeai de ei chiar înainte de bal, puteai rămâne fără însoțitor.

–E doar un prieten, spuse Veronica, părând indiferentă.

Fusese de acord să meargă la bal, dar fără mare entuziasm. O făcea doar pentru ca tatăl ei să nu-și retragă partea lui din taxa lor școlară. Dar încă era enervată din cauza șantajului și a manipulării acestuia. Le spusese tuturor, în mod repetat, că nu se aștepta ca balul să fie câtuși de puțin distractiv pentru ea. Era, în mod clar, o participantă lipsită de chef, dar Ginny compensa lipsa de entuziasm a surorii sale. Era tare nerăbdătoare și își probase rochia de patru ori în ultimele două zile. Era rochia de bal pe care o visase dintotdeauna. Charlie își probase și el smochingul în seara în care se întoarse, și încă îi era bun, deși, spunea

el, puțin strâmt în talie, dar nu într-atât încât să nu poată rezista timp de o seară.

Veronica le zise că partenerul ei ar fi vrut să-i cunoască pe Charlie și pe Ginny, dar plecase la schi în Vermont în weekendul de Ziua Recunoștinței.

–Cum este Jeff? întrebă Charlie cu interes.

Ar fi fost mult mai amuzant pentru toți dacă cei doi parteneri s-ar fi înțeles bine și ar fi avut ceva în comun despre care să discute la repetiția pentru bal. Urma să fie o seară lungă pentru ei.

–E în echipa de fotbal și joacă și hochei pe gheață, îl anunță Veronica pe fratele ei.

–Am putea merge cu toții la patinoar săptămâna viitoare, propuse Charlie plin de speranță, sau la cină ori în altă parte. Este încântat că merge la bal?

–Nu știu. L-am întrebat. A zis că vine. Nu trebuie să-i placă. Trebuie doar să fie acolo, răspunse Veronica, excluzând posibilitatea ca lui să-i placă, din moment ce ei nu-i plăcea.

După părerea ei, nici el nu urma să aprecieze evenimentul.

–A mai fost vreodată partener la un bal al debutantelor? întrebă mama lor, în timp ce Veronica o privea revoltată.

–Nu știu. De ce-ar fi fost? Unul ar fi de ajuns pentru mine.

–Unor băieți chiar le place, o informă Olympia, oricât de greu de crezut ți s-ar părea.

Îi zâmbi apoi, mulțumită că, în sfârșit, fusese de acord să meargă.

–Chiar mi se pare greu de crezut. Pentru mine, e o corvoadă.

–S-ar putea să fii plăcut surprinsă de cât de distractiv este, o încurajă mama sa, în timp ce Ginny zâmbea cu gura până la urechi.

Nu-i mai stătuse mintea la nimic altceva în ultimele săptămâni.

Mama lui Harry rămase la ei până aproape de miezul nopții. Apoi, acesta îi chemă un taxi care să o ducă acasă. Când ieși să o conducă, observă că afară ningea.

Dimineață, orașul era alb de zăpadă. După prânz, fură cu toții de acord să meargă în Central Park, unde, odată ajunși, se înfășurară în saci de plastic și își dădură drumul pe dealuri în jos. Max deveni rapid un expert în domeniu, și nici Harry nu se descurca rău. Era tare amuzant, și Olympia râdea fericită, alunecând în jos pe deal. Fetele se lungiră pe zăpadă, făcând îngerași – dădeau din brațe cât mai amplu în sus și-n jos, lăsând urme ce semănau cu aripile în zăpada proaspătă. Făceau asta de când erau copii, și le plăcea mai mult ca niciodată. Apoi merseră la Rockefeller Center, unde patinară, după care luară cina. Când se întoarseră acasă, își sunară prietenii și făcură planuri, iar cei trei copii mai mari plecară să se vadă cu prietenii. Max dormea dus, extenuat după ziua lungă și agitată. Era epuizat după ce făcuse un om de zăpadă alături de fratele său.

–A fost o minunată sărbătoare de Ziua Recunoștinței, îi spuse Olympia lui Harry când se duseră la culcare. E așa bine să-i avem pe copii acasă! Îmi lipsesc atât de mult când sunt plecați, îi spuse ea, iar Harry știa asta. Abia aștept să vină iar în vacanța de iarnă!

Urmau să vină acasă cu o săptămână înainte de bal. Balul la care Harry încă refuza să meargă și la care Frieda și Margaret Washington participau alături de ea. Oricât

de mult le-ar fi iubit pe amândouă, ar fi preferat să-l aibă pe Harry lângă ea în locul lor. Dar, din punctul lui de vedere, asta era imposibil. Era de neclintit. Nepartici-pând – indiferent cât o supăra acest fapt pe soția sa –, încerca să ia atitudine în legătură cu un eveniment cu care nu era sub nici o formă de acord și cu ceea ce i se părea lui a fi practici discriminatorii. De data asta, era gata să o supere și simțea că trebuia s-o facă, pentru a putea rămâne devotat lucrurilor în care credea. De fapt, nimănui nu-i păsa dacă el mergea sau nu, în afara Olympiei și a familiei sale.

Marele anunț al săptămânii fu făcut de Virginia sâmbătă seara. Se gândise mult dacă să le spună sau nu și, în urma unei discuții lungi și intime cu mama sa după micul dejun, decise că era cazul s-o facă. Nu avusese niciodată secrete față de ea și-i plăcea să-i împărtășească toate detaliile vieții ei. Olympia suspectase că se întâmpla ceva cu ea, dar cum nu o mai vedea în fiecare zi, fusese greu să găsească momentul perfect pentru a sta de vorbă cu Ginny. Discuția lor de după micul dejun îi dădu lui Ginny șansa de a se confesa. Era îndrăgostită nebunește de un băiat din anul întâi, de la Brown. Era cel mai mișto băiat pe care-l cunoscuse vreodată. La fel ca băiatul cu care ieșea Veronica și care o însoțea la bal, făcea parte din echipa de fotbal. Îl chema Steve, și Ginny era îndrăgostită până peste cap de el, spre deosebire de sora ei, căreia îi plăcea partenerul ei, dar cu care era doar prietenă. Ginny îi spuse mamei sale că se vedea cu el de trei, patru ori pe săptămână, de trei luni. Și o întrebă dacă putea veni și el la bal. Olympia rezervase o masă și-i răspunse că avea să păstreze un loc și pentru el. Ginny era încân-tată. Cum Charlie era partenerul ei oficial, nu era nici

o problemă dacă venea și Steve. Îi spuse Olympiei că era din Boston, dintr-o familie foarte respectabilă. Și avea un frate geamăn, care studia la Duke. Din tot ceea ce zisese Ginny, părea un băiat bun.

Olympia îi povesti lui Harry în după-amiaza respectivă, spunându-i că se bucura pentru Ginny, deși spera ca studiile să nu fie afectate din cauza timpului petrecut cu prietenul ei. Ginny îi spusese că învățau împreună și petreceau mult timp la bibliotecă, atunci când el nu se antrena cu echipa.

–E așa de înnebunită după el!

Olympia părea încântată. Ginny avusese mai multe pasiuni în liceu și diverși prieteni. Iubirile ei durau, de obicei, câteva luni. Veronica o lua mult mai încet când venea vorba despre implicare și avea o listă de cerințe mult mai lungă. Ieșise cu diverși băieți, dar fusese îndrăgostită doar o dată. Era mai precaută din fire. Fetele arătau exact la fel, dar aveau gusturi și preocupări total diferite. Olympia o întrebă pe Veronica mai târziu, după-masă, ce părere avea despre Steve, iar aceasta spuse că era OK, dar nu păru prea entuziasmată.

–Nu pari încântată, comentă Olympia îngrijorată.

Veronica nu era geloasă din fire, și Olympia se întrebă dacă era ceva în neregulă sau dacă Steve nu era o partidă atât de bună pe cât spusese Ginny.

–Steve e OK. Este, într-un fel, băiatul favorit din campus –, sau asta crede el. O grămadă de fete aleargă după el tot timpul. Este destul de îngâmfat.

Persoanele narcisiste nu-i plăcuseră niciodată Veronicăi.

–E la fel de nebun după Ginny cum este ea după el? întrebă Olympia, îngrijorată de vorbele Veronicăi.

–El așa spune, zise rece Veronica, având o atitudine de genul așteaptă-și-vezi, fiind mult mai cinică și mai precaută decât sora ei, care era mai exuberantă. Nu-mi plac băieții care arată atât de bine. Câteodată sunt ciudați.

Îi plăceau cei interesanți și ceva mai neobișnuiți, cu care aveai și ce să vorbești. Băieții cu care ieșea Ginny erau întotdeauna incredibil de arătoși. Într-un fel, îi aminteau mereu Olympiei de Chauncey, de parcă Ginny ar fi căutat o variantă mai tânără a evazivului și irresponsabilului ei tată. Iar acum părea îndrăgostită până peste cap de Steve.

Virginia îi mărturisise mamei sale că se culcase cu el, dar o asigurase că se protejau întotdeauna. Dar mama ei era oricum preocupată de pasiunea ei nebunească, mai ales după câte-i dezvăluise Veronica.

–Am senzația că nu-ți place de el, comentă cu sinceritate Olympia, încercând să afle motivele.

–Este OK. Nu-s înnebunită după el. Cineva mi-a spus că-și cam bate joc de fete. Nu vreau ca Ginny să aibă de suferit, spuse Veronica sincer, cu o privire îngrijorată.

Dar, odată ce lui Ginny îi intra o idee în cap, era greu de oprit. În legătură cu orice. Și Veronica era încăpățânată, dar în general în legătură cu idei, nu cu oameni.

–Nici eu nu vreau să aibă de suferit, spuse Olympia.

Ginny mergea în mod clar cu toată viteza înainte.

–Fii cu ochii pe ea, te rog. Încearcă să-i bagi mințile în cap, dacă este cazul, o îndemnă Olympia conspirativ.

Veronica râse și își dădu ochii peste cap.

–Da. Sigur. Că mult m-ar ajuta așa ceva în cazul lui Ginny. Știi cum este ea!

De cele mai multe ori, când era vorba despre Ginny, singurul lucru pe care puteai să-l faci era s-o consolezi.

Când suferea, suferea serios. Iar atunci când lucrurile se terminau, parcă pica întreaga lume pe ea. Din anumite puncte de vedere, Veronica era mai puternică. Olympia își cunoștea bine copiii.

–Dar tu? E ceva serios între tine și acest Jeff pe care l-ai invitat să-ți fie partener?

–Nu, spuse Veronica rezervată.

Era tot timpul foarte închisă atunci când venea vorba despre viața ei amoroasă, chiar și cu mama ei, și câteodată chiar și cu Ginny. Se baza pe propriile păreri, asemenea lui Charlie. Din acest punct de vedere, semănau amândoi mai mult cu tatăl decât cu mama lor. Ginny și Olympia erau mult mai deschise și dornice să povestească totul. Olympia nu avea secrete, și nici Ginny. Nu aveau niciodată gânduri ascunse. Lui Harry îi plăcea asta la Olympia. Era unul dintre numeroasele motive pentru care se îndrăgostise de ea.

–Este un băiat oarecare, suntem prieteni, comentă Veronica despre Jeff.

–Cum de l-ai invitat la bal? întrebă Olympia, curioasă în legătură cu el și oarecum nervoasă.

Nu putea ști dacă Veronica nu avea să-și anuleze cumva prezența la eveniment. Nu ar fi fost ceva neobișnuit pentru ea. Olympiei îi era teamă să o preseze în legătură cu asta, ca să n-o facă să dea înapoi din nou.

–Trebuia să invit pe cineva. Toți ceilalți cunoscuți ai mei ar fi râs de s-ar fi prăpădit dacă i-aș fi întrebat. Sora lui a debutat în societate anul trecut, iar lui i s-a părut o prostie. Așa că m-am gândit că n-o să râdă de mine dacă-l întreb. Suntem de acord că este un lucru prostesc. Dar a acceptat să vină.

Mai spusese și că se puteau droga înainte de a urca pe scenă ca ea să facă reverența, dar Veronica nu-i împărtăși acest detaliu mamei sale. I se părea amuzant, fie că o făceau, fie că nu.

–Arată normal? întrebă Olympia ușor tulburată, iar Veronica o privi sumbru, evident iritată.

–Nu, mamă, are trei capete și un os care-i iese din nas. Da, arată normal, în mare parte a timpului. Știe cum stau lucrurile. O să arate bine în seara aia.

–Cum arată în restul timpului? întrebă Olympia cu prudență.

–Ușor punk, dar nimic exagerat. Își face părul țepi, dar a spus că s-a abținut la balul surorii sale. O să fie în regulă, mamă. Nu-ți face griji.

–Sper, murmură Olympia.

Începea să fie stresată în legătură cu evenimentul și nu-l avea pe Harry s-o sprijine. Ea, Frieda, Margaret Washington și soțul ei, un alt cuplu, Steve, noul prieten al lui Ginny, și Chauncey și Felicia aveau să stea împreună la masă. O gașcă dubioasă. Debutantele și partenerii lor aveau să stea în altă parte.

Olympia îi mărturisi grijile ei lui Charlie, înainte ca acesta să plece înapoi la școală, dar el o liniști spunându-i că totul avea să fie în regulă. Era vorba doar despre o seară. Nu aveau să se întâmple prea multe. Fetele își vor face reverența și vor defila prin salon. Tatăl lor va dansa cu ele, iar restul serii vor mânca, vor bea și vor dansa. Ce-ar fi putut să meargă prost?

–Totul pare atât de ușor când vorbești tu despre asta, spuse Olympia zâmbindu-i fiului său.

Așa era Charlie: Întotdeauna calma spiritele și o liniștea. Îi fusese mereu de mare ajutor. Nu făcea niciodată

valuri, ci doar aplana conflictele iscate de alții, așa cum se întâmpla din când în când în fiecare familie. Era pacificatorul lor, copilul cel mai mare întotdeauna responsabil, încercând să fie mereu ceea ce tatăl lui nu fusese.

–Este ușor, zise el afișând un zâmbet cald, în spatele căruia Olympia zări din nou tristețe, așa cum zărise și în primăvară, când prietenul lui murise.

–Ești OK? îl întrebă ea privindu-l adânc în ochi, incapabilă să descifreze ceea ce văzu.

Mai mult simțea decât vedea că era ceva ascuns acolo. Speră că totul era în regulă în viața lui. Era o persoană care cădea mereu pe gânduri; așa fusese de mic copil.

–Sunt bine, mamă.

–Ești sigur? Îți place la școală?

–E acceptabil... și aproape am terminat.

Olympia știa că era foarte îngrijorat în legătură cu ceea ce urma să facă apoi. Încă plănuia să meargă în California, la interviul cu tatăl prietenului său. Se hotărâse să nu se ducă după Crăciun, ci în vacanța de primăvară. Candidase și la Oxford pentru un an de studii postuniversitare, înainte de a aplica la Teologie la Harvard. Avea decizii grele de luat, ceea ce era stresant pentru el. Trebuia să-și hotărască, într-un fel, întreaga viață. Dintotdeauna, pentru Charlie fusese foarte important să simtă că făcea ceea ce trebuia.

–Nu-ți bate prea mult capul în legătură cu ceea ce vei face. O să-ți dai tu seama. Lucrurile potrivite o să vină de la sine. Dă-le timp!

–Știu că o să fie OK, mamă, spuse el aplecându-se spre ea și sărutând-o. Nici tu să nu-ți faci griji. Ai vorbit cu tata în ultimul timp?

–N-am mai vorbit de vara trecută, recunoscu ea, când era foarte supărat pentru că Veronica spusese că nu vrea să meargă la bal.

–Poate ar trebui să-l suni și să-l saluți, ca să nu fie prea ciudat în seara balului.

Charlie știa cât de mult o displăcea mama lui pe Felicia și ce încordată devenise relația ei cu Chauncey. Nu aveau absolut nimic în comun.

Căsătoria celor doi părinți era un mister pentru toți copiii. Șapte ani împreună reprezentau un lucru remarcabil pentru niște oameni atât de nepotriviți, deși la douăzeci și doi de ani Olympia fusese o persoană diferită. Fusese un produs al propriei educații protestan -te foarte conservatoare, iar lumea Registrului Social al lui Chauncey îi fusese familiară. Charlie bănuise întotdeauna că Olympia se căsătorise cu el pentru că părinții ei muriseră atunci când ea era la facultate și căuta stabilitate și o familie. Dar evoluând, odată cu trecerea anilor, și dezvoltându-și propriile idei și propriul stil de a gândi, se îndepărtase de el. Acum trăiau pe planete diferite. Lui Charlie i se părea interesantă lumea mamei sale. Îl plăcea mult pe Harry, fusese întotdeauna minunat cu el. Dar îi purta o mare afecțiune tatălui său, în ciuda capriciilor, prejudecăților și limitelor sale. Iar Felicia era, pur și simplu, prostuță. Charlie o considera inofensivă, dar mama lui nu fusese niciodată de acord cu el. Olympia credea că soția lui Chauncey era un monument de prostie și de răutate. În mare parte, pentru că Felicia era geloasă pe ea și făcea întotdeauna câte un comentariu stupid atunci când se vedeau, lucru ce se întâmpla foarte rar. Charlie știa că avea să fie greu pentru mama lui să nu-l aibă pe Harry alături

și-i părea rău că acesta nu putea trece peste propriile principii pentru a fi lângă ea. Dar așa păreau să stea lucrurile. Charlie își promisese, ca întotdeauna, să facă tot posibilul pentru a o ajuta, în absența lui Harry. Iar sugestia lui de a-l suna pe Chauncey pentru a netezi calea spre o seară pașnică era una bună. Știa că tatăl său avea să fie flatat de telefon, pentru că-i plăceau atențiile și condescendența.

–Poate o să-l sun, zise Olympia cu precauție. Nu era entuziasmată, dar își dădea seama că era o sugestie diplomată. Te duci să-l vezi în vacanța de Crăciun?

–Mă gândeam să mă duc pentru câteva zile, înainte să plecăm la Aspen.

Harry, Olympia și toți copiii plecau în Colorado de Crăciun, pentru o săptămână de schi, așa cum făceau în fiecare an. Abia așteptau cu toții. Charlie nu recunoscuse niciodată, dar era mult mai distractiv să fie cu ei decât cu tatăl său. Însă mergea să-l vadă din loialitate și din afecțiune și întotdeauna în speranța că vor reuși cumva să stabilească o legătură mai profundă. Până acum, asta nu se întâmplase. Chauncey nu era o persoană profundă.

–Are niște cai de polo noi pe care vrea să mi-i arate, spuse Charlie cu tristețe.

Știa cât de dezamăgit era tatăl său pentru că el nu voia să joace polo. Îi plăcea să călărească alături de Chauncey și călăriseră împreună în Europa, la o partidă de vânătoare, doar ca să vadă cum este, dar sportul de care era pasionat tatăl său chiar îl plictisea.

–Vrei să iei niște prieteni cu tine la Aspen?

Închiriaseră o casă acolo, iar Olympia era mereu deschisă atunci când venea vorba despre prietenii pe care

copiii îi luau cu ei. Era mai distractiv pentru aceștia atunci când veneau și amicii lor, dar Charlie clătină din cap, după un moment de ezitare:

–Nu, o să schiez cu fetele sau cu Harry.

Olympia stătea pe pârtiile pentru începători cu Max. Ceilalți erau schiori mult mai aventuroși decât ea, mai ales Charlie.

–Dacă te răzgândești, nu-i nici o problemă. E destul loc dacă vrei să-ți aduci câțiva amici de la Dartmouth. Sau o fată, adăugă ea și zâmbi.

Dacă aducea o fată, putea sta în cameră cu Ginny și cu Veronica. Își petreceau vacanțele în stil mare, cu familia și prietenii și toată lumea era bine-venită.

–Dacă o să găsesc o fată pe care s-o aduc, o să-ți spun.

Nu avea vreo relație serioasă, momentan. Nimic în afară de prietena din primul an de facultate și de cele câteva din liceu. Iar în ultimii doi ani, nu fusese nimeni special, și nu era nici în continuare. Charlie era precaut și atent. Olympia spusese mereu că era nevoie de o fată specială, cu multe calități și mare profunzime, pentru a-l câștiga pe Charlie. Era cel mai serios dintre copiii ei. Câteodată, era greu de crezut că era înrudit cu Chauncey, regele superficialității.

Charlie zbură înapoi la Dartmouth în seara aceea, și fetele plecară la Brown în dimineața următoare. Școala începea abia joi. Ginny își probă rochia pentru ultima dată înainte de a pleca și se admiră în oglindă. Îi plăcea la nebunie. Olympia trebui s-o amenințe pe Veronica pentru a o proba pe a ei, dar voia să fie sigură că-i era bună și nu avea nevoie de modificări pentru marea seară. Când aveau să vină acasă în decembrie, n-ar mai fi fost timp să o modifice înainte de repetiție și de bal.

–Aveți amândouă pantofi, nu-i așa?

Ginny își cumpărase în iulie niște pantofi cu toc, simpli, din satin alb, cu mici perle pe ei, la fel ca rochia. Avuseră noroc să-i găsească. Veronica pretinse că avea în dulap la ea o pereche de pantofi de seară din satin alb.

–Ești sigură? întrebă din nou Olympia.

Amândouă fetele aveau genți de seară, mănuși lungi albe și câte un șirag de perle cu cercei asortați, pe care Olympia le cumpărase fiecăreia atunci când împliniseră optsprezece ani. Asta era tot ceea ce le trebuia.

–Sunt sigură, spuse Veronica, dându-și ochii peste cap. Îți dai seama că ar avea mult mai mult sens dacă am cheltui banii ăștia pentru oamenii care mor de foame în Apalahia?

–Cele două nu se exclud reciproc. Eu și Harry dăm destui bani în scopuri caritabile, Veronica. El face mai multă muncă pro bono decât oricine altcineva pe care-l cunosc, și îmi fac și eu partea mea. Nu trebuie să te simți vinovată din cauza unei rochii și a unei perechi de sandale.

–Aș prefera să-mi petrec seara lucrând într-un cămin pentru cei fără adăpost.

–Ce nobil din partea ta! Poți să-ți ispășești păcatele când ne întoarcem de la Aspen.

Aveau o lună de vacanță, și Olympia era sigură că Veronica fix asta avea să facă în cea mai mare parte a vacanței. Fusese voluntară de multe ori în căminele pentru cei fără adăpost, în cadrul proiectelor de instrucție și într-un centru pentru copii abuzați, din Harlem, unde-i plăcea foarte mult. Nimeni nu o acuzase vreodată pe Veronica de lipsa conștiinței sociale. Cu Ginny era altă

poveste. Își petrecea luna de vacanță întâlnindu-se cu prietenii, mergând la petreceri și făcând cumpărături.

Olympia nu-și dorea decât ca între copiii ei să existe dragoste și respect, oricât de diferiți ar fi fost ei. Și, până în momentul acela, încurajările ei în această direcție avuseseră succes. În ciuda neînțelegerilor dintre ei în legătură cu balul debutantelor, fetele erau la fel de devotate una alteia și lui Charlie și lui Max, cum le erau și băieții lor.

Olympia se întoarse la birou în dimineața următoare, după plecarea fetelor. Harry se dusese la muncă mai devreme. Max plecase cu autobuzul școlii; ea găsi o mie de mesaje pe birou, când ajunse. Le citi cu greu și dădu înapoi toate telefoanele, înaintea unei înfățișări la tribunal în după-amiaza respectivă. În timpul mesei de prânz, îl sună pe Chauncey. Se gândise că sugestia lui Charlie era bună, doar pentru a sparge gheața și pentru a încerca să aducă lucrurile pe calea cea bună, fapt ce nu era niciodată ușor atunci când venea vorba despre Chauncey. Acesta avea o abilitate de a enerva ce nu dădea nicicând greș.

Felicia fu cea care răspunse, iar ea și Olympia discutară pentru câteva minute, nimic deosebit, în mare parte despre copiii lui Chauncey și ai Feliciei. Aceasta se plângea de școala lor din Newport și că era o prostie faptul că trebuiau să poarte uniforme, în loc de ținutele drăguțe pe care le cumpărase pentru fete din Boston și din New York. Fu însă destul de amabilă să spună că aștepta cu nerăbdare debutul fetelor la balul Arcada de Flori, iar Olympia îi mulțumi și întrebă de Chauncey. Felicia îi spuse că tocmai venise de la grajduri, pentru masa de prânz. Olympia era încă uimită că fostul ei soț se mulțumise să nu muncească

în ultimii cincisprezece ani și să trăiască de pe urma averii familiei lui. Nu-și putea închipui o astfel de viață, deși și-ar fi putut-o permite și ea. Îi plăcea tare mult firma ei de avocatură și îl respecta pe Harry pentru toate realizările sale. Chauncey nu realizase nimic în toată viața lui. Nu făcea altceva decât să joace polo și să cumpere cai. La începutul relației lor, el lucrase la banca familiei sale, dar renunțase rapid la asta. Cerea prea mult efort și era prea complicat. Acum, nici nu încerca să ascundă viața indolentă pe care o ducea și spunea mereu, în glumă, că munca este pentru masele populare. Era snob până în măduva oaselor.

Când ajunse la telefon, părea că respira greu. Alergase până acolo de la grajduri și fusese surprins atunci când Felicia îi spusese că Olympia aștepta la telefon. Nu obișnuia să-l sune decât dacă se întâmpla ceva grav. Orice alte planuri sau informații avea să-i transmită, îi scria câte un e-mail.

–S-a întâmplat ceva? întrebă el, îngrijorat.

Și ea ar fi avut aceeași reacție dacă el ar fi sunat-o. Telefoanele prietenoase erau ieșite din comun când venea vorba despre ei. Nici unul nu era interesat de contactul social cu celălalt. El nu putea înțelege alegerile pe care le făcuse ea, de a studia Dreptul și de a se căsători cu un evreu. Iar ea avea chiar mai puțin respect pentru felul în care el alesese să-și petreacă viața și cu cine. O considera pe Felicia o cretină. Dar, vrând-nevrând, ea și Chauncey aveau trei copii împreună, ceea ce o obliga să se vadă cu Chauncey din când în când, chiar dacă doar la ocazii oficiale, cum era debutul fetelor în înalta societate. Mai târziu, aveau să fie și nunți, nepoți comuni și botezuri. Pentru Olympia, nu era o perspectivă prea veselă. Nici

pentru Chauncey. Ajunsese să nu o placă mai deloc odată cu trecerea anilor, și nu-și putea da seama cum de se căsătorise cu ea.

–Nu. Totul este bine. Nu am vrut să te îngrijorez. Voiam doar să vorbim înainte de marele eveniment. Nu-mi vine să cred că e atât de aproape. Unde o să stați?

–În apartamentul fratelui Feliciei. El este plecat în Europa.

Olympia aflase cu ani în urmă că era o casă enormă pe Fifth Avenue, cu o priveliște care îți tăia respirația, către parc, și cu o cupolă de sticlă deasupra jacuzziului de pe terasă. El era eternul burlac, doar puțin mai în vârstă decât Felicia, cunoscut pentru starletele de la Hollywood și prințesele europene cu care ieșise. Fetelor le plăcuse Ferrariul lui, ultima dată când îl întâlniseră.

–Ar trebui să fie plăcut, afirmă Olympia cu amabilitate. O să stați mult aici?

Se întrebă dacă ar trebui să-i invite pe la ei pe-acasă să bea ceva împreună, dar perspectiva o făcu să dea înapoi, și știa că și Harry ar face același lucru. Cei doi bărbați abia se tolerau reciproc. Harry era politicos, dar Chauncey era la limită din punctul ăsta de vedere, ignorându-l pe Harry.

–Doar în weekend. Veronica se comportă bine? întrebă Chauncey cu interes.

–Așa se pare. Și-a găsit și un partener. Un băiat pe nume Jeff Adams. Jură că e prezentabil. Sper că are dreptate.

–Dacă nu este sau dacă arată ca naiba, comitetul o să-l dea afară la repetiție. Ai idee cine sunt părinții lui?

Chauncey nu întrebase dacă părinții lui erau în Registrul Social, dar Olympia știa că ar fi vrut s-o facă.

–Nu știu. Tot ce mi-a spus Veronica e că sora lui a fost la balul de debut anul trecut.

Era acceptabil pentru Chauncey. Doar de asta era nevoie. Criteriile erau simple pentru el.

–Întreab-o cum îl cheamă pe tatăl lui. Pot să-l caut în Registrul Social, poate îl cunosc. De data asta, ar fi putut fi folositor. Chauncey își ghida viața după Registrul Social, la fel cum unii oameni și-o ghidau după Biblie. Era Biblia lui. Olympia nici măcar nu avea unul, deși cu ani în urmă familia ei fusese trecută în el. O scoseseră de pe listă atunci când se căsătorise cu Harry și dispăruse pentru totdeauna de pe scena socială la modă. Asta se întâmplase cam când îl părăsise pe Chauncey. Îi mai păstraseră numele pentru câțiva ani, din politețe, însă apoi fusese scos în momentul când se recăsătorise. Chauncey considerase asta o adevărată tragedie. Olympiei i se păruse amuzant.

–Nu cred că vreau s-o supăr și mai tare pe Veronica. Sunt doar recunoscătoare pentru că a acceptat să meargă.

–Așa sper, spuse el, cu o voce de parcă ar fi evitat o tragedie majoră sau un înec.

Nici măcar nu-și putea închipui să aibă o fată care să nu meargă la balul debutantelor. Ar fi fost un dezastru în viața lui.

–Presupun că au rochii, zise el, încercând să fie tot ironic, așa cum Olympia se obișnuise.

Chauncey era uimit că ea îl sunase, aparent fără nici un motiv important, și i se păruse dubios, dar, dacă era într-adevăr un telefon dezinteresat, era foarte frumos din partea ei. În mod normal, când luau legătura, era vorba despre câte o dispută, iar ea era mereu arțăgoasă.

–O să arate amândouă superb, îl asigură Olympia. Rochiile sunt foarte frumoase.

–Nici nu mă mir, spuse el cu mărinimie. Ai un ochi bun.

Mai bun decât Felicia, iar el știa asta. Olympia avea gusturi impecabile. Ale Feliciei erau un pic exagerate, deși Chauncey nu le-ar fi spus asta niciodată nici uneia dintre ele.

–Vine și soțul tău?

Habar n-avea de ce o întrebase asta, că doar era evident că urma să meargă, așa că fu surprins când ea ezită.

–Nu, nu vine. Are un eveniment de familie la care trebuie să ia parte, minți ea, dar, amintindu-și apoi că Frieda urma să-i însoțească, decise să fie sinceră cu el. De fapt, nu-i adevărat. Harry crede că toată ideea este incorectă din punct de vedere politic pentru că exclude oamenii de altă rasă și culoare, așa că nu vine.

–Foarte rău pentru el, spuse el, părând înțelegător de data aceasta. Eu și Felicia vom avea grijă de tine.

Nu mai fusese atât de amabil de ani de zile, și Olympia fu bucuroasă că urmase sugestia lui Charlie. Lucrurile se mai încălzeau puțin și se spărgea gheața înainte de inevitabilul stres și de tensiunile din noaptea cea mare. Fetele aveau să fie cu nervii întinși la maximum și Olympia bănuia că și ea urma să se simtă la fel, pregătindu-le, însoțindu-le la eveniment și asigurându-se că totul avea să fie în regulă. Ca să nu mai vorbească despre partenerul Veronicăi, pe care nu-l văzuse niciodată, și despre atitudinea acesteia față de eveniment. Olympia își dădu seama că era posibil ca Veronica să se retragă, chiar și în ultimul moment. Spera totuși să nu facă asta și deja îi spusese lui Harry de câteva ori să nu o stârnească și să n-o încurajeze să facă vreo prostie. El promisese să nu facă asta.

–Ai nevoie de ceva înainte să veniți? întrebă cu generozitate Olympia. 'Am o coafeză bună, dacă Felicia are nevoie. Dacă dorește, pot să-i fac o programare.

–Cred că are deja una, dar mulțumesc. Ai grijă de tine, Olympia, nu le lăsa pe fete să te înnebunească. Ne vedem acolo!

După câteva clipe, Olympia închise telefonul și rămase holbându-se la el. Era atât de uluită, că nu o observă pe Margaret atunci când aceasta intră cu un teanc de dosare în brațe.

–Arăți de parcă ai fi văzut un șarpe boa pe biroul tău. E totul în regulă?

–Cred că da. Mai mult un șarpe boa în piele de oaie. Charlie a sugerat să-l sun pe tatăl lui înainte de bal. Tocmai am făcut-o. Nu pot să cred cât de amabil a fost.

Olympia părea cu adevărat uimită. Chauncey era mult mai amabil decât Harry în legătură cu balul. Dar, până la urmă, era genul de eveniment tipic pentru Chauncey și, cu siguranță, nu pentru Harry.

–Șerpii boa bătrâni mor greu, spuse Margaret rânjind.

–Presupun că da. N-a mai fost atât de drăguț de cincisprezece ani. Probabil că este mulțumit că fetele vor merge la balul de debut. Este foarte important pentru el.

–Chiar este important. Ar trebui să fie distractiv pentru ele. Poate chiar și pentru tine. Eu abia aștept. N-am mai fost niciodată la un astfel de bal. Ba chiar mi-am cumpărat o rochie nouă.

–Și eu, recunoscu Olympia, zâmbind recunoscătoare pentru susținerea prietenei sale.

Era mai mult decât putea cere de la Harry. Era păcat că el considera că trebuia să facă atâta caz pe tema asta. Ea era singura care avea de suferit.

–A dat Harry vreun pic înapoi? întrebă Margaret cu grijă, așezând dosarele pe biroul Olympiei.

Voia opinia ei în legătură cu ele.

–Nu. Nu cred că o va face. Am încercat să-l convingem cu toți. Cel puțin, măcar o dată în viață Chauncey nu se comportă ca un nemernic. Deși Dumnezeu știe ce va face în seara aceea.

Avea obiceiul să bea mult, dar mai puțin decât atunci când era căsătorit cu ea, după spusele prietenilor. În tinerețe, fusese beat mai toată căsnicia lor. În primii ani, părea fermecător și drăgăstos. Mai târziu, devenise posac și dezagreabil. Era imposibil de prevăzut cum urma să se comporte după patru martini și o sticlă de vin în seara balului – sau, și mai rău, dacă trecea la tărie. Dar, cel puțin pentru moment, se comporta civilizat, iar acum era problema Feliciei să-l controleze odată ce se îmbăta. Nu mai era a Olympiei, din fericire. Și Felicia bea mult. Aveau în comun acest lucru. Olympia nu fusese niciodată mare băutoare, și nici Harry.

–Nu-ți face griji, Ollie. O să fiu acolo să te țin de mână, o asigură Margaret.

–Voi avea nevoie, spuse Olympia, trăgând dosarele spre ea, peste birou, iar Margaret se așeză să se uite împreună peste ele. Olympia nu știa sigur de ce, dar, în ciuda schimbului plăcut de replici cu Chauncey, avea senzația că seara debutului fiicelor sale la Arcada de Flori urma să fie una mai solicitantă decât își imagina ea. Mai ales fără sprijinul lui Harry.

capitolul 5

În weekendul de dinaintea balului, Olympia se trezi cu o febră teribilă. De două zile, se simțea ciudat. O ustura gâtul, o durea stomacul, avea nasul înfundat și, până sâmbătă seara, ajunse să se simtă groaznic. Avea temperatura aproape 39. Duminică se simți puțin mai bine, dar durerea de stomac era mai puternică. Aproape că plângea când coborî scările, duminică dimineața. Harry pregătea micul dejun pentru Max, și Olympia observă că fața fiului ei era de un roșu aprins. Îi luă temperatura imediat după masă. Avea treizeci și nouă cu patru și îi spuse că-l mânca burtica. Când Olympia se uită, văzu că avea o erupție urâtă. Păreau niște bășici mici, iar când Olympia se uită în cartea ei de încredere scrisă de Dr. Spock, pe care o păstra de când se născuse Charlie, văzu că ceea ce avea Max se potrivea perfect cu descrierea varicelei, așa cum bănuise.

–La naiba! exclamă ea, închizând cartea.

Nu era săptămâna potrivită pentru ca vreunul dintre ei să fie bolnav. Trebuia să-și păstreze calmul, avea un munte de cazuri noi la birou, iar Margaret își luase liber toată săptămâna. Și nu voia să-l lase pe Max cu o bonă cât era bolnav, asta dacă ea s-ar fi simțit destul de bine pentru a merge la birou. Îi telefonă medicului pediatru, care-i spuse să-l bage pe Max în cada cu apă, să pună și niște prafuri recomandate de el, să folosească multă calamină și să-l țină în pat. Altceva nu aveau ce face. Din fericire, febra Olympiei scăzu duminică noaptea. Încă se simțea

groaznic, dar măcar în cazul ei era doar o răceală sau o gripă puternică, de care spera să scape în câteva zile. Charlie trebuia să ajungă acasă marți seara și o putea ajuta cu Max. Iar fetele veneau miercuri după-masă. Ginny o sună duminică seara târziu, cu o voce îngrozitoare. Îi spuse că avea bronșită, dar părea să moară de tuberculoză, la cum tușea în telefon.

–Stai în pat mâine, o sfătui mama ei.

Deocamdată, părea prea bolnavă ca să ia avionul spre casă.

–Nu pot, am examene, zise Ginny și izbucni imediat în lacrimi.

–Nu poți rezolva să le dai cu seria următoare? sugeră Olympia. Pari prea bolnavă pentru a merge.

–Seria următoare este vineri. Dacă merg atunci, o să ajung acasă abia vineri seară.

Oftă cu tristețe. Se simțea groaznic, dar nu voia să rateze balul din weekend.

–S-ar putea să nu ai altă opțiune decât să dai examenele cu seria următoare.

–Dar dacă o să am nasul roșu?

–Măcar să fie asta problema! Du-te la dispensar mâine, și poate îți dau antibiotice ca să nu faci vreo infecție sau să te îmbolnăvești mai rău. Asta ar trebui să ajute.

Olympia le făcuse ambelor fete vaccinul contra meningitei înainte de a pleca la școală, în septembrie, așa că măcar știa că nu era ceva mai grav decât o răceală puternică sau, în cel mai rău caz, bronșită, iar antibioticele ar fi oprit evoluția spre pneumonie. Ginny avea o voce înfiorătoare. Veronica nu se molipsise încă, dar, cum împărțea o cameră micuță cu sora ei, Olympia nu ar fi fost surprinsă dacă se îmbolnăvea și ea.

–Max are varicelă, spuse Olympia cu tristețe. Mulțumesc lui Dumnezeu că voi toți ați făcut-o deja. Atâta ne mai lipsea. Și săracul Max se simte tare rău. Suntem vraiște, zise Olympia cu mâhnire.

Cu atâția bolnavi în toate părțile, săptămâna se anunța una de coșmar.

Luni, Olympia se simțea mai bine, Max – mai rău; iar Ginny o sună să-i spună că-i dăduseră antibiotice, așa că Olympia spera să-și revină până la sfârșitul săptămânii. Fata fusese să-și dea examenele și izbucni în lacrimi atunci când o sună să-i spună că era sigură că nu le luase. Reuși să strecoare și informația cum că noua ei dragoste fierbinte, Steve, era un nesimțit, dar că va veni oricum la bal. Părea o dublă binecuvântare pentru mama ei, dar nu avu timp să ceară detalii. Bona tocmai sosise să stea cu Max, și ea trebuia să plece la serviciu.

Olympia stătu la birou, suflându-și nasul toată ziua. Durerea de stomac o mai lăsase, dar îi curgea nasul, o durea capul, așa că-și comandase multă supă de pui de la un restaurant din apropiere, pe tot parcursul zilei. O sună pe bonă din oră în oră, iar aceasta o asigură că Max era în regulă, doar că până la sfârșitul zilei era tot acoperit de pete. În mod clar, urma să fie o săptămână epuizantă.

În dimineața aceea, începuse să ningă și, până după-masă, zăpada acoperea orașul – avea doisprezece centimetri. Spuseseră la radio că școlile aveau să fie închise a doua zi. Se mai așteptau încă douăzeci și patru de centimetri de nea pe timpul nopții, și la ora cinci anunțară că urma să fie viscol. Olympia se gândi la un moment dat s-o sune pe soacra ei s-o întrebe dacă avea nevoie de ceva. Nu voia ca aceasta să iasă afară și să cadă pe gheață, mai ales că se anunțase scăderea temperaturii

în noaptea aceea. Formă numărul, dar nu răspunse nimeni. Olympia nu plecă nici ea de la birou decât după șase seara. Căută dârdâind un taxi și când ajunse acasă era udă leoarcă și înghețată până în măduva oaselor. Max era proțăpit în pat, uitându-se la filme, acoperit cu cremă cu calamină.

–Bună, dragule, cum te simți?

–Mă mănânc, zise el nefericit.

Febra îi crescuse din nou, dar măcar a Olympiei dispăruse. Avusese o zi mizerabilă și stresantă la birou, iar Harry lăsase un mesaj că avea o urgență la birou și urma să ajungă acasă cel mai devreme la nouă. Olympia abia aștepta ca Charlie să vină acasă a doua zi și să o ajute să-l înveselească pe Max, care arăta bolnav, înfierbântat și plictisit. Charlie se descurca minunat cu el, în vreme ce Olympia se simțea depășită de situație. Iar faptul că Harry era plecat când și ea era bolnavă nu-i era deloc de ajutor.

Făcu supă de pui pentru ea și pentru Max, băgă o pizza înghețată la microunde pentru el și își suflă nasul de o mie de ori. Abia îl vârâse în pat, îi stinsese lumina și intrase la ea în dormitor, tânjind după o baie fierbinte, când sună telefonul. Afară încă ningea puternic. Era Frieda, care își ceru scuze c-o suna așa de târziu. Știa că Max avea varicelă și întrebă cum se simte.

–Săracul copil, arată ca naiba. Este acoperit cu calamină. Nu credeam că pot încăpea atât de multe pete pe un singur copil. Are până și în urechi, în nas și în gură.

–Sărăcuțul! Cum mai stai cu răceala?

–Oribil, recunoscu Olympia. Sper să scap de ea până sâmbătă seară.

–Da, și eu, bâigui Frieda.

Și, pentru prima dată, Olympia avu impresia că soacra ei era beată. Nu observase inițial, dar se tot bâlbâia. Pentru o secundă, Olympia se sperie crezând că făcuse un atac cerebral. Avusese un infarct cu cinci ani în urmă, dar de atunci fusese bine.

–Te simți bine? întrebă Olympia îngrijorată.

–Da... da... sunt... Frieda ezită, și nora ei putu auzi un tremur în vocea femeii. Am avut o mică problemă în după-amiaza aceasta, zise ea, jenată.

Ținea mult la independența ei, se descurca bine de una singură și nu-i plăcea să fie o povară pentru nimeni. Foarte rar spunea cuiva atunci când era bolnavă, și asta abia zile sau săptămâni mai târziu.

–Ce fel de problemă? întrebă Olympia, suflându-și nasul.

Urmă o pauză lungă și, pentru un moment, Olympia crezu că Frieda adormise. În mod clar, era beată.

–Frieda? o strigă Olympia și o auzi mișcându-se la capătul firului.

–Scuze... sunt puțin moleșită. Am ieșit să fac niște cumpărături înainte să se înrăutățească vremea. Am alunecat pe gheață. Dar sunt bine acum.

Nu părea bine.

–Ce s-a întâmplat? Te-ai rănit?

–Nimic serios, o liniști Frieda. O să fiu OK în câteva zile.

–Cât de OK? Ai fost la doctor?

Urmă din nou o pauză lungă înainte de a răspunde:

–Mi-am rupt glezna, spuse ea, părând supărată și simțindu-se prost. Am alunecat pe o porțiune cu gheață, la colțul străzii. A fost așa o prostie! Ar trebui să fiu mai atentă.

–O, Doamne, ce groaznic! Ai fost la spital? De ce nu m-ai sunat?

–Știu că ești foarte ocupată la muncă. Nu am vrut să te deranjez. L-am sunat pe Harry, dar nu am reușit să-l prind. Era într-o întâlnire.

–Încă este, o anunță Olympia, vizibil supărată de accidentul soacrei sale și că nu fusese acolo s-o ajute. Ar fi trebuit să mă suni, Frieda.

Nu suporta gândul că bătrâna umblase de una singură pe la spital.

–M-au pus într-o ambulanță și m-au dus la Urgență.

Fusese o adevărată aventură, și stătuse acolo toată după-amiaza.

–Ai piciorul în ghips? întrebă îngrozită Olympia.

Ceea ce pățise Frieda era mult mai grav decât varicela lui Max, tusea lui Ginny sau răceala ei.

–Până la genunchi.

–Cum ai ajuns acasă?

–Nu am ajuns.

–Nu ai ajuns? Unde ești?

Situația era din ce în ce mai rea.

–Sunt încă la spital. Nu m-au lăsat să mă duc singură acasă. O să stau în cârje pentru câteva săptămâni. Am noroc că nu mi-am fracturat șoldul.

–O, Doamne! Frieda! Vin să te iau. Poți sta aici cu noi.

–Nu vreau să fiu o povară. O să fiu bine mâine. Și vin oricum la bal!

–Sigur că vii. O să-ți luăm un scaun cu rotile, spuse Olympia, gândindu-se dintr-odată la cum aveau să o ducă acolo.

Nimic în viață nu era ușor, mai ales în această perioadă a anului.

–O să merg pe propriile picioare, susținu Frieda, deși fusese avertizată că nu se putea sprijini pe piciorul stâng timp de câteva săptămâni.

Va trebui să țopăie de colo-colo, ajutându-se de cârje. Dar era oricum hotărâtă să nu fie o problemă pentru nimeni. Ca de obicei, era sigură că se putea descurca singură.

–Poți să stai aici diseară. Ai avut varicelă, nu-i așa?

–Cred că da. Nu-mi fac griji în legătură cu asta.

Olympia știa că, pentru oamenii mai în vârstă, expunerea la varicelă putea să ducă uneori la zona zoster. Dar n-o puteau lăsa singură acasă. Risca să cadă și să-și mai rupă ceva. Trebuia să stea cu ei.

–Nu vreau să vă deranjez pe tine și pe copii, spuse Frieda, și, în timp ce o asculta, Olympia își dădu seama că probabil îi dăduseră ceva contra durerii.

–Nu deranjezi pe nimeni și nu are nici un rost să rămâi acolo. Te lasă se pleci în seara asta?

–Cred că da, zise Frieda vag.

–O să telefonez să o întreb pe asistentă, apoi te sun înapoi.

Olympia își notă datele – numărul camerei, secția spitalului în care se afla și camera cea mai apropiată a asistentelor. Deși fusese în mod clar sedată, Frieda era extrem de coerentă și își tot cerea scuze pentru că era o bătaie de cap.

–Nu ești, o liniști Olympia, și închise.

Încercă să-l sune pe Harry la birou, dar pe linia privată intră pe mesageria vocală, iar secretara lui plecase. Era trecut de ora opt.

Sună la spital, și cei de-acolo o asigurară că doamna Rubinstein era bine și că o reținuseră peste noapte numai

pentru a nu fi singură acasă. Îi dăduseră vicodin pentru durerile destul de puternice pe care le avea, dar nu exista nici un motiv medical pentru care nu ar fi putut pleca. Stătea foarte bine cu sănătatea pentru o femeie de vârsta ei și fusese coerentă atunci când sosise. Asistenta de gardă spuse că era o scumpă. Olympia fu de acord; apoi o sună pe bonă și o întrebă dacă putea veni înapoi pentru o oră. Din fericire, locuia aproape, așa că apăru în douăzeci de minute. Olympia îi povesti ce se întâmplase. În timp ce o aștepta pe bonă, transformase biroul de la parter în dormitor pentru Frieda. Avea baie, televizor și un pat extensibil. Încăperea era uneori folosită drept cameră de oaspeți. Frieda putea sta cu ei cât era necesar. Olympia era sigură că și Harry ar fi dorit asta. La opt jumătate, ieși pe ușă, și o oră mai târziu erau deja înapoi. Harry nu sosise încă.

O instală confortabil pe Frieda în biroul transformat în cameră de oaspeți, îi aduse ceva de mâncare, deschise televizorul, îi aranjă pernele, o duse la baie, susținând-o aproape cu totul în timp ce se deplasa cu cârjele, și o așeză în pat. La ora zece, când Harry sosi acasă, Olympia era deja sus, în dormitorul ei. Harry intră în cameră, părând epuizat. Avusese o zi incredibil de grea, cu un caz ce atrăsese presa națională, o bătaie de cap de care el și ceilalți judecători implicați nu aveau nevoie.

–Cine-i în birou?

Harry presupuse că era unul dintre prietenii lui Charlie. Foloseau camera pentru musafiri, atunci când toți copiii erau acasă. Era singura cameră de oaspeți pe care o aveau.

–Mama ta, zise Olympia, suflându-și nasul pentru a mia oară.

După ce înfruntase viscolul de-afară, răceala ei se înrăutățise considerabil.

–Mama? Ce face aici? întrebă Harry nedumerit.

–Și-a fracturat glezna. Au dus-o cu ambulanța la spital, și nici măcar nu m-a sunat. Abia am luat-o acum o oră.

–Vorbești serios? făcu Harry uimit.

–Da. Olympia își suflă din nou nasul. Nu poate sta acasă la ea singură. Are piciorul în ghips și merge în cârje. Cred că ar trebui să stea aici o perioadă.

Harry îi zâmbi cu dragoste soției sale. Olympia nu-l dezamăgea niciodată.

–E trează?

–Era acum câteva minute, dar e destul de amețită de la medicamentele pe care i le-au dat pentru durere. Săraca, probabil că a suferit ca naiba. I-am spus să ne cheme prin interfon dacă are nevoie de ceva și să nu încerce să meargă singură la baie. Știi cum este ea. O să ne pregătească micul dejun la toți dimineață. O să trebuiască să o legăm de pat.

–Mă duc jos să văd ce face, zise el, părând îngrijorat, după care se întoarse și o privi din nou pe Olympia înainte de a ieși pe ușă. Te iubesc. Îți mulțumesc că ești atât de bună cu ea.

–E singura mamă pe care o avem, spuse Olympia, zâmbindu-i.

–Ești cea mai bună soție din lume.

Harry se întoarse după zece minute, impresionat de dimensiunea ghipsului mamei sale și de cârjele așezate lângă pat. Dormea deja dusă.

–Am stins televizorul și i-am lăsat lumina aprinsă. Doarme buștean. Are un ghips serios.

–Au spus că e o fractură urâtă. Frieda are dreptate. A avut noroc că nu a fost șoldul. Dacă ăsta se poate numi noroc. Tu ce-ai făcut azi?

–Doar ceva mai bine decât ea. Presa ne înnebunește în legătură cu un caz de care ne ocupăm. Ai o voce groaznică. Cum te simți?

–Așa cum mă auzi. Aștept să vină acasă Charlie. Chiar o să am nevoie de ajutorul lui săptămâna asta.

–Îmi pare atât de rău că nu-mi pot lua o zi liberă! se scuză Harry. Pur și simplu, nu am cum în momentul acesta.

–Știu, spuse ea tristă. Nici eu. Sunt prinsă până peste cap la birou. Margaret și-a luat liber săptămâna aceasta. Mama ei a făcut o mamectomie.

–Iisuse, mai e cineva sănătos pe-aici?

–Mulțumesc lui Dumnezeu, tu ești.

Aveau varicelă, glezne rupte, răceli. Olympia spera ca Veronica să nu se îmbolnăvească, iar Ginny să-și revină, pentru balul de sâmbătă.

–Dacă vrei să dormi în camera lui Charlie în seara asta, e OK. Nu vreau să iei și tu răceala sau gripa. Este oribil.

–Nu te prosti. Nu mi-e frică de tine. Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată.

–Șșșș...! făcu ea, punându-i un deget pe buze. Nu spune asta!

Harry râse de ea. Făcu un duș și fu în pat după jumătate de oră. Olympia încă își sufla nasul și tușea și tocmai verificase ce făcea Max. Dormea tun.

–Se pare că te vei ocupa de un întreg dispensar aici săptămâna asta, glumi Harry, cuibărindu-se lângă ea și luând-o în brațe.

Olympia stătea întoarsă cu spatele, ca să nu respire spre el, dar era liniștitor să-l simtă lângă ea.

–Îmi pare rău pentru mama ta. A avut mare ghinion.

–E norocoasă să te aibă, Ollie... și eu la fel... Să nu crezi că nu apreciez tot ceea ce faci pentru ea. Ești o femeie minunată.

–Îți mulțumesc, zise ea, cuibărindu-se în brațele lui. Nici tu nu ești prea rău.

–Mâine o să încerc să ajung devreme, promise el.

Ea încuviință din cap și, în câteva secunde, adormi.

capitolul 6

A doua zi, Olympia se sculă la ora șase să vadă ce făcea Frieda. Olympia nu se simțea mai bine, dar cel puțin starea nu i se înrăutățise. Soacra ei dormea dusă și nu exista nici un semn că s-ar fi trezit în timpul nopții. Arăta de parcă nu s-ar fi mișcat nici un centimetru de când o băgase Olympia în pat, cu o seară în urmă. Olympia îi dăduse una dintre cămășile ei de noapte, una largă din flanel, pe care o purtase când fusese însărcinată cu Max. Era mică de Frieda, mânecile îi veneau scurte, iar Olympia știa că soacrei sale nu-i plăcea acest lucru. Mâinile sale se odihneau pe cearșaf, iar Olympia zări tatuajul pe care Frieda încerca mereu să-l ascundă. Olympia se întrista de câte ori îl vedea, chiar dacă asta se întâmpla rar. Îi era imposibil să-și imagineze cum fuseseră anii aceia pentru Frieda și era mereu emoționată știind că Frieda supraviețuise. Ieși din cameră în vârful picioarelor și urcă din nou la ea, să facă un duș. Harry era deja îmbrăcat. Trebuia să fie la birou devreme, pentru o conferință de presă. Iar la șapte, când Olympia tocmai se pieptăna, se sculă și Max. Spuse că se simțea mai bine, deși avea la fel de multe pete ca în seara precedentă, dacă nu chiar mai multe.

–Ce-ți fac pacienții? o întrebă Harry punându-și haina pe el și îndreptându-și cravata.

–Max spune că se simte mai bine, iar mama ta încă doarme.

–Te descurci? întrebă el, părând îngrijorat, dar și grăbit.

–Am de ales? replică Olympia.

–Cred că nu, zise el, scuzându-se.

Harry știa că, în situația dată, participarea mamei lui la bal nu avea să mai fie o problemă. Avea scuza de a sta acasă să o îngrijească, și era destul de sigur că astfel ieșea onorabil din încurcătură și nu mai părea așa nemernic pentru că nu voia să meargă. Săptămâni întregi, se simțise vinovat pentru că nu mergea, dar tot refuza categoric să participe. Și acum, nici mama lui nu putea merge. Nu prea putea să participe la bal în cârje, fiind incapabilă să-și lase toată greutatea pe un picior. Harry nu-i spuse nimic despre asta soției sale, dar era oricum ușurat, deși îi părea rău de accidentul mamei sale și de povara pe care o avea în plus soția sa. Pentru el, părea un lucru providențial din unele puncte de vedere.

–Nu-ți face griji, îl liniști Olympia. Bona sosește în jumătate de oră. Poate avea grijă de amândoi. Iar Charlie ajunge acasă diseară. Ne poate da o mână de ajutor până când sosesc fetele. Apoi putem face cu rândul.

Harry încuviință din cap, nefiind pe deplin convins că optimismul ei în legătură cu fetele era fondat. Ginny nu era tocmai faimoasă pentru ajutorul pe care îl dădea prin casă. Harry știa că Charlie ar fi o adevărată mană cerească și că, dacă va avea chef și nu va avea alte planuri, Veronica ar putea da și ea o mână de ajutor. Poate. Dacă nu era nici un protest la care să simtă că ar putea lua parte, nimic de pichetat și nici un copil abuzat sau nici o persoană fără adăpost căreia să-i sară în ajutor. A-și ajuta familia nu era în topul listei sale de priorități și, la fel cum făceau cu toții, conta pe mama ei să se ocupe

de toate. Cumva, Olympia reușea asta de fiecare dată. Harry se simți vinovat și din cauza asta. Cinci minute mai târziu, după ce-și sărută rapid soția și promise să ajungă acasă cât de repede era omenește posibil, Harry plecă la muncă.

Olympia îi pregăti lui Max clătite, îi puse un film și verifică din nou să vadă ce făcea Frieda. Când ajunse bona, bătrâna încă dormea. Olympia era ușurată s-o vadă; îi explică starea ambilor pacienți, își luă servieta și ieși alergând efectiv din casă. Erau treizeci de centimetri de zăpadă pe jos, dar ninsoarea se oprise, în sfârșit. Și, ca de obicei pe o vreme ca aceea, îi luă jumătate de oră să găsească un taxi. După-amiază, Margaret o sună la birou și o întrebă cum mergeau lucrurile. Olympia nu putu decât să râdă.

–Păi, să vedem, Max are varicelă, Frieda și-a fracturat glezna ieri și stă la noi în birou. Eu am răceala secolului. Ginny este bolnavă, la școală. Și Charlie vine acasă diseară, slavă Domnului.

–Și, în afară de asta, doamnă Lincoln, cum a fost piesa?[1]

–Da. Exact. O nenorocire nu vine niciodată singură. Sper doar ca fetele să rămână întregi până sâmbătă. După aceea, putem să cădem cu toții.

–Harry cum te ajută?

–Nicicum, momentan. Are de-a face cu o criză la Curtea de Apel.

–Știu. L-am văzut conferința de presă în dimineața aceasta. Chiar când mă hotărâsem să-l urăsc pentru că nu merge la bal cu tine, m-am îndrăgostit de el din nou, pentru poziția pe care a luat-o. Tipul chiar este

[1] Replică din filmul *Garden State* (2004), în regia lui Zach Braff (n.red.)

un *mensch*, deși cred că este un nemernic pentru că nu vine cu tine sâmbătă.

–Nu poți urî totul, presupun, suspină Olympia. Și eu îl iubesc. Sprijină cauzele drepte și este gata să lupte pentru ele până la moarte. Din păcate, asta include și ideologiile lui cu privire la bal. Presupun că nu poți avea și una, și alta. Susține lucrurile în care crede. Cel puțin, Chauncey se comportă decent. Probabil e bolnav.

–Dacă te supără sâmbătă, o să-l cotonogesc eu.

–Cum se simte mama ta?

–Mai bine decât mă așteptam. E ceva cu generația asta de femei. Trebuie să ne scoatem pălăria în fața lor. Sunt dure și au mare curaj. Eu aș fi terminată. Ea se bucură să fie în viață.

–Și Frieda e la fel. Aseară n-a făcut altceva decât să-și ceară scuze fiindcă se consideră o povară pentru noi. Odată ce Max se simte mai bine și nu mai este contagios, măcar își pot ține companie. Cred că aproape i-a trecut. Trebuie să verific. Nu vreau ca Frieda să facă zona zoster din cauza lui.

–Asta ar mai lipsi.

Margaret era impresionată de toate greutățile cărora Olympia le făcea față. Ca întotdeauna. Copii, serviciu, soț, crize. Cumva, reușea să jongleze cu toate. Asta părea soarta femeilor care lucrau. Trebuiau să fie genii la birou și generatoare de energie acasă. Din punctul de vedere al lui Margaret, erau prea multe sarcini concomitente, și de-asta alesese să nu aibă copii. Se putea ocupa de serviciu și de soț, dar patru copii, cum avea Olympia, sau chiar și unul, ar fi fost mult mai mult decât ar fi putut ea duce. Așa cum sublinia în mod regulat, nici măcar nu avea animale sau plante. Munca îi era mai mult decât suficientă. Iar

soțul ei era de vis. Avea grijă de casă, le organiza viața socială și gătea pentru ea când ajungea acasă devreme.

–Să-mi spui dacă te pot ajuta cu ceva, se oferi Margaret, dar Olympia știa că era ocupată până peste cap cu mama ei.

Era fericită că Margaret urma să vină sâmbătă seara. Cu fetele nervoase și tensionate, cu Charlie și celălalt partener de supravegheat, cu Frieda în cârje sau într-un scaun cu rotile și un posibil fost soț ostil pe cap, Olympia urma să fie pusă la grea încercare.

În ciuda unui nou caz care ajunse la ea la ora patru, Olympia plecă de la birou devreme și reuși să ajungă acasă la cinci. Max stătea pe canapeaua din birou, alături de Frieda. Aceasta își pusese piciorul pe un scaun, și Charlie stătea cu ei, bând ceai – așa îi găsi Olympia.

–Ei bine, păreți un grup chiar simpatic. Bună, dragule, spuse ea, îmbrățișându-și fiul în semn de bun venit.

Era vizibil fericită să-l aibă din nou acasă, și el părea la fel de mulțumit s-o vadă. Max era încă acoperit de calamină, dar doctorul îi asigurase că nu mai era contagios, așa că Frieda se bucura de compania lui, cum o făcuse toată după-masa. Charlie abia sosise, cu câteva ore mai înainte decât plănuise.

–Cum vă simțiți? își întrebă Olympia pacienții.

–Mai bine, zise Max rânjind.

–Grozav, anunță Frieda, uitându-se la cei doi nepoți. Voiam să încerc să pregătesc cina pentru toți, dar Charlie nu m-a lăsat.

Mama sa îi mulțumi și-l aprobă din priviri.

–Așa și sperăm. Comandăm mâncare chinezească. E mai distractiv.

Stătură de vorbă în birou pentru o vreme și, o oră mai târziu, sosi și Harry acasă. Ziua decursese bine, și se bucura să-l vadă pe Charlie. Merseră amândoi în bucătărie să bea o bere, în timp ce Olympia se duse sus și se schimbă în jeanși. Max stătea fericit cu bunica lui, uitându-se la televizor. Frieda încă își cerea scuze pentru că-i deranja, dar se bucura în mod clar să-și petreacă timpul cu ei.

Avură o cină veselă în seara aceea, după care fiecare merse în camera lui. Doar Charlie rămase un timp cu mama sa. Părea preocupat de ceva, dar când mama îl întrebă care era problema, susținu că totul era în regulă. Spuse doar că era fericit să fie acasă cu ei. Promise să le țină companie lui Max și bunicii lui a doua zi, iar ceva mai târziu ieși în oraș cu niște prieteni. Vremea se încălzise ușor în acea zi, și ceea ce mai rămăsese din zăpadă avea să se transforme în mocirlă și în gheață peste noapte. Olympia îl avertiză să fie atent și să nu uite ce pățise Frieda. Charlie o privi afectuos și zâmbi, apoi plecă. Câteodată, mama sa îl trata ca pe un copil de cinci ani.

După ce alergase pe scări în sus și-n jos de câteva ori s-o verifice pe Frieda, îl culcase pe Max, strânsese în bucătărie și, într-un târziu, făcuse o baie, Olympia avu timp să stea de vorbă cu Harry abia când se băgară în pat.

—Cum ți s-a părut Charlie? întrebă ea, părând îngrijorată.

—Bine. De ce? Pare să se distreze de minune jucând hochei. Și cred că este ceva mai relaxat în privința planurilor de viitor. Mi s-a părut încordat de Ziua Recunoștinței, dar astă-seară părea mai liniștit.

–Nu pot spune exact despre ce-i vorba. Dar cred că încă îl mai supără ceva, zise ea, mânată de instinctele ascuțite ale unei mame.

–A spus ceva care să-ți lase impresia asta?

–Nu. Susține că este bine. Poate că e doar imaginația mea, dar sunt convinsă că are ceva.

–Nu mai căuta lucruri pentru care să-ți faci griji, o dojeni Harry. Dacă este supărat, o să-ți spună. Charlie s-a priceput întotdeauna la asta.

Deși era retras cu ceilalți, era extrem de apropiat de Olympia.

–Poate ai dreptate, șopti Olympia, nepărând însă convinsă.

În ziua următoare, când se întoarse de la serviciu, îi povesti Friedei.

–Ce ciudat să zici asta, spuse Frieda gânditoare. Nu pot să-ți spun de ce, dar am avut aceeași senzație atunci când a stat ieri aici cu mine și am băut ceai. Nu-mi pot da seama dacă este îngrijorat sau trist. Pare preocupat. Poate e îngrijorat în legătură cu găsirea unui job atunci când termină facultatea, zise ea cu înțelepciune.

Charlie era un tânăr foarte responsabil.

–Mie mi se pare că e așa de când prietenul acela al lui s-a sinucis, în primăvară. Mă tot gândesc că asta este cauza. Dar știu că a primit consiliere la școală. Poate este totuși altceva. Sau poate nu e nimic. Harry crede că sunt nebună, spuse ea, bând o cană de ceai cu soacra sa, acesta fiind singurul ei moment liniștit pe care îl avusese toată ziua.

Frieda îi spunea mereu că făcea prea multe. Era soarta tuturor mamelor care lucrau, mai ales a acelora care lucrau într-un asemenea domeniu ca al ei, aveau un copil

de cinci ani, un soț și trei copii la facultate. Era un act constant de acrobație pe sârmă la înălțime, de obicei fără plasă de siguranță, de dimineața până seara.

–Bărbații nu văd niciodată lucrurile așa, afirmă Frieda, gândindu-se încă la Charlie. Probabil nu-i nimic. Probabil e doar îngrijorat în legătură cu ce va face după absolvire. Este o perioadă grea pentru cei mai mulți copii. Vrei, nu vrei, trebuie să părăsească cuibul și să se descurce. O să se simtă mai bine odată ce se hotărăște dacă acceptă postul din California, își caută un job aici, dă la Teologie sau merge la Oxford. Sunt toate opțiuni bune, dar, până ia o hotărâre, probabil o să fie cu nervii întinși la maximum.

Amândouă femeile erau de acord că părea tulburat.

–Cred că ai dreptate. Îmi amintesc ce speriată eram eu atunci când am terminat facultatea. Nu aveam o familie care să mă sprijine. Eram îngrozită, și apoi m-am căsătorit cu Chauncey, crezând că am scăpat de griji. După cum s-a dovedit, nu eram atât de lipsită de griji pe cât credeam.

–Erai prea tânără pentru căsătorie, spuse Frieda încruntându-se, deși ea fusese chiar mai tânără atunci când se căsătorise cu tatăl lui Harry.

Dar lucrurile erau diferite atunci, trecuseră prin război, supraviețuiseră ororilor lagărelor și duseseră o viață diferită. În timpul războiului, oamenii se maturizau repede, mai ales cei ca ea. Tinerețea ei luase sfârșit în lagărul de concentrare de la Dachau.

–Măcar m-am ales cu trei copii minunați din asta, filosofă Olympia, și Frieda îi zâmbi în semn de răspuns.

–Da, așa este. Charlie este un băiat minunat, și fetele sunt și ele nemaipomenite, zise ea privindu-și nora cu o expresie hotărâtă. Să știi că oricum merg la bal. Nu-mi pasă ce spui, nu aș lipsi pentru nimic în lume.

Olympiei îi părea rău că Harry nu era de aceeași părere.

–Harry a spus că ar trebui să stau acasă cu el. Încă sunt supărată pe el pentru că nu merge, dar este treaba lui dacă vrea să se facă de râs cu ideile lui încăpățânate. Eu merg. Asta i-am zis, spuse Frieda, și-i aruncă o privire fermă.

Olympia se uită la ea și zâmbi.

–Voiam să încerc să te conving să renunți. Dar cred că n-am nici o șansă.

–Nu, nu ai, spuse Frieda, stând pe canapea cu piciorul în ghips ridicat și părând o bătrână leoaică.

–Ce-ar fi să-ți închiriez un scaun cu rotile? propuse precaută Olympia. Charlie l-ar putea lua mâine. În felul acesta, nu va trebui să mergi în cârje.

–E rușinos să apar așa, recunoscu bătrâna femeie. Nu suport să arăt ca o invalidă. Dar are sens ceea ce spui. Dacă poți găsi unul, OK. Dacă nu, o să șchiopătez în cârje.

–Ai atitudinea potrivită, spuse Olympia cu admirație. Și ești o bunică minunată.

Frieda îi iubea pe copiii mai mari ai Olympiei la fel de mult cum îl iubea pe Max, și nu făcea nici o diferență între ei.

–Merg, chiar dacă trebuie să fiu dusă cu ambulanța și apoi cărată pe targă de medici. Oricum, vreau să port rochia cea nouă. Nu am mai fost niciodată la un bal al debutantelor, probabil că nu voi mai avea altă șansă și nu am de gând să o ratez pe aceasta, zise Frieda, cu lacrimi în ochi.

Era mai mult decât o petrecere pentru ea. Era vorba despre a fi acceptată social așa cum nu mai fusese până atunci. Petrecuse ani de sărăcie, trudind în fabrici ca muncitoare, alături de soțul său, pentru a-i putea plăti școala fiului lor. Măcar o dată înainte de a muri, dorea

să se simtă și asemenea Cenușăresei, chiar dacă fiul ei considera asta o prostie. Și voia să-și vadă nepoatele debutând în înalta societate. Olympia o înțelegea, și jurase să facă asta pentru ea. Era un vis devenit realitate nu doar pentru fete. Însemna mult și pentru Frieda. Mai mult decât putea înțelege Harry.

–Rezolvăm noi cumva, Frieda. Îți promit.

Singurul lucru pe care nu-l știa Olympia era cine avea să împingă căruciorul. Ea trebuia să fie la hotel sâmbătă la ora cinci să le ajute pe fete să se îmbrace, și Charlie trebuia să fie prezent pentru repetiții. Nu era nimeni care s-o aducă pe Frieda cu scaunul la hotel, în afară de Harry, care refuza să meargă. Olympia se gândea să-i roage pe Margaret și pe soțul acesteia s-o ia pe Frieda de-acasă și să le închirieze o limuzină. Era singura posibilitate.

Olympia îl întrebă din nou pe Harry despre bal, cu precauție, seara, după cină, și îi reaminti că, întrucât mama lui era infirmă, transportul ei acolo avea să fie mult mai complicat decât ar fi fost în mod normal. Avea nevoie de cineva să o ajute, și spera ca el să se ofere, astfel încât să nu fie nevoită să-l roage direct.

–I-am spus deja că nu ar trebui să meargă, zise el, părând enervat.

–Dar vrea să meargă, răspunse calmă Olympia, fără să adauge nimic despre nenumăratele motive pentru care ea credea că era important pentru Frieda.

–E doar încăpățânată, zise el direct.

–La fel ca și tine.

Era o stridență în vocea ei care nu o caracteriza. Harry refuza categoric să o ajute, și acest lucru începea s-o deranjeze. Ar fi putut cel puțin s-o ajute pe mama lui

să ajungă acolo, din moment ce Frieda voia atât de mult să meargă.

–Asta înseamnă mult pentru mama ta. Poate mai mult decât lasă să se vadă.

În cazul lui Chauncey, era vorba despre snobismul clasei. Dar Frieda muncise din greu toată viața, sacrificase multe, supraviețuise persecuției și trecuse printr-o istorie lungă și dificilă pentru a ajunge aici. Dacă Frieda voia să meargă la un bal al debutantelor, indiferent de motiv, Olympia considera că avea dreptul s-o facă; iar ea avea de gând să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a o susține. În afară de asta, fetele își adorau bunica și voiau ca ea să participe. Frieda merita la fel de mult ca fetele această seară specială. Era și seara ei. Olympia înțelegea asta. Harry nu. Refuza s-o facă. Vederile lui politice erau mai importante decât visurile unei tinere sau ale unei bătrâne.

–Cred că asta este foarte important pentru ea, adăugă Olympia cu blândețe.

–N-ar trebui să fie, replică el cu hotărâre. Și, chiar dacă este, sunt judecător la Curtea de Apel. Nu pot susține un eveniment discriminatoriu doar pentru a-i face pe plac mamei, soției sau fiicelor. M-am săturat să mă faci să mă simt ca un nemernic, Ollie. Cred cu tărie în ceea ce fac. Nu pot veni acolo.

–Sunt sigură că nu ai fi primul evreu invitat la Arcada de Flori. Din câte știu, există chiar și fete evreice care au debutat acolo.

–Mă îndoiesc. Și, chiar dacă este adevărat, tot trebuie să iau o poziție în legătură cu asta și să mi-o mențin. Nu cred că Martin Luther King a mers vreodată la un bal dat de Ku Klux Klan.

–Chiar trebuie ca tu și Veronica să boicotați toate lucrurile în care nu credeți? Nu pot nici măcar să fac cumpărăturile cât este ea acasă fără să-mi fac griji pe cine jignesc sau persecut. Dacă iau struguri, este un afront la adresa lui Cesar Chavez. Dacă iau bunuri de proveniență sud-africană, e lipsă de respect față de Nelson Mandela. La naiba, în jumătate din timp, dacă mă îmbrac cu un pulover, sau mă încalț cu o pereche de pantofi, sau mănânc un fruct în propria bucătărie, enervez pe cineva. Cu siguranță, asta complică mult viața și, în situația de față, cred că familia noastră este mult mai importantă decât afurisitele tale de vederi politice. Tot ceea ce-și dorește mama ta acum este să meargă la o petrecere pentru a-și vedea nepoatele debutând, ceea ce este, într-adevăr, o tradiție arhaică, dar nimic mai mult. Este o petrecere, o seară din viața unei fete care o face să se simtă specială, ca un *bat mitzvah*. Nu poți să taci și să înghiți pentru o seară?

În mod clar, Olympia era din ce în ce mai enervată de poziția lui, dar Harry nu făcu altceva decât să o privească și să clatine din cap. O ascultase cu atenție și știa că era important pentru ea și pentru mama lui. Dar nu era de acord cu ele și nu avea să se clintească nici un centimetru.

–Nu, nu pot.

–Bine. Olympia scuipă cuvântul aruncându-i o privire tăioasă. Atunci, la naiba cu tine, dacă principiile și opiniile tale politice înseamnă mai mult decât înseamnăm noi! Cred că de data asta chiar îți scapă esențialul.

–Știu că așa simți, șopti el, părând tare nefericit. Principiile nu sunt ca o pălărie pe care o pui și o scoți

atunci când îți convine. Sunt o coroană de spini pe care ai obligația s-o porți indiferent de ceea ce se întâmplă.

Olympia nu mai adăugă nimic, ci ieși pur și simplu din cameră înainte să se enerveze prea tare și să spună ceva ce ar fi regretat. Știa că aveau să existe compromisuri de data aceasta. Harry era cu adevărat hotărât, iar ea pierduse războiul. Nu mai conta dacă îi plăcea sau nu, ori dacă era corect sau nu; ea era cea care trebuia să înghită și să tacă.

capitolul 7

Odată ce fetele sosiră de la facultate, în casă totul deveni un adevărat haos. Prietenii acestora veneau și plecau, telefonul suna încontinuu. Alte fete care mergeau la Arcada de Flori veniră să discute cu Ginny, să chițăie, să chicotească și să-i vadă rochia. Toate fetele o admirară când o văzură și toate fură de acord că era superbă. Veronica se ascunse în camera ei cu prietenii săi, dintre care nici unul nu avea de gând să meargă la bal.

Frieda lăsase ușa de la birou deschisă și se distra uitându-se la cine sosea și cine pleca. Olympia îi aducea mâncare kosher, iar Charlie mergea s-o ia și să i-o servească Friedei pe farfurii separate, puse pe tăvi. Fusese extrem de rezonabilă, nefiind atât de strictă în privința aceasta, ca în mod normal. Știa cât de greu era pentru Olympia să-și facă griji și pentru ea. Și era sigură că Dumnezeu avea să o ierte atâta timp cât nu punea sosuri cu smântână pe carne, și nu mânca homari sau creveți. Și, după cum prevăzuseră, Charlie fu de mare ajutor pentru ea, sprijinind-o cu orice putea.

Joi seară, sărbătoriră Hanukkah. Olympia aprinse lumânările, iar Frieda spuse rugăciunile alături de ea. Făcură schimb de cadouri, așa cum aveau să procedeze în fiecare seară, timp de opt zile. Olympia se bucura s-o aibă pe Frieda cu ei acasă. Întreaga familie părea mai apropiată. Iar sărbătoarea religioasă oferea o bună distragere a atenției de la bal, cel puțin pentru o seară.

Ginny era încântată că Steve sosea în oraș vineri seară, și Veronica o asigurase din nou pe mama sa că Jeff avea să fie prezentabil. Trebuia să sosească sâmbătă dimineață, ceea ce i se părea cam târziu Olympiei, dar el avea ceva de făcut în Providence vineri seară, și Veronica spuse că mai mult de-atât nu putea face. Nu avea rost să te certi cu ea. Cum balul urma să aibă loc peste câteva zile, era într-o stare tare proastă.

Olympia își dădu seama joi noaptea, târziu, că deși Veronica jurase că are, ea nu văzuse niciodată pantofii albi de satin ai acesteia. Se hotărî să se uite la ea în dulap ca să se asigure că erau într-adevăr acolo. Dacă nu, trebuia să-i cumpere o pereche. Altminteri, Veronica ar fi făcut ceva nebunesc, cum ar fi să poarte adidași sau pantofi roșii. Olympia intră în cameră în timp ce Veronica ieșea de la duș, uscându-și părul cu prosopul, cu spatele la mama sa. Olympia se opri din drum, privind-o cu groază. Veronica avea un tatuaj imens exact pe mijlocul spatelui. Era un fluture multicolor uriaș, cu aripile deschise, de mărimea unei farfurii. Fără ca măcar să-și dea seama, Olympia țipă, și Veronica sări în sus, întorcându-se cu fața. Nu o auzise pe mama ei intrând.

–O, Doamne! Ce-i ăla?

Olympia știa foarte bine ce era. Dar pur și simplu nu-i venea să creadă că Veronica își făcuse așa ceva. Era imens. Olympia izbucni în lacrimi.

–Hai, mamă... te rog... îmi pare rău... urma să-ți spun despre asta... mi-am dorit dintotdeauna... îmi place la nebunie... o să te obișnuiești...

Veronica părea speriată. Singurele lucruri pe care mama lor li le interzisese întotdeauna erau piercingurile

și tatuajele. Le lăsase să-și facă găuri în urechi, dar nicăieri în altă parte. Iar tatuajele nici nu intrau în discuție.

–Nu pot să cred că ai făcut asta! izbucni Olympia, așezându-se pe marginea patului Veronicăi.

Se simțea amețită. Corpul copilașului ei fusese pângărit. Nici măcar nu și-o putea închipui pe Veronica trăind cu chestia aia pentru tot restul vieții. Era obscen. Voia ca aceasta să și-l scoată, dar știa că, dacă sugera asta, fiica ei avea să refuze.

–Arăți de parcă tocmai ai fi ieșit de la închisoare.

–Toată lumea de la școală are așa ceva. Am optsprezece ani, mamă. Am dreptul să fac ce vreau cu corpul meu.

–Ai cea mai mică idee cum arată sau cum va arată atunci când o să ai cincizeci de ani? Ai înnebunit? întrebă ea, părând dintr-odată complet îngrozită. Și-a făcut și Ginny unul?

Veronica se așeză pe pat lângă mama ei și o îmbrățișă, părând total rușinată.

–Îmi pare rău, mamă. Nu am vrut să te supăr. Îmi doream unul de ani de zile.

Olympia știa că ăsta era adevărul, dar crezuse că o convinsese să-și schimbe părerea. Nici nu-i trecuse prin cap că Veronica ar sfida-o făcându-și un tatuaj imediat ce pleca la facultate.

–De ce nu ți-ai făcut unul pe fund, unde nu-l mai vedea nimeni? Ai cea mai vagă idee de cum arată ăsta?

–Mamă, te iubesc... sincer... îmi pare...

Și atunci, Olympia își mai dădu seama de ceva. Rochia Veronicăi avea spatele gol aproape până în talie.

–Trebuie să-ți cumpărăm altă rochie.

–Nu, nu trebuie, spuse calmă Veronica. Îmi place aia pe care-o am.

Era prima dată când recunoștea asta, dar Olympia nu avea sub nici o formă s-o lase să poarte rochia aceea și să-și arate tatuajul. Mai bine murea.

–Nu te las să vii la Arcada de Flori cu chestia aia pe spate.

În timp ce Olympia spunea asta, Ginny intră în cameră căutând un tub de fixativ, văzu expresia devastată a mamei sale și apoi se uită la sora sa geamănă.

–Mama știe, vorbi Veronica prima.

Ginny păru stânjenită să fie prinsă între cele două și dădu să plece din cameră.

–Stai acolo unde ești. Dacă vreodată vreuna dintre voi își mai face vreunul, vă omor pe amândouă. Și asta e valabil și pentru Charlie.

–El n-ar face așa ceva niciodată, o asigură Veronica. Îi e prea frică să nu te enerveze. Și lui Ginny la fel.

–Ce te face pe tine așa de curajoasă? întrebă Olympia cu tristețe, suflându-și nasul într-un șervețel.

Se simțea de parcă ar fi murit cineva, deși știa că era doar un tatuaj.

–M-am gândit că o să mă ierți, șopti Veronica, aruncându-i un zâmbet sfios, și o îmbrățișă din nou, în timp ce mama sa își ștergea lacrimile.

–Nu fi atât de sigură! Și trebuie să facem ceva cu rochia. Venisem aici să-ți caut încălțămintea.

Avuseseră un Hanukkah atât de frumos cu doar câteva ore în urmă, și acum asta reușise să-i strice tot cheful.

–Nu-mi găsesc pantofii, recunoscu veselă Veronica. Cred că i-am dat.

–Perfect. Oricum asta era nimic pe lângă ceea ce-și făcuse pe corp. Îți cumpăr o pereche mâine.

Olympia își luase zi liberă, așa cum obișnuia vinerea. Avea un milion de lucruri de făcut. Trebuia să-i ia un scaun cu rotile Friedei de la un magazin de articole medicale. Trebuia să-i aducă rochia Friedei de la ea de-acasă și, acum, să-i cumpere Veronicăi o pereche de pantofi. Dar nu se putea gândi la nimic altceva, stând acolo pe pat, decât la fluturele tatuat.

–Cum o să-ți găsesc o rochie într-o singură zi?

–O să port un pulover peste ea, se oferi Veronica, iar Olympia începu din nou să plângă.

Deja era prea mult pentru nervii ei și așa întinși la maximum. Accidentul Friedei, varicela lui Max, încăpățânarea lui Harry, răceala pe care o avusese toată săptămâna și acum oroarea tatuajului.

–Nu poți să porți pulover peste o rochie de seară. Poate îți găsesc un șal alb de satin pe undeva. Dacă nu, am încurcat-o.

–Hai, mamă, nu o să se supere nimeni din cauza asta.

–Pe naiba n-o să se supere! Eu deja sunt supărată. Măcar poți să-mi faci pe plac, pentru numele lui Dumnezeu, spuse Olympia, tristă și furioasă în același timp.

–Fac asta, îi aminti Veronica. Merg la bal, nu-i așa? Știi că nu voiam s-o fac. Așa că scutește-mă!

–Te scutesc. Doar că nu știam că o să-mi frângi inima, în schimb. Asta a fost răzbunarea ta pentru că te-am pus să participi la bal? Fluturele de fier?

–Nu, mamă, zise Veronica, părând nefericită. Mi l-am făcut în prima săptămână de școală, ca simbol al independenței mele și al faptului că zbor liberă. Metamorfozarea mea într-un adult.

–Minunat. Presupun că sunt norocoasă că nu ai desenat și o omidă acolo, ca să prezinți lucrurile înainte și după.

Olympia se ridică privindu-și amândouă fetele și plecă din cameră fără să mai spună vreun cuvânt. Trecu pe lângă Harry pe scări, dar nu zise nimic. Se duse în bucătărie și își făcu o cană de ceai. Harry văzuse cât era de supărată, dar crezu că tot din cauza lui. Era trecut de miezul nopții, și Olympia era în mod clar epuizată.

Frieda o văzu trecând pe lângă ușa ei, cu capul plecat, și, după câteva minute, veni în bucătărie șontâcăind în cârje. Olympia stătea la masă, plângând deasupra cănii de ceai. Se gândea la rochia fără spate și la tot ce avea de făcut. Mai mult decât atât, se gândea la corpul perfect și tânăr al Veronicăi și la faptul că aceasta și-l stricase. Nu avea să mai fie niciodată la fel.

–Uh, făcu Frieda privind-o.

Simțise că era ceva în neregulă și de-asta și venise. Nu prea îi stătea în fire Olympiei să nu bage capul pe ușă ca să vadă ce mai făcea.

–Ce s-a întâmplat? întrebă ea, așezându-se cu grijă pe un scaun aflat de partea cealaltă a mesei. Sper că nimic grav, spuse Frieda îngrijorată.

Spera ca Harry să nu-i fi făcut probleme. Știa că o stresase pe Olympia toată săptămâna, încăpățânându-se să nu meargă la bal cu ea. Nu-și mai văzuse niciodată nora în lacrimi, și o deranja foarte tare starea acesteia. Seara păruse perfectă până atunci, însă brusc toată buna dispoziție se evaporase.

–Aveam de gând să trec pe la tine să-mi iau rămas-bun înainte să mă sinucid, dar m-am gândit să beau un ceai înainte, spuse Olympia, zâmbindu-i soacrei sale printre lacrimi.

–Chiar așa de rea e situația? Cine-i vinovat? O să-l bat că te-a supărat, doar spune-mi cine e.

Era ca și când ar fi avut o mamă din nou, și Olympia, profund impresionată, întinse mâna spre Frieda, peste masă. Tatuajul Veronicăi fusese pur și simplu prea mult pentru ea. Părea stupid, dar Olympia era terminată din cauza asta. Era un lucru atât de prostesc! Și, mai rău, era permanent. Olympia era sigură că Veronica avea să regrete la un moment dat, dar trebuia să trăiască oricum cu el. Și era greu de scos, chiar dacă ar fi vrut s-o facă într-o bună zi.

–Dacă Harry te-a făcut să plângi așa, îl omor, spuse Frieda cu un aer neînduplecat, în timp ce Olympia clătina din cap.

–Veronica, spuse ea și apoi își șterse nasul, care era roșu de la cât îl suflase toată săptămâna.

Măcar antibioticele o ajutaseră pe Ginny. Era deja mult mai bine atunci când ajunsese acasă. Olympia reuși să spună cu greu cuvintele, privind-o pe soacra ei peste masă:

–Și-a făcut un tatuaj.

–Un tatuaj? întrebă uimită Frieda. Nici măcar nu-i trecuse prin cap. Pe o listă de posibile tragedii, ar fi fost ultima variantă. Unde?

–Pe mijlocul spatelui, zise cu tristețe Olympia. Atât de mare!

Își ridică mâinile pentru a arată mărimea acestuia, cu mare acuratețe.

–O, Doamne, făcu Frieda, digerând informația pe care i-o împărtășise Olympia. Asta nu este bine. E un lucru prostesc. Știu că sunt la modă acum, dar într-o bună zi o să-i pară rău că și l-a făcut.

–E foarte încântată de el, spuse Olympia cu tristețe. Trebuie să-i cumpăr o rochie nouă mâine. N-o poate purta

pe cea pe care-o are. Acum trebuie să-i cumpăr una care să nu aibă spatele decupat. Sau un șal. Nu știu ce miracol pot înfăptui într-o zi.

Și încă se simțea rău.

Frieda păru gânditoare pentru un moment, apoi clătină din cap.

–Cumpără-mi trei metri jumătate de satin alb mâine, ceva de calitate, nu prostii sintetice. O să-i fac un șal. Îl poate purta măcar la prezentare. După aceea, ei bine... După aceea depinde de ea și de tine. Ar purta un șal? întrebă Frieda la fel de îngrijorată ca Olympia, nu doar pe termen lung, dar și pentru balul debutantelor, care era la doar două zile distanță.

–O să poarte o armură acum dacă îi spun, zise încet Olympia. Nu știu când avea de gând să-mi mărturisească, dar aș fi făcut infarct dacă i-l vedeam în momentul când își făcea reverența.

Olympia clătină din cap, privindu-și soacra. Cele două femei își zâmbiră.

–Copiii. Cu siguranță îți fac viața interesantă, nu-i așa?

Olympia râse cu mâhnire, iar soacra sa o mângâie pe mână.

–Te mențin tânără. Crede-mă, odată ce încetează să te mai surprindă, s-a terminat totul, și ți-e teribil de dor de ei. Viața mea n-a mai fost la fel după ce Harry a intrat la facultate și-a plecat de-acasă.

–Cel puțin, el nu și-a făcut niciodată un tatuaj.

–Nu, dar s-a îmbătat cu prietenii și a încercat să se înroleze ca pușcaș marin, la șaptesprezece ani. Slavă Domnului, l-au respins pentru că a avut astm toată viața. Dacă l-ar fi acceptat atunci, aș fi murit. Tatăl lui aproape

că l-a omorât. Gata, hai să fim practice! Mâine trebuie să-mi aduci trei metri jumătate de satin alb, și îi vom face un șal care să acopere tatuajul. Este mai ușor decât să găsești o rochie nouă, și poate fi gata în câteva ore. Nici măcar nu am nevoie de mașina de cusut. Pot să-l fac manual.

–Te iubesc, Frieda. Jur, credeam că o să leșin atunci când am văzut chestia aia pe spatele ei. Abia ieșise din duș. Cred că-l ascunde de luni de zile.

–Se putea și mai rău. Ar fi putut fi un craniu și niște oase sau numele vreunui băiat de care nu-și va mai aduce aminte la anul. Apropo, cum mai merge relația lui Ginny? Mai vine băiatul acela?

–Se pare că mâine-seară, iar Ginny spune că este OK. Veronicăi nu-i place de el – și se pricepe destul de bine la bărbați, mai bine decât Ginny. Sper că este un copil bun. Ginny este tare încântată că el o va vedea în rochia de bal.

–Ce drăguț, spuse Frieda visătoare. Și, nu-ți face griji, vom acoperi tatuajul. Nu va ști nimeni în afară de noi.

Era minunat să ai o soacră care voia să rezolve probleme și nu să le provoace. Olympia știa că era un lucru rar și o aprecia enorm pe Frieda. Era mai mult mama ei decât a lui Harry.

Când merseră la culcare, Olympia îi spuse lui Harry despre tatuaj, și el fu la fel de supărat ca ea. Defăimarea corpului în felul acesta era contrară nu numai principiilor sale estetice, ci și religiei sale. Își putea închipui cum se simțea Olympia. A doua zi dimineață devreme, când ieși să cumpere satinul, încă era supărată din cauza asta. Mai apoi merse să cumpere pantofi albi de satin și-i aduse materialul Friedei pe la prânz. Avea exact aceeași nuanță, strălucire și greutate ca materialul rochiei. Era perfect.

La ora patru după-masă, când Charlie și Olympia reveniră cu scaunul cu rotile, găsiră impecabilul șal cusut de mână atârnat pe un umeraș. Era gata, iar când Veronica ajunse acasă și-l probă, se dovedi că șalul avea exact lungimea potrivită, iar fata promise să-l poarte în seara următoare. Cel puțin, în privința balului, problema fusese rezolvată. Iar Olympia își putu lua o piatră de pe inimă.

Olympia, Harry și mama acestuia plănuiau o cină liniștită acasă. Harry se oferi să gătească. Max era încă în pat, uitându-se la filme toată ziua și toată noaptea. Iar cei trei copii mai mari ieșeau în oraș. Olympia abia aștepta o seară fără agitație. Frieda probă scaunul cu rotile și-l declară confortabil și eficient. Avea să-i facă mult mai ușoară seara următoare. Îl lăsară strâns în hol, pentru ca șoferul să-l poată pune în limuzină. Margaret fusese de acord să vină s-o ia pe Frieda, având în vedere că Olympia urma să fie deja la hotel cu fetele.

Se bucurară de o masă tihnită în acea a doua seară de Hanukkah. Frieda aprinse lumânările și spuse rugăciunea tradițională. Olympiei îi plăcea când Frieda făcea asta, iar lui Harry îi amintea de copilărie, deși îi plăcea și atunci când o spunea Olympia.

Se pregăteau cu toții de culcare, când Olympia o auzi pe Ginny sosind. Se auzeau voci din holul de la parter, de lângă camera Friedei, pași alergând pe scări, apoi Olympia o văzu pe Ginny trecând în fugă pe lângă ușa ei deschisă și o auzi plângând.

–Uf, făcu Olympia uitându-se la Harry. Probleme în paradis. Mă întorc.

O luă pe hol înspre camera lui Ginny, și o găsi pe fată întinsă pe pat și plângând incontrolabil. Îi trebuiră aproape zece minute ca să afle ce se întâmplase. Steve sosise din

Providence în seara aceea, ieșise cu ea la cină și îi spusese că, de fapt, venise la New York pentru a-i spune că s-a terminat. O părăsise, și avea deja o nouă prietenă. Ginny era copleșită. Era nebună după el. Olympia se întrebă de ce venise Steve la New York pentru a-i spune personal acest lucru, fix cu o seară înaintea evenimentului. Nu putea să-i spună după aceea sau chiar la telefon? Olympiei îi părea o manevră urâtă și de-a dreptul șocantă pentru Ginny. Nu putea spune prea multe pentru a o consola.

–Îmi pare rău, draga mea... Îmi pare atât de rău... A fost tare urât din partea lui...

Olympiei nu i se părea corect să-i spună că avea să-l uite și că aveau să existe alți o mie de bărbați în viața ei, după el. În acest moment, părea o lovitură mortală și o glumă crudă.

–Nu merg mâine..., spuse Ginny cu vocea înăbușită de saltea. Nu pot... Nu-mi mai pasă... Nu o să debutez în înalta societate... Vreau să mor...

–Nu, nu vrei. Și trebuie să mergi. Este un moment special în viața ta. L-ai așteptat atâta. Nu-l poți lăsa pe băiatul acesta să-l strice. Nu-i permite asta. Știu că te simți groaznic acum, dar o să te simți mai bine mâine-seară... sincer... știu că o să te simți mai bine.

Pe Olympia o durea sufletul. De ce-i făcuse Steve una ca asta? Nu putea aștepta până duminică? Nemernicul nu avea conștiință? Se pare că nu. Olympia rămase să discute cu ea încă o oră, la sfârșitul căreia Ginny continuă să spună că nu voia să meargă. Avea să rămână acasă în seara următoare, cu Max și cu Harry. Veronica trebuia să se ducă singură.

–Nu o să te las să faci așa ceva, se împotrivi cu hotărâre Olympia. Știu că te simți oribil în momentul ăsta. Dar

mâine-seară o să arăți superb la brațul lui Charlie, o să-ți faci reverența, și toți băieții din salon se vor îndrăgosti de tine. Ginny, trebuie să faci asta.

–Nu pot, mamă, insistă ea, holbându-se la tavan și arătând de parcă lumea se sfârșise, în timp ce lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

Olympia știa că se simțea groaznic, dar era convinsă că exista viață și după Steve, micul nemernic. Ar fi vrut să-l strângă de gât pentru că-i rănise copila în asemenea hal. Acum nu mai putea face altceva decât s-o consoleze.

Era aproape miezul nopții când se întoarse în camera ei. Ginny se simțea oribil, dar măcar se liniștise. Se oprise din plâns, într-un târziu. Harry dormea dus. Olympia se întinse în pat alături de el, închise ochii și se rugă în tăcere:

–Te rog, Doamne, fă ca toată lumea să rămână cu capul pe umeri și să se comporte decent mâine-seară... Nu mai pot suporta și alte surprize... Te rog, Doamne, doar pentru o seară... Îți mulțumesc, Doamne... Noapte bună.

Și, spunând acestea, Olympia adormi.

capitolul 8

Ziua următoare, sâmbătă, ziua balului, se dovedi a fi teribil de rece, dar neașteptat de însorită. Nu ningea, nu ploua, dar era mai frig ca la Polul Nord; totuși, era o zi minunată, constată Olympia când se trezi, cu mare nerăbdare. Nu voia decât să treacă de acea zi, să le îmbrace pe fete, să le vadă făcând reverența și coborând pe scări și să supraviețuiască serii. Nu era mare lucru, dar în ultimele zile părea să fie un miracol dacă cineva nu-și rupea un picior, nu se îmbolnăvea de o boală rară sau nu avea o cădere nervoasă. Cădere nervoasă pe care Olympia se aștepta să o aibă ea însăși dacă cineva ar fi pățit ceva.

La prânz, trebuia să le ducă pe fete la coafor, la același salon unde avea și ea o programare la ora două. La patru ar fi trebuit să fie toate gata. Olympia pregăti micul dejun pentru toată lumea, i-l duse Friedei pe al ei pe tavă, iar aceasta îi ură mult succes pentru seara respectivă. Întrebă dacă putea ajuta cu ceva, dar, din câte știa Olympia, totul era în regulă. Amândouă fetele dormeau încă. Harry plecase devreme să joace squash. Max se simțea mai bine. Charlie își petrecuse noaptea la niște prieteni. Pentru moment, în casă domnea pacea.

Ginny se trezi la unsprezece și alergă în jos pe scări, cu o privire panicată. O găsi pe mama sa în camera Friedei, în care intră ca un uragan, anunțând:

–Mi-am pierdut o mănușă! Una dintre cele lungi și albe.

Mama sa părea calmă.

–Nu, n-ai pierdut-o. Le-am văzut pe-amândouă ieri. Erau pe comoda ta, lângă poșetă.

Ginny păru dintr-odată stânjenită și ușor vinovată.

–Le-am luat la Debbie aseară, ca să-i arăt cât sunt de frumoase, și apoi s-a întâmplat toată chestia cu Steve. Am uitat una dintre ele acolo. Debbie a spus că a făcut-o bucățele cățelul aseară.

–Of, pentru numele lui Dumnezeu..., spuse Olympia, străduindu-se să nu se enerveze. Când să-ți mai cumpăr o altă pereche? Bine, bine... Mă duc acum, înainte să merg cu voi la coafor. Sper să mai găsesc o pereche mărimea ta.

Frieda o privi cu mare admirație pe Olympia cum rezolvă situația cu tact. Zece minute mai târziu, Olympia, îmbrăcată în jeanși, cu un hanorac de schi și cu cizme îmblănite, ieși în fugă din casă. În mod miraculos, se întoarse înainte de prânz, cu o nouă pereche de mănuși, mărimea lui Ginny. Problemă rezolvată. Dezastru evitat. Runda întâi.

Plecară spre coafor cu cinci minute înainte de ora douăsprezece, și, după ce le lăsă pe fete acolo, Olympia se întoarse acasă. Îi dădu de mâncare lui Max, îi pregăti Friedei prânzul și îi lăsă un sendviș lui Harry pentru când avea să se întoarcă de la squash. Zece minute mai târziu, ajunse și Charlie acasă și începu să se învârtă pe lângă mama sa. Părea nervos, iar Olympia se întrebă dacă era agitat din cauza acelei seri. Îl asigură că totul va fi bine. Stătu la masă cu Harry o jumătate de oră și discutară despre diverse lucruri. Olympia nu-i spuse nimic despre bal. Subiectul era închis și așa avea să rămână. Olympia merse sus să se schimbe, și Charlie apăru la ea în cameră.

–Ești OK? îl întrebă ea, iar el încuviință din cap, ușor distras. Te supără ceva?

El clătină din cap și plecă. Olympia începu să-și facă griji, dar nu avea timp pentru așa ceva. Sună Margaret. Mama ei avea febră în urma mamectomiei și era posibil să aibă o infecție. Margaret venea oricum la bal în seara aceea, dar avea să întârzie. Trebuia să stea cu mama ei la spital și s-o ajute să-și ia cina. Nu avea timp s-o mai ia pe Frieda. Îi părea tare rău s-o lase baltă pe Ollie, dar nu avea de ales. Mama ei se simțea groaznic. Olympia îi zise că înțelegea și rămase holbându-se la telefon un minut, încercând să-și dea seama ce putea face. Trebuia să fie la hotel cu fetele de la cinci. Charlie trebuia să fie acolo la patru, ceea ce însemna că nu mai avea cine s-o însoțească pe Frieda cu limuzina. Atunci, Olympiei îi veni o idee și merse să discute cu Harry.

Acesta o ascultă cu atenție, convins fiind că avea să încerce să-l manipuleze să meargă cu ea, în ultimul moment. Olympia renunțase la orice speranță. Tot ce voia de la el era să o urce pe mama lui în limuzină, scaunul cu rotile alături, și să o sune pe Olympia pe mobil imediat ce pleca de-acasă. Olympia urma să iasă în hol și apoi afară în stradă, să se întâlnească cu Frieda la limuzină, să o pună în scaunul cu rotile și apoi să o ducă sus la cina dinaintea balului. Olympia făcea lucrurile să pară foarte simple. Nu îi spuse nimic lui Harry despre faptul că trebuia să îmbrace două fete isterice, să le privească atunci când își făceau fotografiile și să încerce să le calmeze, în timp ce se îmbrăca și ea.

–Poți face asta pentru mine? întrebă ea după ce-i prezentă planul.

–Sigur că pot. Este mama mea.

Olympia nu comentă nimic referitor la faptul că el nu venea cu ele, nici nu-l rugă să o însoțească. Tot ce voia de la el era să-și urce mama în limuzină și să o sune. Știau amândoi că măcar atâta putea face și el, indiferent de opiniile lui politice. Harry păru ușor jenat, dar își asigură soția că avea să facă întocmai.

–Perfect. Mersi. Pa, spuse ea și ieși în grabă din casă, înspre coafor.

Ginny nu terminase când ajunse ea acolo. Veronica și-l aranjă pe al ei în același timp cu mama sa. Ginny își făcu unghiile, în timp ce ele se coafau. Veronica își făcuse unghiile mai devreme. Totul fusese aranjat la minut, la fel ca aterizarea trupelor aliate în Normandia, în Ziua Debarcării.

La trei jumătate, Olympia sună acasă pentru a-i reaminti lui Charlie să plece la hotel, cu fracul, pantalonii, cămașa, cravata albă, vesta, șosetele și pantofii de piele. Și mănușile pe care trebuia să le poarte. Charlie o asigură că urma să plece în cinci minute. Era gata.

Olympia și fetele ajunseră acasă la patru și un sfert, perfect coafate și cu manichiuri minunate. Harry juca cărți cu Max. Charlie plecase, iar Frieda trăgea un pui de somn. Își strânseră lucrurile, iar mama și fetele plecară spre hotel la patru și jumătate. Se cazară în camera pe care Olympia o rezervase pentru ele la hotelul la care se ținea balul. Olympia îl sună pe Harry. Își luase rămas-bun în grabă când plecase. Îi reaminti la ce oră să o urce pe mama sa în limuzină și să o sune pe ea pe mobil. Harry părea gânditor. Promise să o scoale pe mama lui la șase și să o ajute să se îmbrace. Limuzina venea s-o ia la șapte și un sfert. Urma să aibă loc o cină pentru fete, partenerii lor și familiile acestora. Restul invitaților soseau la nouă.

Repetiția era la ora cinci, în aceeași sală în care se ținea și balul. Olympia le duse pe fete jos la timp, la cinci fără zece.

Tocmai când Olympia și fetele sosiră la intrarea în sala de repetiție, se întâmplă să apară și partenerul Veronicăi, Jeff Adams, cu fracul pe un umeraș. Olympia închise ochii, sperând că avea halucinații, dar nu era așa. Jeff Adams avea părul albastru aprins. Nu albastru-închis, nu albastru spre negru, care ar fi putut fi confundat cu negru într-o sală întunecată de bal. Era undeva între turcoaz și safir, și nu te puteai înșela asupra culorii, indiferent de lumină. Părea extrem de mulțumit de sine și insuportabil de arogant atunci când îi strânse mâna Olympiei. Veronica se uită la el și râse. Ginny încă arăta ca un zombi, după trădarea lui Steve din seara precedentă. Îi spusese că, deși o părăsea pentru o altă fată, era „dispus" să vină la bal. Și, spre groaza Olympiei, Ginny fusese de acord. Voia o ultimă noapte cu el. Olympiei îi venea rău când se gândea la asta, dar nu voia s-o supere și mai tare pe Ginny. Steve trebuia să apară la nouă, alături de restul invitaților, din moment ce nu era partenerul ei. Urma să stea la masa Olympiei, cu restul oaspeților, iar Olympia era extrem de tentată să-l înjunghie cu o furculiță. I-ar fi plăcut să-i facă același lucru și lui Jeff în clipa când Veronica îl felicită pentru grozava culoare a părului. Steve îi întinse fracul său Olympiei și o rugă să i-l țină cât dura repetiția. Olympiei îi venea să-l omoare.

Se înșiruiră pentru repetiție în patru linii drepte, două pentru debutante și două pentru parteneri, în timp ce membrii comitetului de bal se plimbară printre ei, inspectându-i. O doamnă respectabilă, cu aspect ursuz, îmbrăcată în pantaloni largi negri și o haină Chanel,

se opri fix în fața lui Jeff și-i explică situația în termeni foarte clari. După repetiție, avea timp până la ora nouă în acea seară să-și aducă părul la una normală, una umană, orice alegea el, indiferent dacă era cea naturală sau nu; dacă alegea să nu-și schimbe culoarea, Veronicăi avea să i se găsească partener pentru bal. Șefa comitetului îi spuse foarte clar că era alegerea lui. Jeff păru oarecum supus, în timp ce Veronica continua să râdă de el. Părea să considere întreaga aventură extrem de amuzantă, și mama ei era tare supărată pe ea. De la descoperirea tatuajului de pe spate și până la culoarea părului partenerului său, Veronica părea să intre într-o nouă fază a vieții sale. Nu-i mai ajungea să arunce strugurii pe care-i cumpăra mama sa, acum trebuia să șocheze pe toată lumea și să se dea în spectacol. Olympia nu era nici pe departe mulțumită.

Îi spuse acest lucru Veronicăi când se întoarseră în camera lor să se îmbrace, după repetiție.

–Veronica, nu a fost deloc amuzant. Jeff nu a reușit decât să-i facă pe membrii comitetului să se supere pe el – și pe tine, prin asociere.

–Hai, mamă, nu mai fi așa încordată. Dacă tot facem ceva atât de stupid cum este balul acesta, măcar o putem face cu puțin umor.

–Nu a fost amuzant, insistă Olympia. A fost nepoliticos și enervant. Are de gând să și-l vopsească?

–Sigur că da. A făcut-o doar pentru a fi distractiv.

–Nu a fost.

Olympia părea serios enervată, iar Ginny începuse din nou să plângă. Tocmai o sunase Steve pe mobil. Nu mai era sigur dacă să vină. Se gândea că ar putea fi prea greu pentru ea. Ginny îi spusese, printre hohote de plâns,

că i-ar fi fost mai greu dacă nu venea. Aproape îl implorase, așa că, până la urmă, el fusese de acord să vină. Dacă gândurile Olympiei ar fi putut ucide, mârșavul de Steve ar fi murit pe loc. În schimb, urma să-i fie oaspete la cină și să-i frângă inima fiicei sale într-una dintre cele mai importante seri ale vieții ei.

La ora șase, fetele își îmbrăcară rochiile, iar Olympia le privi, cu ochii în lacrimi. Momentul era de neuitat. Arătau ca două prințese din povești; șalul îi acoperea Veronicăi spatele.

La șapte, fetele se întâlniră cu fotograful, iar mama lor rămăsese sus să se îmbrace. I se duse firul la ciorapi imediat ce îi trase pe ea, dar, din fericire, își luase o pereche de rezervă. I se agăță fermoarul când își puse rochia, dar cumva reuși să-l repare. Se opri pentru câteva secunde, încercând să o ia mai ușor și să-și recapete suflul. Părul arăta bine. Machiajul arăta decent în combinație cu rochia. Pantofii o băteau, dar se așteptase la asta. Geanta de seară era perfectă. Își puse perlele pe care le avea de la mama ei și cerceii asortați. Se uită în oglindă, și totul îi păru în regulă. Își dădu cu ruj și își puse șalul asortat, exact când îi sună telefonul. Harry îi spuse că o urcase pe mama lui în limuzină. Era șapte și un sfert. Și îi zise că Max se simțea mai bine.

–O să cobor imediat să o iau pe mama ta, îl asigură Olympia, cu răsuflarea tăiată.

–Cum merg lucrurile? întrebă Harry, părând preocupat.

Olympia era în mod clar cu nervii la pământ, putea simți asta din vocea ei.

–Nu știu. Cred că sunt mai emoționată decât fetele. Amândouă arată superb. Își fac chiar acum fotografiile.

O să mă întâlnesc cu ele imediat ce sosește și mama ta. Chauncey și Felicia sunt probabil jos deja.

Olympia nu aștepta cu nerăbdare această întâlnire.

Nu îi spuse lui Harry că-i era dor de el, pentru că nu voia să-l facă să se simtă și mai vinovat. Nu avea rost. Nu ajungea nicăieri procedând astfel. Avu o scurtă fantezie cum că Harry era în limuzină alături de soacra ei, dar își dădu seama după vocea lui Max, care se auzea în fundal, că Harry era încă acasă. Avea să fie una dintre acele dezamăgiri care au loc într-o căsnicie, pe care Olympia trebuia s-o înghită și s-o uite. Erau multe alte lucruri pe care Harry le făcea bine. Și, în afară de asta, fusese tot timpul alături de ea, și avea să fie din nou. Acesta era un lucru pe care nu-l putea face pentru ea, iar ea nu avea altă soluție decât să accepte. Nu avea rost să-și strice relația din cauza unui bal al debutantelor la care Harry nu avea de gând să participe. Olympia nu putea permite acest lucru. Își luă rămas-bun în grabă, ieși din cameră și se urcă în lift. O aștepta în stradă pe Frieda, tremurând; limuzina sosi. Când portarul o ajută să se așeze în scaunul cu rotile și apoi i-l împinse ca să intre în clădire, Frieda arăta ca o mare doamnă respectabilă, în rochia ei neagră elegantă, cu părul prins într-un coc rafinat pe care și-l făcuse singură. Olympia preluă căruciorul.

Se suiră în lift și urcară până la sala de bal, unde familiile fetelor se adunaseră pentru fotografii. Mamele primiseră cocarde de gardenii pentru a și le prinde pe rochii, pentru a le purta în mâini sau la încheietură, iar fetelor li se dăduseră coronițe din flori micuțe albe, pentru a și le pune pe cap, și buchete pe care să le poarte atunci când urcau pe scenă. Aveau ceva nemaipomenit de inocent aceste cincizeci de tinere fete îmbrăcate toate

în alb, cu coronițe de flori pe cap și purtându-și buchetele. Ochii Olympiei și ai Friedei se umplură de lacrimi.

–Arată atât de frumos, îi șopti Frieda Olympiei, iar aceasta fu profund impresionată să vadă cât însemna pentru Frieda prezența ei aici.

Era bunica inimilor lor. Frieda o privi pe Olympia și spuse:

–Îmi pare așa rău că Harry nu este aici cu tine. Este chiar mai încăpățânat decât tatăl lui. I-am spus că în seara asta îmi este rușine cu el, zise ea cu tristețe, iar Olympia o mângâie pe mână.

–E-n regulă.

Nu mai era altceva de spus. El luase o poziție și și-o menținuse, chiar dacă ea era dezamăgită. Frieda era uimită de generozitatea nurorii sale. Nu era sigură că ea ar fi putut să se comporte la fel. Era furioasă pe fiul său pentru că o dezamăgise pe Olympia. Dar, înainte să apuce să spună ceva, un bărbat înalt și blond cu cravată albă și frac se apropie de ele, cu o femeie blondă la fel de înaltă lângă el. Erau Chauncey și Felicia. Olympia i-i prezentă Friedei. Felicia îi spuse bună seara, politicoasă, Friedei, însă Chauncey o ignoră total în timp ce-și saluta fosta soție. În ciuda faptului că se îmbrăcase în grabă și nu se aranjase prea mult, Olympia arăta spectaculos în seara aceea. Chauncey o cercetă cu un aer experimentat.

–Arăți bine, Olympia, zise el, sărutând-o pe obraz.

Olympia îi mulțumi și dădu mâna cu Felicia, care arăta stupid într-o rochie de satin roz, mult prea decoltată și prea strâmtă.

Olympia era uimită să o vadă îmbrăcată ca o femeie ușuratică. Nu și-o amintea așa, dar trecuseră ani de zile de când se văzuseră ultima dată. Nu progresase odată

cu trecerea timpului. Olympia își dădu seama că observațiile nefavorabile ale fetelor referitoare la ea erau corecte. Arăta stupid și nu se îmbrăca adecvat vârstei pe care o avea. Rochia de seară bine croită, de satin bleumarin, a Olympiei arăta mai elegant, mult mai sexy și nu era nici pe departe atât de decoltată. Olympia arăta minunat, ca o femeie respectabilă. Iar Chauncey părea să observe și el asta. Își trecu o mână peste umerii ei și o îmbrățișă „de dragul vremurilor trecute". Privindu-l, Olympia bănui că era deja beat. Și nici Felicia nu stătea mai bine. Lucrurile nu aveau să fie prea distractive.

–Unde sunt fetele? întrebă el, privind în jur.

–Își fac poze alături de partenerii lor. O să facă și cu noi, în câteva minute.

Se simțea ca un căpitan aflat la bordul unui vas ce mergea spre iad. Tot ce avusese legătură cu seara aceasta fusese dificil, de la căderea nervoasă a lui Ginny la părul albastru al partenerului Veronicăi, ca să nu mai vorbească despre fluturele tatuat sau despre evenimentele săptămânii, de la glezne rupte la varicelă, răceală și gripă. Fusese o săptămână teribil de stresantă și, stând acolo cu Chauncey și cu soția lui, Olympiei îi era imposibil să se relaxeze. Ar fi fost mult mai ușor pentru ea dacă Harry ar fi fost de față. În schimb, Olympia împingea scaunul cu rotile al mamei lui. Nu-și mai putea aminti ce sclipire de nebunie o făcuse să creadă că seara ar putea fi distractivă. Până la momentul acela, fusese exact pe dos. Spera doar ca Ginny să nu-și piardă iar vreo mănușă.

Atunci îl observă pe Jeff pentru prima oară de la întâlnirea lor de după-amiază. Ieșea din sala de bal cu Veronica, iar părul său nu mai era albastru safir, ci un negru intens, de culoarea cremei de pantofi. Nu chiar

o culoare naturală – se putea vedea cu ușurință că fusese vopsit. Arăta foarte punk-rock, dar comitetul decisese să-l ignore. Olympia era recunoscătoare pentru micile binecuvântări. Jeff o privi cu un amuzament trufaș, și Olympia simți o dorință bruscă de a-i trage una. Băiatul era aroganța în persoană, deși trebuia să recunoască faptul că arăta bine – însă era genul care se considera mai deștept decât toată lumea, mai ales decât părinții oricui. Olympia se întrebă dacă Veronica îl invitase pentru a o enerva pe ea. Numai asta făcuse de când Olympia și Chauncey o forțaseră să participe la bal. Veronica era prezentă, dar nimeni nu avea să o oblige să ia lucrurile în serios, sau să se distreze. Iar Ginny încă părea supărată în clipa când amândouă fetele își sărutară tatăl și o salutară pe Felicia. Olympia le spuse fetelor că arătau superb, iar Frieda plânse atunci când le îmbrățișă.

După fotografiile de familie, fetele, partenerii lor și familiile fetelor merseră la un alt etaj, pentru cină. Olympia stătea între Veronica și Frieda. Chauncey și Felicia, lângă Ginny. Totul părea să meargă perfect, până când Chauncey se ridică, pe la jumătatea cinei, pentru a se duce la toaletă. Veronica își pusese șalul pe spătarul scaunului. Era greu de manevrat în timpul cinei, din cauza satinului alunecos. Ea și mama ei uitaseră pentru moment de ce îl purta de fapt. Chauncey se opri exact în spatele scaunului ei, arătând de parcă cineva tocmai îl împușcase. Se întoarse imediat spre fosta lui soție și o privi, nevenindu-i să creadă.

–Ai înnebunit?

Olympia nu avea nici cea mai mică idee ce-l apucase, în afară de faptul că băuse. Felicia părea la fel de surprinsă

ca ea, însă apoi Olympia îl văzu privind opera de artă de pe spatele fiicei lor.

–Ați înnebunit complet amândouă? Cum de i-ai permis așa ceva? strigă Chauncey privind-o fix pe Olympia, peste creștetul fiicei sale.

–De fapt, Chauncey, spuse Olympia enervată, dar rece, a ieșit din celula ei și a evadat, în ciuda cătușelor. Aproape ca Houdini.

–Nu ești amuzantă. Este cel mai dezgustător lucru pe care l-am văzut vreodată. O să-l scoată chirurgical, altfel nu mai plătesc taxa.

Plata sau neplata taxei fetelor părea să fi devenit singura lui metodă de șantaj și de control asupra ei și, mai nou, mantra lui.

–Nu cred că este locul potrivit unde să discutăm despre asta, spuse Olympia cu o privire calmă.

Toată lumea de la masă îi privea și nimeni nu văzuse despre ce vorbea Chauncey, pentru că toți erau cu fața la Veronica, aflată pe partea cealaltă a mesei. Aceasta se întoarse și-l privi, evident jignită.

–N-o mai amenința pe mama. Am optsprezece ani, și am vrut să mi-l fac. Ea nici măcar nu a știut de el până săptămâna aceasta.

–Veronica, ai luat-o razna, țipă el cu glas răsunător, pe care îl putea auzi întreaga sală. Dacă ai de gând să te desfigurezi așa, locul tău este în închisoare, cu alți oameni care arată ca tine.

Pentru o clipă, Olympia se gândi îngrozită că Veronica avea să-i spună să se ducă naibii, făcându-se astfel chiar și mai mult de râs. Toată lumea era cu privirile ațintite asupra lor. Chauncey nu era subtil și, din pricina băuturii pe care

o consumase deja, devenise mult prea gălăgios. Până și Felicia păru surprinsă de scandalul pe care-l făcea.

–Nu am de gând să discut asta cu tine, tată. Ce-ar fi să te maturizezi, spuse Veronica, ridicându-se și privindu-l în ochi. E un tatuaj, nu o crimă. Hai mai bea ceva. Sunt sigură că o să te facă să te simți mai bine, zise ea cu voce înghețată, după care ieși din salon.

Jeff o văzu plecând și o urmă afară. Când Veronica se îndepărtă, toată lumea de la masă putu vedea clar tatuajul la care Chauncey obiectase atât de zgomotos. Felicia se întoarse și rămase cu gura căscată. Îi asigură pe toți cei aflați la masă că nici una dintre fetele ei nu și-ar face așa ceva, apoi recunoscu însă că fiica cea mai mare avea doar treisprezece ani. Olympia știa că multe aveau să se schimbe în viața Feliciei în următorii cinci ani. În ciuda tuturor eforturilor, nimeni nu putea face mare lucru pentru a-și controla copiii.

Nici Olympiei nu-i plăcea tatuajul, dar, spre marea ei surpriză, considera că Veronica rezolvase scena cu demnitate și cu decență, mult mai multă decât tatăl său. Charlie se uită peste masă la mama lui și, un moment mai târziu, conversația fu reluată în jurul lor. Abia după cină, una dintre celelalte mame veni să discute cu Olympia, cu o privire de amuzament înțelegător.

–Știu cum te simți. Fiica mea de nouăsprezece ani s-a întors acasă de la UC Santa Cruz cu mâinile tatuate. Cel mai urât lucru pe care l-am văzut vreodată, dar n-am putut face absolut nimic în legătură cu asta. Nici nu vreau să mă gândesc cum vor arăta atunci când pielea va începe să-și piardă din fermitate. Dar ar putea face lucruri mult mai rele.

Olympia nu știa care ar fi fost acestea, dar era convinsă că ar fi putut găsi ceva, dacă s-ar fi gândit. Și îi era recunoscătoare celeilalte mame pentru liniștirea plină de compasiune.

–Încă sunt în stare de șoc. L-am văzut pentru prima dată abia acum două zile. Soacra mea i-a făcut un șal, să meargă cu rochia astă-seară. Nu eram sigură că opera de artă avea să fie apreciată de comitet.

–Sunt convinsă că nu este prima fată care a debutat cu un tatuaj. Partenerul fiicei mele mai mari s-a prezentat cu un cercel în nas.

–Unul dintre ai noștri a apărut astă-seară cu părul albastru, recunoscu Olympia, și amândouă femeile râseră de ciudățeniile tinereții.

–Lucrurile sunt tare diferite azi față de cum erau pe vremea noastră. Bunica mea a făcut o criză atunci când am purtat o rochie fără bretele. Cred că, pe vremea ei, toată lumea trebuia să poarte mâneci scurte pentru a le acoperi brațele. Așa stau lucrurile.

–Presupun că ai dreptate, spuse Olympia, liniștindu-se cât de cât.

Văzu că Chauncey încă spumega atunci când își reluă locul la masă. Privea peste masă la fosta lui soție, în timp ce Frieda se uita la el, încruntată.

–Este cel mai revoltător lucru pe care l-am văzut vreodată, zise Chauncey, de data acesta mai încet.

Acum, Felicia știa deja despre ce este vorba.

–Nici mie nu-mi place, îi mărturisi Olympia lui Chauncey, după ce acesta se așeză. Și l-a făcut când era la școală. I l-am descoperit abia săptămâna aceasta.

–Ești mult prea îngăduitoare cu fata asta. De fapt, cu toți. O să ajungă în închisoare ca o comunistă, într-o bună zi, replică el, comandând încă o băutură.

–Nu-i bagă pe comuniști la închisoare, Chauncey. Este liberală, dar nu este complet nebună. Vrea doar să dovedească faptul că are propriile idei.

–Nu așa se face, spuse el cu o privire de dezaprobare indignată.

Tatuajul Veronicăi îl șocase profund.

–Ai dreptate. Îmi pare rău să spun asta, dar presupun că este inofensiv. Urât, dar inofensiv.

Olympia se resemnase în fața a ceva ce știa că nu putea să schimbe.

–Este desfigurată pentru tot restul vieții.

Chauncey părea îndurerat, și era clar că o învinovățea pe Olympia pentru că permisese acest lucru, chiar dacă nu așa stătuseră lucrurile. Așa făcea el și așa făcuse mereu.

–Nu este desfigurată, o apără mama sa. Încă este o fată frumoasă. A fost un lucru prostesc. Și, dacă nu o să-i placă mai târziu, ceea ce sper să se întâmple, poate să și-l scoată.

–Ar trebui s-o forțăm, replică el, părând optimist, în timp ce-și termina băutura.

–Nu, Chauncey, nu ar trebui. Acum probabil că și-ar face altul. Lasă-i timp!

Chauncey clătină din cap și îi șopti ceva soției sale, după care păru s-o observe pe Frieda pentru prima dată și se hotărî să-și verse nervii pe ea.

–Presupun că și fiul tău are tatuaje, zise el acuzator.

Trebuia să fie vina cuiva. În cazul acesta, a Olympiei și a lui Harry. Frieda îi zâmbi, părând amuzată. Chauncey

era ușor de citit. Ea avusese de-a face cu genul lui de prejudecăți ani la rândul.

–Nu, nu are. Evreii nu au tatuaje. Sunt împotriva religiei noastre.

–Ah, făcu el, neștiind ce să răspundă.

Îi spuse ceva Feliciei, după care se ridicară amândoi. Masa luase sfârșit, și era timpul să meargă iar sus și să se alăture invitaților în sala de bal. Fetele urmau să formeze o linie de primire, pentru a-i întâmpina pe oaspeți atunci când intrau, în timp ce partenerii lor le așteptau în spatele scenei. Era aproape ora nouă.

capitolul 9

După ce fetele plecară, Olympia împinse scaunul cu rotile al Friedei spre lift. Ultima dată când fusese văzută, Veronica avea șalul aproape complet înfășurat în jurul umerilor, iar Olympia se simțise din nou recunoscătoare Friedei pentru că i-l făcuse. Cel puțin, tatuajul nu avea să fie văzut de întreaga sală. Unii zăriseră și-așa suficient în timpul cinei și fusese provocată destulă agitație.

–Îmi pare rău pentru atitudinea lui Chauncey, își ceru scuze Olympia, împingând scaunul cu rotile spre lift.

–Nu este vina ta. Întotdeauna sunt uimită că mai există pe lume oameni ca el. Genul acesta de prejudecată încă mă ia prin surprindere. Probabil că trăiește într-o lume tare protejată.

–Așa este, o asigură Olympia, recunoscătoare că nu mai era căsătorită cu el.

Oricare ar fi fost greșelile lui Harry, era un bărbat inteligent, bun și decent.

Odată ajunse în sala de bal, trecură pe lângă linia de primire. Păru să dureze o veșnicie, iar Frieda se opri și le privi fericită pe fete, atunci când ajunseră în dreptul lor. Ea și Olympia dăduseră mâna cu toate cele cincizeci de mâini drepte înmănușate și perfect întinse spre ele. Erau câteva fete tare drăguțe în grup, dar nici una la fel de frumoasă, se gândi Olympia, ca gemenele ei. Arătau extraordinar în cele două rochii albe de seară total diferite, dar la fel de frumoase.

Frieda încă zâmbea cu mândrie atunci când ajunseră la masa lor. Olympia o duse la locul ei, apoi se așeză lângă ea. Steve, prietenul lui Ginny, era deja acolo. Se ridică politicos și se prezentă, părând ușor jenat, după care se așeză la loc. Olympia era distantă și încă serios supărată pe el. Celălalt cuplu pe care-l invitase apăru la scurt timp. Îi prezentă Friedei și, după câteva minute, apărură și Margaret Washington și soțul acesteia. O lăsase pe mama ei la spital pe mâini bune. Purta o rochie de dantelă maro spectaculoasă, aproape de aceeași culoare cu pielea ei. Friedei i se păru că arăta ca o tânără Lena Horne. Era un grup vesel, vorbind cu toți despre cât de frumoase erau fetele în linia de primire.

Cinci minute mai târziu, apărură și Chauncey și Felicia. Olympia observă că imensa cantitate de alcool pe care Chauncey o luase la bord începea să-și spună cuvântul. Și, spre marea ei enervare, Chauncey se holbă la Margaret și la soțul acesteia cu scepticism, de parcă nu mai văzuse niciodată afro-americani. Sau, cu siguranță, nu aici. Chauncey nu spuse nici un cuvânt, ci doar se uită la Olympia supărat și se așeză. Ceea ce făcuse ea era de neconceput. Nu numai că adusese o femeie evreică la bal cu ea, dar invitase și un cuplu de afro-americani. Chauncey arăta de parcă i-ar fi explodat o venă. Și, pentru a pune sare pe rană, fiica lui își făcuse un tatuaj. Olympia începu să râdă când îi văzu expresia. Ochii lui Margaret îi întâlniră pe-ai ei și, înțelegând motivul râsului, începu și ea să râdă. Frieda zâmbea fericită. Îi plăcea să se uite la oameni, să admire bijuteriile și rochiile de seară și pe tinerele fete frumoase. Sala de bal îi părea Friedei ruptă dintr-o poveste. Expresia întipărită pe chipul ei făcea întreaga seară să merite chinurile prin care trecuse

nora sa. Orice ar fi crezut Chauncey despre asta, Olympia știa că făcuse ceea ce trebuia. Frieda merita să fie acolo la fel de mult ca oricine altcineva din sală. Zilele lumii lui Chauncey, ale valorilor și ale vieții lui izolate și retrase luaseră sfârșit. Până la urmă, ceea ce făcuse Olympia era ceva mult mai puternic decât poziția adoptată de Harry când alesese să nu vină. Stând acasă, făcuse exact ceea ce oamenii ca Chauncey își doreau. Olympia adusese lumea reală la bal cu ea; o supraviețuitoare a Holocaustului și o strălucită tânără avocată de culoare, care crescuse în Harlem. Cum ar fi putut să-și sublinieze mai bine punctul de vedere? Olympiei nu îi veni în minte altceva.

Tocmai când se gândea la asta, fu surprinsă văzându-l pe Charlie traversând sala spre ea și se întrebă dacă nu cumva ceva era în neregulă. Toată lumea stătea deja la masă, iar fetele erau în spatele scenei, pregătindu-se pentru prezentare. Nasurile erau pudrate, părul era aranjat și pieptănat, iar buzele erau rujate. Formația începuse să cânte, și părinții și prietenii debutantelor dansau. Mai aveau douăzeci de minute să se distreze înainte de începerea spectacolului. Charlie veni hotărât spre ea și, spre marea surpriză a Olympiei, o invită la dans. Aceasta îi zâmbi, impresionată de gest. Știa că Charlie făcuse asta pentru că Harry nu era acolo. Iar el știa cât de greu îi era mamei sale să petreacă o seară cu tatăl lui. Fusese grosolan cu ea din cauza tatuajului și nepoliticos cu invitații ei. Și, dintr-un motiv ciudat, Chauncey și Felicia nu invitaseră pe nimeni. Charlie își conduse mama pe ringul de dans, printre ceilalți părinți, și începură să danseze un foxtrot grațios.

—Ți-am spus în ultimul timp cât de mândră sunt de tine? îl întrebă Olympia, privindu-și copilul cel mai

mare, cu un zâmbet fericit, în timp ce Frieda se uita la ei încântată. Olympia era o femeie frumoasă, iar fiul ei – un tânăr arătos și inimos. Avea opt ani atunci când Harry și Olympia se căsătoriseră, și Frieda îl văzuse devenind din băiat, bărbat. La fel ca mama lui, era mândră de el. Era un băiat bun.

–Te iubesc, mamă, îi șopti Charlie, iar Olympia văzu aceeași umbră în ochii lui, de parcă ar fi existat o întrebare acolo.

Oricât ar fi încercat, Olympia nu-și putea da seama care era întrebarea, cu atât mai puțin răspunsul.

–Și eu te iubesc, Charlie. Mai mult decât ai tu habar. Fetele arată bine în seara asta, nu-i așa?

El încuviință din cap, și continuară să discute în timp ce dansau. Trecuseră ani de zile de când nu mai dansaseră împreună. Olympia fu uimită dându-și seama cât de mult semăna Charlie cu tatăl lui la aceeași vârstă, doar că era un om mult mai bun.

–Sunt multe fete drăguțe aici în seara asta. Poate îți vei găsi fata visurilor tale, îl tachină ea.

De fapt, ar fi fost nefericită dacă Charlie ar fi găsit-o. Olympia voia ca el să găsească o fată dintr-o lume mai interesantă decât aceasta. Oamenii aceștia erau în regulă pentru o seară, dar, din anumite puncte de vedere, erau o ciudățenie, relicve din trecut, la fel ca tatăl lui Charlie. Olympia voia ca el să-și găsească pe cineva cu vederi mai largi, o femeie ale cărei valori să nu fie atât de înguste. Și, în timp ce se gândea la asta, Charlie o privi cu un zâmbet liniștit.

–Știu că acesta nu este locul potrivit, mamă. Și știu că este, probabil, și momentul nepotrivit. Dar am tot vrut să-ți spun ceva de-o vreme.

–Dacă o să-mi spui că ai un tatuaj cu un craniu și niște oase pe piept, o să te pocnesc.

Charlie râse și clătină din cap, iar ochii lui deveniră din nou serioși.

–Nu, mamă. Sunt homosexual.

Charlie nu rată nici un pas în timp ce dansau, iar ea îl privi cu ochii mai plini de dragoste și de mândrie decât ar fi putut el spera să vadă în ei atunci când îi făcea acea destăinuire. Nu-l dezamăgise. Și, pentru ea, întrebarea pe care o văzuse de atâta timp în ochii lui își găsi într-un final răspuns. Olympia nu zise nimic pentru mult timp, apoi se apropie mai mult de el și îl sărută.

–Te iubesc, Charlie. Apreciez faptul că mi-ai spus.

Încrederea lui în ea era cel mai mare dar pe care i l-ar fi putut oferi, la fel cum acceptarea ei liniștită a ceea ce-i mărturisise el era cel mai mare dar pe care ea i l-ar fi putu oferi lui.

–Cred că, dacă mă gândesc bine, nu sunt deloc surprinsă. Sunt, dar nu sunt. Asta s-a întâmplat cu băiatul care s-a sinucis anul trecut? Îl iubeai?

Poate că, în adâncul inimii ei, Olympia se întrebase asta tot timpul. Nu mai era sigură. Poate că inima ei îi spusese că Charlie este diferit, cu mult înainte ca mintea ei să înțeleagă.

–Nu, zise el și clătină din cap. Eram doar prieteni. A plecat acasă în weekend și le-a spus părinților lui că e homosexual, iar tatăl lui i-a zis că nu mai vrea să-l vadă niciodată. La întoarcere, s-a sinucis.

–Ce groaznic din partea tatălui său să facă așa ceva!

Olympia îl privi scurt pe Chauncey peste umărul lui Charlie, în timp ce dansau. Nu avea să fie ușor pentru Charlie să-i spună tatălui acest lucru. Știau amândoi

asta – și Charlie, și Olympia. Chauncey avea un milion de prejudecăți legate de nenumărate subiecte.

–Cred că mi-a fost frică să nu pățesc și eu ceva asemănător. Nu să mă sinucid. Dar mi-era frică de ce-o să zici atunci când aveam să vă spun, ție și lui tata. Cred că bănuiam că tu o să reacționezi OK, dar nu se știe niciodată. Și nu mi-l închipui pe tata primind cu bine vestea.

–Probabil că n-o va face. Mai trebuie să se maturizeze. Poate reușesc să te ajut. Dar nu cred că ar trebui să încerci să-i spui în seara asta, zise ea precaută, și Charlie râse. Chauncey era, în mod clar, beat – ca întotdeauna.

–Nu plănuiam să-i spun în seara asta. Voiam să vă spun ție și lui Harry, de luni de zile. Crezi că va fi OK? întrebă Charlie, cu o privire îngrijorată.

Părerea lui Harry conta foarte mult pentru el. Avea un mare respect pentru el, chiar dacă nu se afla acolo în seara aceea. Neparticiparea la acest eveniment fusese un lucru pe care Harry, pur și simplu, trebuise să-l facă. Deja îl iertaseră cu toții, chiar și soția lui.

–Cred că Harry va fi în regulă. De fapt, sunt sigură de asta. Spune-i oricând dorești.

–Așa o să fac. Mersi, mamă, zise el, privind-o.

Părea mai fericit decât îl văzuse Olympia în luni de zile. Și, în timp ce se priveau, dansul luă sfârșit.

–Ești cea mai bună mamă pe care ar putea s-o aibă cineva. Acum pot să-ți spun despre tatuajul de pe spate?

Charlie râse, arătând din nou ca un copil. Dar, în seara aceea, știau amândoi că devenise bărbat. Făcuse înfricoșătorul pas de la copilărie la viața de adult. Seara aceasta fusese un ritual de trecere și în viața lui, unul înspăimântător. Și, mulțumită Olympiei, aterizase pe ambele picioare, iar pământul de sub el era solid, indiferent

de preferințele lui sexuale. Ea îl iubea oricum. Asta era clar. Avea dragostea și respectul ei necondiționate.

–Nici să nu îndrăznești să-mi spui că ai un tatuaj, Charlie Walker. S-ar putea să te strâng de gât pentru asta!

–Nu-ți face griji, mamă, n-am.

Charlie ar fi trebuit să se întoarcă la ceilalți, dar știuse că, înainte de-a o face, trebuia să-i spună Olympiei. Nu avea idee de ce, dar știuse că trebuia să-i spună neapărat în seara aceasta. Își dorise să facă asta. Debutase și el în viață, într-un alt fel decât surorile lui.

Olympia se întoarse și-l mai privi o dată înainte ca el s-o conducă la masă și îi spuse exact ceea ce Charlie dorea și avea nevoie să audă de la ea:

–Sunt mândră de tine.

Charlie o sărută pe obraz și o conduse înapoi la masă. Acolo, așteptând în liniște lângă scaunul ei, apăruse Harry, cu cravată albă și frac. Arăta de parcă ar fi plănuit dintotdeauna să fie acolo, cu ea. Frieda îl privea cu mândrie. Nu fusese doar o noapte pentru fete, ci și o noapte grozavă pentru fii.

–Ce faci aici? întrebă Olympia încet, zâmbindu-i, după ce Charlie plecă.

Era incredibil de emoționată de faptul că Harry se afla acolo. Sosirea lui, în ciuda principiilor și a obiecțiilor, era un cadou pe care Olympia avea să-l prețuiască pentru totdeauna, la fel ca încrederea fiului său. Fusese o seară memorabilă, până în acel moment.

–Am decis să-ți urmez sfatul, și pe al mamei, și să nu mai iau aceste lucruri atât de în serios. M-am gândit că seara aceasta ar fi un moment numai bun pentru așa ceva.

Toată lumea părea să aibă câte o revelație în seara aceea, inclusiv Olympia. Înțelesese că-l iubea indiferent dacă venea la bal sau nu. Renunțase să spere în clipa când Harry îi spusese cât de mult ținea la părerea sa.

–Mai avem timp pentru dans? o întrebă el cu blândețe, și ea dădu aprobator din cap.

Era ultimul dans înainte de prezentare. Harry își sincronizase perfect sosirea.

–Te iubesc, Harry, zise ea fericită, valsând ușor în brațele lui.

–Și eu te iubesc. Îmi pare rău că ți-am dat așa bătăi de cap. Cred că a trebuit să-mi rezolv singur problema, spuse el, apoi râse. Mama mi-a spus – în seara aceasta, când a plecat – că îi este rușine cu mine. A zis că sunt persoana cu cele mai multe prejudecăți pe care o cunoaște. Chiar și Max a susținut că este o prostie din partea mea să nu vin. Știu că așa a fost. Singura de care îmi pasă aici ești tu – și, desigur, copiii. Dar am vrut să fiu aici pentru tine. Îmi pare rău că te-am lăsat să vii singură. Apropo, cum a fost cina?

–Interesantă. Chauncey a făcut o criză când a văzut tatuajul Veronicăi. Nu-l învinuiesc, dar, ca de obicei, a cam exagerat.

–Și Veronica i-a zis să se ducă naibii? întrebă Harry cu amuzament.

În mod clar, ratase focurile de artificii de la cină, dar sosise pentru partea cea mai bună, partea care chiar conta pentru Olympia. Prezentarea fetelor în societate, oricare ar fi fost aceasta.

–În mod remarcabil, n-a făcut-o, răspunse ea. I-a spus să se maturizeze. N-a fost o idee prea rea. Nici să-și revină

din beție n-ar fi o idee rea. Exagerează în continuare cu băutura.

Olympia avea multe lucruri să-i povestească lui Harry odată ce ajungeau acasă în seara aceea, mai ales confesiunea lui Charlie. Era pe primul loc în mintea ei. Dar nu voia să-i spună acolo. Era încă puțin surprinsă, dar emoționată pentru că fiul avusese încredere în ea. Din momentul în care Charlie îi mărturisise, arăta de parcă o greutate de o mie de tone i-ar fi fost luată de pe umeri. Olympia încă mai avea nevoie de timp pentru a procesa informația. Dar, până la urmă, orice ar fi fost el sau orice ar fi dorit să fie, orice i-ar fi trebuit ori l-ar fi făcut fericit era în regulă pentru ea. Și știa că avea să fie și pentru Harry. Cu Chauncey era altă poveste. Olympia bănuia că urma să-i ia ceva mai mult timp să se obișnuiască. După care începu să râdă, continuând să-i povestească lui Harry câte ceva din ceea ce pierduse:

–Credeam că Chauncey o să facă infarct atunci când a apărut familia Washington.

Harry râse.

–Cu siguranță, știi mult mai bine să-ți impui punctul de vedere. Oricare ar fi regulile lor, probabil că le-ai încălcat pe toate prin prezența celor pe care i-ai invitat la masă, alături de cei mai mari snobi din Newport. E și acesta un mod de a face valuri și de a-i târî pe oamenii aceștia în lumea reală. Mama cum se simte?

–Cred că se distrează, spuse Olympia, zâmbindu-i soțului său, evident încântată. Îți mulțumesc mult că ai venit, Harry. Mă bucur nespus că ești aici.

Harry văzu cât de mult însemna pentru ea prezența lui acolo și se simțea mulțumit. Făcuse ceea ce trebuia, și știa asta.

–Și eu mă bucur. Când începe spectacolul?

Bătaia de tobe care încheie valsul îi răspunse la întrebare, în timp ce șeful trupei îi rugă să ia loc.

Harry ieși de pe ring în urma soției sale și se așeză alături de ea și de mama lui aflată în scaunul cu rotile. Un moment mai târziu, salonul se întunecă, se ridică o cortină și un reflector lumină o arcadă de flori. Un șir de cadeți de la West Point apăru, cu săbiile ridicate și încrucișate. Debutantele aveau să treacă pe dedesubt, așa cum o făcuseră și pe vremea Olympiei, cu douăzeci și șapte de ani în urmă. Frieda privea cu ochi mari reprezentația, și, câteva clipe mai târziu, apăru prima fată. Veneau în ordine alfabetică, și Olympia știa că, având numele de familie Walker, gemenele urmau să apară ultimele. Aveau de văzut încă patruzeci și opt de fete, înainte ca Virginia și Veronica să-și facă reverențele.

Fetele sosiră încet, unele emoționate, altele încrezătoare, unele zâmbind larg, altele deloc. Coronițele de flori din părul lor arătau aproape angelic și unele dintre rochii erau foarte frumoase, iar altele – ușor exagerate. Erau fete grase și fete slabe, superbe și simple, dar, pe măsură ce apăreau, purtându-și buchetul și ținându-și mâna înmănușată pe brațul partenerului, fiecare arăta de parcă ar fi fost în cel mai glorios moment al vieții sale. Crainicul le striga numele și pe cel al partenerilor. Stăteau nemișcate în timp ce toată lumea aplauda, frații fluierau și țipau și apoi, cu grație măsurată, fetele făceau o reverență, coborau încet scările și treceau pe sub săbiile cadeților, după care traversau sala pentru a le aștepta pe celelalte. Era ceva oarecum absurd în asta și totodată minunat de demodat. Era ușor să-ți imaginezi fetele făcând asta în ultimele sute de ani, până în timpurile moderne. Spre deosebire

de străbunele lor, tinerele acestea nu-și mai căutau soți. Ieșeau în lume alături de prieteni și de familii pentru un moment magic pe care aveau să și-l amintească mereu. Era o lume ce aștepta să le primească și să le sărbătorească, o lume mai ușoară pentru unele și mai grea pentru altele. Dar în seara aceasta, în acest moment strălucitor, tot ce se întâmpla avea menirea de a le asigura că toată lumea le iubea, era mândră de ele și le dorea binele. În sală plutea un sentiment copleșitor de fericire și de aprobare tacită, în timp ce toată lumea le aplauda pe fete. Și, la final, Olympia și cei de la masa ei aplaudară atunci când Veronica și Virginia apărură. Veronica nu părea deloc șovăielnică. Era încrezătoare și mândră, zâmbea, cu un aer sexy și cu șalul pe umeri, și coborî scările cu pași măsurați, trecu pe sub săbii și traversă încăperea spre celelalte fete. Apoi apăru Charlie, alături de Virginia. Charlie arăta incredibil de elegant când luă mâna înmănușată a surorii lui într-a sa. O strânse ușor de braț, iar ea îi zâmbi timid și se plecă într-o reverență grațioasă, apoi coborî încet scările și trecu de cadeți. Fetele se întâlniră din nou pe marginea ringului de dans, aranjându-se într-o linie uluitoare de tinere frumuseți, făcură încă o reverență, după care tații fură invitați pe ringul de dans. Chauncey se ridică mai ușor decât se aștepta Olympia și merse mândru pe ringul de dans să danseze cu Virginia. Atunci, Olympia îi șopti ceva lui Harry. El ezită, însă ea îl încurajă din cap, așa că se duse să danseze cu Veronica.

Chauncey îl privi pentru un moment, apoi încuviință din cap. De parcă s-ar fi înțeles dinainte, fiecare dansă cu una dintre fete o jumătate de dans, după care făcură schimb. Era un moment pe care Olympia știa că, împreună cu Harry și cu Frieda, nu avea să-l uite niciodată. Omul care

obiectase cu atâta înverşunare la tot ceea ce reprezenta acea seară dansase cu fiicele ei cu prilejul debutului lor în societate. Iar când dansul luă sfârşit, spre marea surprindere a Olympiei, Chauncey dădu mâna cu el. Până la urmă, se dovedise un ritual de trecere nu doar pentru copii, ci şi pentru adulţi. Ambele familii recunoscuseră legătura pe care o aveau prin intermediul copiilor. Şi atunci, Chauncey se întoarse la masă şi o invită pe Olympia la dans.

–Tot nu mi-am revenit după faza cu tatuajul, spuse el, privind-o pe Olympia, dar zâmbind de data aceasta.

Pentru o secundă, Olympia aproape că-şi aminti de bărbatul pe care-l iubise. Aveau împreună aceşti copii minunaţi şi tocmai petrecuseră o seară pe care o vor preţui toată viaţa. Olympia râse auzindu-l.

–Nici eu. Credeam că o să cad lată în clipa când l-am văzut. Presupun că vom avea întotdeauna surprize de la copiii noştri, şi nu întotdeauna plăcute. Dar suntem norocoşi, Chauncey, sunt nişte copii minunaţi.

–Da, recunoscu el fără ezitare, sunt.

Olympia privi în jur ringul de dans şi îi văzu pe Harry dansând cu Felicia, pe Charlie cu Veronica şi pe Ginny fericită în braţele lui Steve, care îi frânsese inima cu o seară în urmă. Steve îi zise ceva şi ea râse, iar Olympia se întrebă dacă nu cumva Ginny îl uimise, făcându-l să-şi schimbe decizia în seara aceea. Spera să fie aşa. Fetele meritau să fie fericite în acea seară mai mult decât în altele. Ştia că ele aveau să iasă în oraş cu prietenii, urmând a se întoarce acasă după ce luau micul dejun pe undeva.

Cele două fete veniră la ea să-i spună cât de mult o iubeau şi cât de fericite erau că participaseră la bal. Veronica o strânse şi mai tare în braţe, şi toate trei

plânseră, în timp ce gemenele îi mulțumeau. În acel moment minunat, Olympia știu că totul meritase.

Ea și Harry mai dansară o vreme, după ce Felicia, Chauncey și restul invitaților plecară. Frieda stătea fericită în scaunul ei cu rotile, bucurându-se de muzică și privind oamenii. Luară împreună cina la miezul nopții; era deja ora două când toți cei trei Rubinstein plecară. Frieda spuse că, dacă nu și-ar fi fracturat glezna și n-ar fi avut piciorul în ghips, ar fi dansat toată noaptea. Avusese o seară magică. Harry și Olympia fură impresionați văzând-o cât de încântată era că participase.

Charlie venise și el să-și ia rămas-bun de la ei înainte de a pleca împreună cu fetele. Mergeau într-un club să mai danseze puțin. Era o seară pe care nici unul dintre ei nu avea s-o uite vreodată.

–Mersi încă odată, mamă. Te iubesc, îi șopti Charlie Olympiei înainte de a pleca.

–Și eu te iubesc, dragul meu, zise ea zâmbindu-i.

În acea seară, tot ceea ce conta îi apropiase unul de celălalt. Amândouă fetele veniseră să-i mulțumească. Până și Veronica spusese că se simțise excelent, același lucru afirmând și Harry la plecare.

–M-am simțit excelent, Ollie, zise el, uitându-se la ea cu dragoste.

O iubea pentru ceea ce făcuse pentru mama lui. Olympia știuse instinctiv cât de mult însemna pentru Frieda participarea la bal, și nimic în lume nu ar fi putut-o opri s-o aducă pe aceasta acolo. Debutaseră cu toții în acea seară, fiecare în felul său. Harry poate chiar mai mult decât toți. Renunțase pentru o clipă la ideile sale radicale, își permisese să fie mai îngăduitor și descoperise că a fi parte din mai multe lumi nu era așa o tragedie. Ochii Friedei

sclipeau în momentul când se urcară în limuzină. În seara aceasta, Frieda era Cenușăreasa, iar Olympia fusese zâna ei cea bună. Iar Harry se dovedise până la urmă, a fi chipeșul prinț.

Când ajunseră acasă, se adunară toți trei în bucătărie, iar Harry făcu omletă. Frieda încă mai purta frumoasa ei rochie neagră de catifea, dar Harry își dădu jos cravata. Stătură la masa din bucătărie, discutând despre fiecare moment special al serii.

–Rochia Feliciei era tare interesantă, spuse Harry, terminându-și omleta, iar Olympia râse.

–Felicia se potrivește de minune cu Chauncey, mai bine decât mă potriveam eu, zise Olympia cu generozitate. Poate că Veronica a spart gheața cu tatuajul ei haios. Madam Butterfly. Poate ar trebui să-mi fac și eu unul.

–Să nu îndrăznești! mârâi Harry, părând mai chipeș ca niciodată în ochii soției și ai mamei sale.

Olympia o ajută pe Frieda să se bage în pat, în timp ce Harry făcu ordine prin bucătărie. Dintre perne, cu stele sclipindu-i în ochi, Frieda își privi nora.

–Îți mulțumesc, Olympia. Niciodată nu m-am distrat mai bine.

–Lucru valabil și-n cazul meu, zise Olympia cu sinceritate. Sunt așa de bucuroasă că tu și Harry ați fost acolo!

–Este un băiat bun, afirmă Frieda, mândră. Mă bucur că a făcut ceea ce trebuia.

–Întotdeauna face ce trebuie, reflectă Olympia și o sărută de noapte bună, apoi stinse lumina și ieși din cameră.

Harry o aștepta pe hol, aproape de camera mamei sale. Urcară scările ținându-se de mână și închiseră în liniște ușa dormitorului, ca să nu-l trezească pe Max. Bona

pe care Harry o chemase în ultimul moment plecase acasă la sosirea lor. Dormise un pic în camera lui Charlie, având în vedere că ei se întorseseră de-abia la ora trei. Se făcuse aproape patru când Harry îi desfăcu fermoarul rochiei Olympiei și o privi cu plăcere, iar ea își aduse aminte că nu apucase să-i spună ceva. Privirea ei deveni gravă.

–Charlie mi-a spus ceva foarte important în seara asta.

–Că are și el un tatuaj? o tachină el, iar ea clătină cu seriozitate din cap.

Nu era tristă pentru Charlie. Îl respecta enorm.

–Și Charlie a debutat în seara aceasta.

–Cum adică a debutat? întrebă Harry, părând confuz, însă apoi înțelese.

Nu se arătă surprins, deși nu fusese niciodată sigur. Dar se întrebase de câteva ori, alegând totuși să nu-i spună nimic Olympiei, în caz că suspiciunile lui era incorecte. Îi era frică să nu o supere. Nu era cazul. Fusese surprinsă, dar îl iubea pe Charlie mai mult decât oricând.

–El mi-a spus, zise ea cu mândrie. Fusese impresionată de încrederea pe care Charlie o avusese în ea. Când dansam, chiar înainte să ajungi tu acolo.

–Chiar mă întrebam ce-ți spunea. Mă uitam la voi când dansați. Arătai superb, zise el apropiindu-se și luând-o în brațe. E totul în regulă?

Harry părea îngrijorat. Era o mare provocare pentru fiul ei, iar consecințele aveau să-i afecteze – atât pe el, cât și pe ceilalți membri ai familiei – pentru mulți ani. Pentru tot restul vieții.

–Cred că da. Vreau doar să fie fericit. Părea mai fericit ca niciodată după ce mi-a mărturisit.

–Atunci, mă bucur. Și sunt ușurat pentru amândoi. Știi, spuse el așezându-se pe pat și privind-o, aveai dreptate. Cred că un bal al debutantelor este un lucru bun. Seamănă mult cu un *bat mitzvah*. E unul dintre acele momente în care toată lumea se simte bine, nu doar fetele, ci toți prietenii și familiile lor și toți cei care împărtășesc acest moment cu ele. Mi-a plăcut tare mult s-o văd pe mama acolo. Și mi-a plăcut la nebunie să dansez cu tine și cu fetele. Și, oricât de stupid ar părea, atunci când Chauncey a dat mâna cu mine pe ringul de dans, mi-au dat lacrimile.

Lui Harry i se umpluseră ochii de lacrimi de mai multe ori în seara aceea, și la fel și Olympiei. Fusese o seară a dragostei și a sărbătorii, o seară a speranței și a amintirii, o seară în care fetele deveniseră femei, copiii deveniseră adulți, iar străinii, prieteni. Exact așa cum spusese Olympia că avea să fie un ritual de trecere și o tradiție minunată, nimic mai mult. Fusese o seară în care Harry trecuse dintr-o lume veche într-una nouă, iar alții avuseseră ocazia să privească pentru o clipă înapoi în trecut. O seară în care trecutul și viitorul se întâlniseră într-un moment minunat, când timpul se oprise, tristețea dispăruse sau fusese uitată, iar viața abia începea.